Samael Aun Weor
REVOLUŢIA LUI BEL

□ CAPITOLUL 1 □
REVOLUŢIA LUI BEL □

Cântă, o, Zeiţă a înţelepciunii, împărăteasa focului.

Să ne ridicăm cupele şi să celebrăm ierarhia flăcărilor.

Să umplem amforele noastre de aur şi să bem vinul de lumină până la exaltare.

O, Demostene! Cât de rapide fură picioarele tale în Cheronee...

Mesmer, Cagliostro, Agrippa, Raymond Lulle, v-am cunoscut pe toţi, v-am văzut pe toţi, şi v-am numit nebuni.

De unde vă trageţi înţelepciunea voastră? De ce moartea v-a pecetluit buzele? Ce s-a întâmplat cu înţelepciunea voastră?

Voi bea din vinul înţelepciunii în această noapte, din cupa preamăritelor voastre cranii, şi dintr-un gest de revoltă omnipotentă, mă voi ridica împotriva jugului antic.

Voi rupe toate lanţurile lumii şi mă voi declara nemuritor, chiar dacă mă vor crede nebun...

Voi apuca sabia lui Damocles şi-o voi răsuci în musafirii nepoftiţi...

Dar tu nu vei putea face nimic împotriva mea, cadavru mut, pentru că eu sunt nemuritor...

Christ de foc, Christ înflăcărat, ridic cupa mea şi celebrez zeii şi pe tine, botează-mă cu focul...

De unde provine această enormă creaţie? De unde provin aceste imense mase planetare care, ca şi nişte monştri milenari par a ieşi din gura unei prăpăstii mai teribile şi mai înspăimântătoare ca şi cea dintâi?

Îmi ridic privirea către înalt şi pe capul de foc al celui mai mare dintre sacrificaţi, eu citesc acest cuvânt: „INRI”.

„Ignis naturam renovatur integram” (adică, focul renovează fără încetare toată natura).

Da, iubiţi discipoli, totul în univers nu este decât o granulaţie a foat-ului.

O, ierarhi ai focului! O, ierarhi ai flăcărilor!

Trandafiri înflăcăraţi arzători... Năpârcă de foc... Radiaţi... răsuflaţi etern peste apele vieţii pentru a se ivi lumile... adiaţi, adiaţi etern cu

suflarea foat-ului, flăcări sfinte... Binecuvântat fiat-ul luminos, fiat-ul spermatic al lui Dumnezeu trăind etern, care face universul să existe.

Foc divin, tu eşti inspiraţia divină a tuturor existenţelor infinite şi când flăcările subterane vor devora forma şi vor arde fundamentele lumii, tu vei fi cum ai fost înainte, fără a fi suferit nici o schimbare, o, Foc divin şi etern...

Foat-ul fecundează materia haotică şi lumea se iveşte pentru a exista. Tot ceea ce a fost, ce este şi ce va fi este fiul focului...

Focul spiritului sfânt este flacăra lui Hotel... Foat-ul trăieşte în testiculele noastre şi nu trebuie decât să-l punem în activitate prin metoda magiei sexuale pentru a ne converti în Zei, ..., în fiinţe divine şi inefabile. Focul castităţii este focul duhului sfânt, focul rusaliilor, focul Kundalini... este focul pe care Prometeu l-a luat pe ascuns din cer... este focul sacru al templului, pe care vestalele îl aprind... este focul triplei incandescenţe, este carul de foc în care Elisee va urca spre cer...

În vremea Egiptului antic, neofitul care aspira să fie alchimist, pentru a trezi focul divin, trebuia să se căsătorească cu o femeie matură, dar dacă o făceau cu o tânără, trebuiau să locuiască câteva luni împreună, înainte de conexiunea sexuală, şi printre condiţiile matrimoniale era aceea de a se supune femeii, lucru pe care alchimistul o făcea cu plăcere...

A introduce membrul viril în vagin şi a se retrage fără a răspândi sămânţa, este vechea formulă a alchimiştilor antici... Cu ea, năpârca de foc se trezeşte şi noi atingem uniunea cu Intimul: acesta este adevăratul „eu”, acest Ruach Elohim, care după Moise, a brăzdat suprafaţa apelor la începutul lumii, şi atunci ne vom converti în Regele Soare, în magi triumfători ai năpârcii... vom deveni zei omnipotenţi, şi cu sabia lui Damocles, noi vom pune moartea în derută... Natura întreagă va îngenunchea, iar furtunile vor servi, drept covoare pentru picioarele noastre. Foat-ul este elixirul longevităţii şi cu acest elixir putem să ne conservăm corpul timp de milioane de ani. Femeia este vestala templului... Femeia aprinde flacăra... harfei noastre sonore care vibrează în spaţiile cosmice cu această formidabilă euforie sacră şi inefabilă a cerurilor dilatate ale lui Uraniu...

O femeie, te iubesc...

Iată mai multe nopţi în care plâng, plâng şi la sfârşitul zilei ascult cântecele tale şi aştri adormiţi tremură de dragoste şi muzele celeste se îmbrăţişează la auzul vocii tale...

Tu eşti cartea pecetluită cu şapte peceţi.

Nu ştiu dacă eşti fericire sau otravă.

Sunt la marginea unei prăpăstii pe care nu o înţeleg:

Mi-e frică de tine şi de misterul tău.

O, fericire te ador.

Vreau să beau lichiorul de mandragora, Vreau să-ţi sărut mâinile, Vreau să ascult cântecul vorbelor tale, Şi să-mi aprind focurile.

O femeie, nu pot uita, tu mi-ai spus că mă iubeşti şi mi-ai jurat a ta tandreţe, în nopţi adorate... în nopţi idilice... în nopţi parfumate... de cântece şi cuiburi...

Bătrână preoteasă, aprinde-mi feştila, aprinde-mi flacăra triplei incandescenţe;

Vestală nobilă a templului divin... dă-mi fructele cunoaşterii...

De Samael Aun Weor

□ CAPITOLUL 2 □
ARCADIA □

Cine este acest om cu tunică cenuşie, cu ochi negri şi profunzi, cu nas acvilin, înalt şi cu părul în dezordine? Cine este acest tânăr vesel care râde vioi în compania prietenilor, indiferent şi fericit în orgie? Ah! E Belzebuth, regele sărbătorilor, amicul simpatic al tavernelor, însoţitor vesel în desfrâu, nepăsătorul anticei Arcadia...

Am pătruns prin clarviziune în epoca lui Saturn... Nu văd nimic vag, nici vaporos... Besant, Leadbrater, Heindel, Steiner, unde sunt puterile voastre? Ce-au devenit cunoştinţele voastre? În ce scop imi vorbeşti de lucruri vagi, atunci când totul este aici concret şi exact?

Aceşti oameni ai epocii lui Saturn erau oameni... şi oameni autentici pentru că aveau un „eu”, şi ştiau ce aveau...

Umanităţile sunt întotdeauna asemănătoare, şi aceşti oameni ai epocii lui Saturn, erau ca oamenii actuali... mediul înconjurător era asemănător... Când vorbim de umanitate, o facem din spirit comercial, taverne, desfrâu, lupanar, frumoase fete ameţitoare, întâlniri galante, prinţese ridicate la acest rang, vechi castele, tenori de cartier şi poeţi cu insomnii, bătrânul care trece şi copilul care plânge, mama care leagănă speranţe şi călugărul care murmură câteva rugăciuni... în fine, toată această gamă de calităţi şi defecte, variate şi diverse, ce constituie valorile umane.

Umanitatea este o matrice unde se dau naştere la îngeraşi şi diavoli... Nu ies din umanitate decât îngeri sau diavoli...

Când monadele divine animă cele trei regnuri inferioare, nu este nici un pericol. Pericolul începe când se ajunge în stadiu uman; noi nu ieşim din acest stadiu decât ca îngeri sau ca diavoli...

Belzebuth a fost un mare rebel care clătina capul şi părul în dezordine peste cupa şi deliciile Arcadiei... El avea o dorinţă arzătoare de înţelepciune şi aripile sale de vultur rebel nu ţineau de cotele

parohiale.

Cuvântul său formidabil şi înflăcărat tulbura pe imbecili şi demasca pe trădători cu cinstea sa copleşitoare şi luminoasă...

În sufletul său ardea focul eternităţii şi un strigăt de revoltă făcea să tremure adâncurile sale de titan... El stăpânea peste tot felul de comodităţi şi locuia într-o casă confortabilă şi luxoasă a Arcadiei... era cuibul său de vultur rebel...

Materia era toată mentală... toţi oamenii folosind corpuri astrale... Mâncau, se îmbrăcau, beau şi se distrau ca şi acum pentru că corpul astral este aproape la fel de dens ca cel fizic şi are o constituţie analoagă cu cel a corpului fizic... Desigur, oamenii Arcadiei îşi aminteau de cataclismele antichităţii şi de frumoasele tradiţii milenare... epoci pre-saturniene, dar în plin apogeu al fiinţei umane, viaţa era asemănătoare cu viaţa actuală...

Mici sărbători nebunatice...

Veseli amici...

Palide focuri...

Şi lichior de mandragora.

Nopţi de scurtă vijelie şi de desfrâu...

Romanţe de dragoste şi de poezie... despre care e mai bine a nu ne aminti...

Domnişoare cu păr castaniu care cad în braţe... şi sunt uşoare ca şi vântul... în veşmintele lor de mătase...

□ CAPITOLUL 3 □
MAGIA ALBĂ ŞI MAGIA NEAGRĂ □

Există şapte adevăruri, şapte nobili sublimi şi şapte secrete... Secretul abisului este unul din cele şapte mari secrete de nespus...

Abaddon este îngerul abisului. El este îmbrăcat într-o tunică neagră şi o capă roşie ca şi Dugpas şi Bonzeş din Tibetul Oriental şi ţinuturile Sikkim şi Bhoutan, ca şi magii negri ai altarului din Mathra (Pronunţat Ma”th”ra) de rozicrucienii şcolii lui „Amorc” din California.

Venerabilii Anagaricas sunt de asemenea magi cu corpul roşu şi, în fine, mari ierarhici ai tavernelor tenebroase...

Teurgia este un lucru, iar Nigromancia este un altul... Maestrul intern al „Theurgului” este „Intimul” său. Maestrul intern al Nigromancianului este Gardianul Pragului, numit gardianul conştiinţei lor, gardianul incintei lor, gardianul camerei lor, gardianul sanctumului...

Intimul este spiritul nostru divin, Eu-l nostru superior, Îngerul nostru intern.

Gardianul Pragului este fondul intern al Eului nostru animal. Intimul este flacăra ardentă a lui Hotel. Acest Rouah Elohim care după Moise brăzda apele la începutul lumii, Regele Soare, Monada noastră Divină, Alter Ego al lui Ciceron.

Gardianul Pragului este Satanul nostru... animalul nostru intern, sursa tuturor pasiunilor noastre animale şi apetitelor brutale...

Eul superior al Theurgului este Intimul. Eul superior al Nigromancianului este Paznicul Pragului. Puterile Intimului sunt divine. Puterile Paznicului Pragului sunt diabolice. Theurgul venerează Intimul. Nigromancianul venerează Gardianul Pragului.

Theurgul se prevalează de puterile Intimului pentru muncile sale de magie practică. Nigromancianul venerează Gardianul Pragului pentru muncile sale de magie neagră. Am ajuns în regatul atotputernic al înaltei şi joasei magii. Lumina astrală este câmpul de bătălie între magii albi şi cei negri. Lumina astrală este cheia tuturor imperiilor şi a tuturor puterilor. Ea este marele agent universal al vieţii. În ea trăiesc coloanele de îngeri şi de demoni... Pentru a ajunge la Theurgie, trebuie mai întâi să Fim alchimişti, şi e imposibil de a fi alchimist fără o femeie.

Vitriol este una din cheile Alchimiei Gnostice. Acest cuvânt semnifică „Visita interiorem terrae rectificando invenies occultum lapidem” – Vizitează interiorul pământului nostru; rectificându-l vei găsi piatra ocultă.

Cheia se află în paharul lichid, flexibil, maleabil... Acest pahar este sărnânţa. Trebuie să ne cufundăm în interiorul laboratorului nostru organic propriu pentru a amplifica cu eroism piatra filosofală, forţa Noastră, Logosul nemuritor, Năpârca solară, care doarme în fundul corăbiei noastre cu o nerăbdare silenţioasă.

Femeia este Vestala Templului, şi Vestala aprinde focul sacru al triplei incandescente.

Elixirul longevităţii este aur potabil, şi acest aur este sărnânţa... secretul este de a se conecta sexual cu soţia-preoteasă şi de a se retrage înainte de revărsarea sămânţei.

I.A.O. Aceste trei vocale, trebuie să fie pronunţate în timp ce durează această transă sexuală;

I...A...O...

Fiecare literă cere o expiraţie completă al întreg aerului din plămânii noştri, care se reumple în momentul următor pentru a pronunţa a doua, apoi a treia literă. Aceasta trebuie făcută mental atunci când preoteasa nu este pregătită, pentru a evita proastele interpretări din partea acesteia.

Cu această cheie, Kundalini a noastră se trezeşte şi noi ajungem la sfârşit la mariajul Nostru şi o cucerim pe frumoasa Elena, pentru care

s-au bătut atâţi iluştri războinici ai vechii Troie.

Frumoasa Elena este spiritul de foc al sufletului când ea a luat în căsătorie pe amantul său etern, Intimul. Frumoasa Elena este spiritul arzător al theurgului. Cu această sabie theurgul transmută plumbul în aur real şi efectiv... Theurgul împlântă sabia şi ca un Rege al Naturii învie morţii, vindecă orbii, şchiopii, paraliticii... declanşează uragane şi se plimbă eroic printre grădinile de joc ale Naturii.

Care logică inductivă sau deductivă serveşte drept bază Neoplatonicienilor Plotin şi Porphyre pentru a combate theurgia fenomenică?

Toate existenţele infinite ale universului sunt fiice ale theurgiei fenomenice... Există o enormă diferenţă între oglinda theurgiei şi oglinda nigromanciei; oglinda lui Eleusis este diferită de oglinda lui Papus şi de şcoala Amorc din California.

Oglinda şcolii lui Papus este Nigromancie şi magie neagră. Oglinda misterelor lui Eleusis este theurgie pură şi divină.

Iniţiaţii lui Eleusis, în stare de manteia (extaz) pronunţau silaba sacră şi atunci apăreau în splendida oglindă, Intimul iniţiatului, totul de lumină şi de frumuseţe... Se întâmplă adesea ca iniţiatul să provoace starea de Manteia bând cupa lui Soma care îl transportă în plerom-ul inefabil al dragostei.

Nigromancienii şcolii lui Amorc din California roagă gardienii pragului să apară în oglindă, şi odată viziunea făcută, candidatul rămâne sclavul gardianului pragului şi se converteşte în mag negru.

Ritualul primei etape a şcolii lui Amorc din California este crima cea mai monstruoasă care a fost comisă împotriva umanităţii. Discipolul care priveşte oglinda, invocă monstrul pragului cu următoarele opt întrebări:

1) Vrei tu să cunoşti misterele fiinţei tale?

2) Vrei tu să cunoşti teroarea pragului?

3) Vei asculta tu vocea ce va răspunde?

4) Ai auzit tu vorbindu-se despre conştiinţă?

5) Ştii tu că conştiinţa este vocea internă şi că ea vorbeşte când îi dăm ocazia să o facă?

6) Îi vei da tu conştiinţei libertatea să o facă?

7) Ştii tu că conştiinţa ta este gardianul tău şi de fapt acelaşi gardian al acestui Sanctum?

8) Şi ştii tu că acest gardian sacru va fi totdeauna prezent în acest sanctum pentru a te ghida şi a te proteja?

Discipolul naiv îţi face aceste cereri, şi după ce a recitat alte câteva paragrafe de magie neagră în faţa oglinzii, el zice: „În faţa fraţilor mei

şi a seniorilor şi în prezenţa gardienilor sanctumului, eu proclam că m-am apropiat de teroarea porţii şi că nu mi-a fost frică în sufletul meu. Eu locuiesc acum în prag, m-am purificat şi am ordonat veritabilului „eu” (gardianul pragului), de a avea autoritate asupra corpului meu fizic şi spiritului meu”.

Astfel discipolul naiv se trezeşte convertit în mag negru, sclav al gardianului porţii şi al tenebrelor.

Acest ritual de magie neagră, acum adaptat la secolul XX, este de o foarte mare vechime. Astfel, trecând discipolii prin acest ritual din Arcadia antică, Belzebuth îşi începe cariera sa de demon. Din motive bine întemeiate, reformatorul tibetan Tsong-Ka-Pa va arunca în foc în 1387 toate cărţile de nigromancie care le-a putut găsi, dar câţiva Lamas-i nemulţumiţi s-au dus la indigenii Bonzes şi formează azi o puternică sectă de magie neagră împotriva lui Sikkim, a lui Bhoutan şi a lui Nepal, secta unde se dau cele mai abominabile ritualuri negre.

Jamblique, marele theurg, zice: theurgia ne uneşte foarte tare cu divina natură; această natură se reproduce prin ea însăşi şi acţionează prin propriile sale puteri. Ea este inteligenţa şi ea este cea care menţine totul. Ea este ornamentul universului şi ne invită la adevărata inteligenţă, la perfecţiune şi la a împărţi perfecţiunea cu alţii. Ea ne uneşte atât de intim cu toate actele creatoare ale Zeilor, proporţional cu capacitatea fiecăruia căci după realizarea riturilor sacre, acţiunea inteligenţei Zeilor se consolidează în suflet până la ceea ce ea se identifică cu aceste acţiuni şi este absorbită de esenţa divină şi primordială; astfel este obiectul iniţierilor sacre ale egiptenilor.

Jambilique invoca şi materializa zeii planetari.

Suntem mai întâi alchimişti, apoi magi şi în final theurgi.

Practicând magia sexuală, noi trezim năpârca şi devenim teurgi. Tot secretul este de a învăţa a se uni cu femeia şi a se retrage fără a răspândi sămânţa.

În misterele lui Eleusis, dansul gol, magia sexuală şi muzica delicioasă erau ceva inefabil. Biserica gnostică a deschis porţile umanităţii întregi, şi mi-a revenit mie, Aun Weor, de a răspândi înţelepciunea năpârcii printre umanitatea suferindă.

ELEUSIS

Manteia[1], *Manteia, Manteia...*

Muzica templului ne îmbată de acest cântec delicios...

Şi de acest dans sacru.

Şi exoticele preotese dansează cu impetuoasa frenezie a focului aducând lumină şi zâmbet în acest colţ de cer.

[1] Manteia înseamnă extaz în misterele străvechi ale lui Eleusis.

Manteia, Manteia, Manteia şi şarpele de foc printre slăvite marmuri.

Şi prinţesa cu purpura sacră este fecioara arhaicelor oraşe.

El este Hadit, năpârca înaripată, sculptată în vechile coloane de granit ca o Zeiţă teribilă şi adorată, înfăşurată în corpul zeilor ca un geniu al monoliţilor antici.

Şi am văzut în nopţi de sărbătoare Prinţese delicioase pe ale lor paturi, şi muza tăcerii surâdea pe altare printre mătăsuri şi parfumuri.

Manteia, Manteia, Manteia, strigau vestalele pline de o nebunatică şi divină frenezie, şi zeii nemuritori le priveau tăcuţi sub porticuri de alabastru.

Îmbrăţişează-mă, iubire, priveşte-mă, ce te iubesc...

Şi sfânta arcană fremăta, murmurând cuvinte delicioase...

Printre muzica şi trandafirii acestui sanctuar sacru.

Dansaţi baiadere ale lui Eleusis în vibraţia clopoţeilor voştri

Madlene ale încrucişărilor de drumuri, divine preotese...

□ CAPITOLUL 4 □
CELE DOUĂ CĂI □

„Acum e momentul să pun în faţa voastră două căi: cea a vieţii şi cea a morţii”. (cartea lui Job)

La umbra lichiorului şi a desfrâului creşte floarea fermecată a delictului.

În mijlocul vijeliei şi a orgiei, Belzebuth învaţă să joace sume mari de bani. Ori banii şi păcatul original sunt coexistente; amândouă sunt tragedii umane.

Jocul a dus la ruină şi la sinucidere dame elegante şi bărbaţi vicleni, lucrători pătimaşi şi jucători boemi...

Belzebuth învaţă viciul jocului şi râde bucuros în desfrâu prin zgomotul sec al zarurilor ce le aruncăm şi sunetul alegro şi triumfal al sticlei ce o destupăm.

Dar un personaj misterios nu scapă niciodată prilejul de a asista la orgie: acest personaj cu chip sinistru era acoperit de o tunică neagră în stilul Arcadiei şi cercei mari de aur strălucesc mereu în urechile sale.

Ce mister învăluie acest sinistru personaj?

Era acesta, din întâmplare, geniu de lumină venit din sfere îndepărtate?

Era el poate un senior luminos al flăcării sau un vechi locuitor al unei epoci străvechi deja ofilite? Nu, nimic din toate astea: acest om nu este decât un oribil şi un monstruos ce încălca legea: un mag negru. Belzebuth învăţa acest magician negru anumite chei secrete pentru a

câştiga vicii ale jocului. Prietenia se îmbină cu recunoştinţa şi cu desfrâul şi e ca şi cum sinistrul personaj conduce victima sa pe calea cea neagră...

Oamenii din era lui Saturn utilizau corpuri astrale şi aveau statura înaltă; în această epocă, corpurile noastre umane nu sunt decât germeni cu posibilităţi de dezvoltare. „Intimii" umani actuali nu sunt, deci, decât o scânteie candidă care animă regnul mineral; dar Belzebuth era un om din această epocă pentru că avea un eu şi ştia că îl avea. Dacă ar fi urmat o cale restrânsă şi strâmtă care conducea la lumină, ar fi terminat prin a fi un senior al mentalului, un fiu al focului, ca şi prietenii săi dragi. Dar băutura, plăcerile, focul şi păcatul trupesc, cu florile lor exotice de-o frumuseţe malignă şi seducătoare hipnotizează pe cei slabi şi îi duc în abis.

Belzebuth devine amic intim cu sinistrul personaj care cu cheile sale minunate îl aducea înapoi triumfător în viciul jocului şi în final vine o zi unde el era, din nefericire, bine pregătit pentru a primi prima iniţiere de magie neagră într-un templu tenebros... Maestrul său i-a făcut promisiuni inefabile, i-a vorbit despre atâta dragoste şi justiţie, că era imposibil să se îndoiască de el, mai ales că-l făcea mereu să iasă câştigător la joc cu ajutorul secretelor minunate.

Cum astăzi, studenţii şcolii Amorc se pot ei îndoi de Imperatorul ordinului lor sacru, sau de „Sfintele lor Ritualuri"? Cel ce va cădea nu vede groapa.

Ritualul primei iniţieri tenebroase pe care discipolul Belzebuth l-a primit în templu, a fost acelaşi prim ritual pe care studenţii lui Amorc îl săvârşesc azi în sala lor pentru a primi primul grad. Aşa cum, după rit, studentul primei trepte al lui Amorc rămân sclavi ai gardianului pragului, la fel Belzebuth rămâne sclav al gardianului pragului şi îşi va începe cariera sa de demon.

Se poate întâmpla ca în timpul orelor de somn obişnuite, „Veritas", Gurul negru aduce în corp astral discipoli ai primei trepte negre şi îi supune unui rit foarte curios. Discipolul se învârte de câteva ori în jurul unei mese, lovind-o, şi primind în continuare o cărămidă din mâinile iniţiatorului, care pronunţă solemn aceste cuvinte: „Sub Diavol, nu o uita". Discipolul îngropa apoi cărămida în pământ. Această ceremonie simbolizează faptul că bietul discipol a pus fundamentul stării sale de ucenic al Lojei negre, şi că trebuie de-acum să se supună ordinelor fraternităţii negre. După aceasta se fac anumite tratamente oculte victimei naive asupra chakrelor principale ale capului, pentru a le controla pentru fraternitatea neagră şi îi aplică pe ceafă o lupă în formă de ochi pentru a influenţa principalii centri ai subconştientului său. Când discipolul se trezeşte în patul său, nu-şi aminteşte nimic din ceea ce s-a întâmplat în astral.

Magicienii negri au mistica lor şi cred mereu cu fermitate că sunt pe calea cea bună; nici un magician negru nu crede că este pe calea greşită.

Calea magiei negre este calea largă, plină de vicii şi plăceri... Marielle, marea magiciană neagră, de-o frumuseţe delicioasă şi fatală, cu vocea sa încântătoare şi chipul său tandru, aluneca suplu pe covoarele moi ale marilor şi splendidelor saloane din cea mai înaltă aristocraţie a nobilimii europene. Vocea sa seducătoare rezona în sărbătoare ca un poem de dragoste, ca un sărut al umbrelor, ca o muzică inefabilă. Era ceva ca romanţa unei melodii sau ca o miraculoasă încântare a unei simfonii de Beethoven.

Marielle era marea magiciană, curtezana splendidă a tuturor curţilor Europei.

Cele 60 de suflete ale focului, cu părul lor alb, asemănându-se cu o grădină de albe mărgăritare printre parfumuri, mătăsuri şi fracurile palatelor regale... Cele 60 de suflete ale focului erau o gradină de flori albe care sufla o respiraţie de mort.

Testamentul celor 60 de Elene a fost un testament de tenebre şi de moarte, iar tu Angela, cu aceste haine regale cu lungă trenă, pari a fi logodnica dorită a unui amant ce nu va sosi niciodată. Tu pari a fi nimfa misterioasă a unui labirint delicios şi încântător, frumuseţea de neuitat sub catifelatele stele presărate ale nopţii.

De câte ori te-am văzut, o Angela, printre oglinzile încântătoare ale acestui salon elegant al magiei, unde tu eşti regina răului. Cum se cheamă, o, fiu al râului, această casă asemănătoare unei idile?

Ah! Acest Jahvesemo, salonul delicios al purpurei şi al mătăsii. Aici nu domneşte decât dragostea şi frumuseţea filială a abisului răului. Fiecare femeie este aici un poem, fiecare surâs o idilă şi fiecare dans o romanţă de dragoste de neuitat... talia flexibilă şi delicată a fiecărei frumuseţi maligne este cea a unei baiadere, care se decupează în siluetă pe un peisaj misterios. Andramelek, bogatul şi fastuosul magician negru al Chinei, zice că fiinţa umană este un înger şi nu are, deci, motive de a suferi. El sfătuieşte mereu pe prietenii săi de a se plasa în aristocraţie, de a se îmbrăca precum prinţii şi de a câştiga mulţi bani.

Cherinzi, K.H.-ul negru, vorbind în sens social, zice că discipolii trebuie să fie triumfători, şi că cel ce nu va fi triumfător, nu poate fi discipolul său.

Magicienilor negri le plac păcatele trupeşti, şi ca pentru a se putea justifica, ei zic că este un entuziasm divin. Magicienii negri ştiu prea bine că sufletele se îndepărtează de Intim, se dezintegrează în abis, dar Cherenzi, purtător de cuvânt al învăţăturilor fraţilor tavernelor tenebroase, zic că sufletul nu o decât un veşmânt şi că trebuie să se

dezintegreze, pentru că tot ce-i interesează pe ei, este „fiinţa reală” şi că aspiră să construiască cuibul lor în absolut. Aici este mistica periculoasă a magiei negre. Un neofit în ştiinţa ocultă cade uşor în această filosofie de o frumuseţe teribil de malignă şi seducătoare...

Magicienii negri îl urăsc şi îl detestă pe Christ... îl consideră ca pe un personaj rău. Cherenzi, K.H.-ul negru, zice că domnul Christ nu a fost iniţiat, pentru că nici un iniţiat nu se lăsa ucis. Magicienii negri din San Jose în California „sunt mai diplomaţi” ... datorită banului! Cu această filosofie a tenebrelor, magicienii negri îşi fac mistica lor, şi plini de înălţare, ei beau, coabitează şi se distrează... asistă la marile lor festinuri şi dansează delicios în saloanele lor elegante, se bucură din plin de plăcerile vieţii şi râd în braţele depravării...

Calea largă şi plată este uşoară şi spre această cale facilă şi veselă s-a orientat Belzebuth, galantul simpatic şi de frumoasă prestanţă al anticei Arcadie... Îngustă este poarta şi strâmtă este calea care duce la lumină şi foarte puţini sunt aceia care le găsesc... Calea care duce spre lumină este plină de mărăcinişuri şi dc spini. „Mulţi sunt cei chemaţi, dar puţini sunt cei aleşi”.

Şi în evoluţia noastră terestră, cea mai mare parte a sufletelor se pierd; pentru toate aceste suflete este calea neagră plină de vicii şi de plăceri care a fost cea mai facilă şi era mai sensibilă.

Evoluţia umană a eşuat! Doar un pumn de suflete se va uni cu Intimul şi va intra în împărăţia îngerilor. Majoritatea sufletelor umane se vor dezintegra în abis de-a lungul secolelor şi ***eoni***[2] printre tenebrele exterioare, plânsete şi scrâşniri de dinţi.

Christ, Divinul Mântuitor al lumii, a venit să deschidă public cărarea iniţierii pentru umanitatea întreagă. Calea întortocheată a Divinului Rabbi al Galileei este calea iniţierii pe care iniţiatul trebuie să-l parcurgă în drumul său spre Golgotha de la „înalta iniţiere”, unde sufletul se uneşte cu Intimul şi se imortalizează, atingând sufletele inefabile ale plerome-ului.

Un somn de secole impenetrabile se aşterne peste slăvitele şi sacrele mistere. Cuvântul face carne, trup, stă ascuns în fundul corăbiei noastre sfinte, aşteptând momentul suprem al reînvierii noastre. Doctrina sfântă a cunoaşterii lumii străluceşte ca un fiat luminos şi spermatic al primei clipe, şi vergeaua lui Aaron continua să aştepte cu nerăbdare trecerea năpârcii.

Sfânta Biserică Gnostică este paznicul gelos de la „Pistis Sophia „, unde se află scrise toate învăţăturile Divinului Rabbi al Galileei, şi vedem strălucind pe fondul epocii antice şi dureroasa cale, pe unde au trecut toţi maeştri umanităţii.

---

[2] Forme de manifestare ale divinităţii supreme unice, la filosofii gnostici – nota trad.

◻ CAPITOLUL 5 ◻
BASTONUL PATRIARHILOR ◻

Belzebuth, de fiecare dată mai avid de înţelepciune, realiza fidel şi sincer toate ordinele pe care instructorul său sinistru i le dădea. El a învăţat să cunoască calea curgerii seminale şi şi-a trezit negativ Kundalini a sa prin procedee desfrânate şi de concentrare, cum le învaţă Omar Cherenzi Lind în cartea sa întitulată Kundalini sau Şarpele de foc a puterilor noastre magice.

Crepusculul nopţii cosmice întindea catifelele aripilor sale misterioase peste văile profunde şi enormii şi giganţii munţi ai vechii Arcadii. Viguroşii copaci milenari, ultimele vestigii ale strămoşilor necunoscuţi, au văzut deja căzând de-a lungul numeroşilor ani frunzele toamnei, şi par acum a seca definitiv pentru a cădea în braţele morţii. Corpurile noastre actuale se aseamănă deja cu cele ale fantomelor umane şi intimii umanităţii noastre actuale au primit deja veşmântul lor cel mai fin.

Teribilele cutremure de pământ au clătinat Arcadia şi am simţit peste tot suflând o răsuflare de moarte; din această imensă multitudine de fiinţe umane au ieşit două clase de fiinţe: îngeri şi demoni.

Antica frumuseţe a galantului cu o măreaţă prestanţă din Arcadia, a dispărut. Corpul său s-a acoperit de păr şi a luat înfăţişarea unei gorile. Ochii săi au luat aspectul criminal şi oribil al ochilor unui taur, gura sa a prins proporţii uriaşe şi cu oribilele sale fălci se prezintă ca şi gura unui animal lacom. Capul cu un craniu enorm, mâinile şi picioarele sale diforme şi giganteşti îi dau aparenţa unui monstru oribil, corpolent şi enigmatic. E acolo Belzebuth, galantul enigmatic şi elegant al străvechii Arcadii.

Erau toate acestea pentru a ajunge la această oribilă monstruozitate, de aceea a trecut prin toate aceste iniţieri sacre în templu? Era acesta nectarul ştiinţei, ori lichiorul înţelepciunii la care el aspira?

Înţelepciune, divină comoară, tu care mă arzi cu focul tău când aş vrea să plâng, nu plâng şi dacă plâng tu mă consolezi.

A fost odată ca niciodată un bătrân tăietor de lemne în ţinut, care nu ştia nici să scrie nici să citească.

Lui nu-i plăcea decât să tranşeze cu securea sa şi simţea pofta de a trăi.

El stropea ogorul cu ale sale lacrimi, şi resimţea iubirea înţelepciunii.

Obrajii săi palizi surâdeau şi se îmbăta de dragoste şi poezie.

Înţelepciune, înţelepciune, înţelepciune, cum tu mă arzi, exclama moşneagul ce murea sub blondele stele.

Înţelepciunea, lichior al zeilor, e un lichior care otrăveşte, şi spiritul

meu va trece pe un drum foarte dur.

Ea e teribilă, o, Dumnezeul meu, tortura speranţei, înţelepciune, pentru tine îmi ridic cupa, şi sunt obosit de-atâta plâns.

Înţelepciune, ţie îţi cânt versurile mele, şi aştept printre trandafiri dragostea care va reveni într-o zi.

Înţelepciune, divină comoară, tu care mă arzi cu jocul tău, când vreau să plâng, eu nu plâng şi dacă plâng, tu mă consolezi.

Kundalini trezită într-o manieră negativă îl converteşte într-o putere tenebroasă a naturii. În timpul desfrâului pasional, magicienii negri profită de ejacularea seminală pentru a face să urce spre cap prin metoda concentrării mentale, hormoni vitalizatori secretate de glandele sexuale. După aceea îi trimite la inimă cu ajutorul mentalului, apoi inima îi trimite spre degetul mare de la piciorul drept, şi aşa ei trezesc negativ Kundalini şi se transformă în monştri cu 7 capete despre care vorbeşte Apocalipsa.

Există la indieni, yoghini negri care îi instruiesc pe discipolii lor în această ştiinţă tenebroasă. Noi putem să reducem toate studiile profunde de ocultism la o sinteză: „năpârca”. Risipind sămânţa, noi ne convertim în diavoli şi nerisipind-o ne convertim în îngeri. Dacă năpârca urcă, noi suntem zei, iar dacă năpârca coboară, se formează în noi coada Diavolului şi noi devenim demoni. Coada diavolului este o prelungire a contrapartidei astrale ale coccisului şi rezultă din mişcarea năpârcii în jos, înspre pământ...

Kundalini este cârja patriarhilor, vergeaua lui Aaron, bastonul lui Brahma şi sceptrul zeilor.

Practicând magia sexuală, alchimistul gnostic trezeşte Kundalini, care urcă prin conducta unui canal numit Sushumna; această năpârcă de foc este groasă la cei care au multă substanţă christonică (sămânţă) acumulată, şi subţire la cei ce nu au multă energie sexuală înmagazinată. Trezirea pozitivă a lui Kundalini este acompaniată printr-o mare sărbătoare în templu.

Durerea teribilă se produce în coccis şi focul serpentină îşi deschide un pasaj înspre sus, înspre cap. Trecerea de la un canon la altul se realizează după meritele morale ale discipolului. Aceste canoane sunt vertebrele şirei spinării; le numim de asemenea piramide.

Un act indignant oarecare coboară discipolul cu una sau mai multe canoane după gravitatea greşelii. Există 33 canoane pe care trebuie să le cucerim pentru a ajunge la înalta iniţiere, care este uniunea cu Intimul.

Aceste 33 canoane sunt în raport cu 33 grade ale masoneriei, sunt 33 de ani ai vieţii lui Christ. Numai maeştrii misterelor majore au gradul 33, cei doi 3 reuniţi fiind simbolul uniunii materiei cu spiritul, cercul

perfect al eternităţii, al cărui centru este pretutindeni, iar circumferinţa nicăieri.

Înalta iniţiere se realizează când Kundalini a ajuns deja la cap, dar pentru că Kundalini urcă triumfătoare de-a lungul celor 33 de canoane, trebuie practicat literal toate învăţăturile sfintelor evanghelii; pentru a ajunge la înalta iniţiere trebuie mai întâi să trecem prin cele 9 arcade: sunt cele nouă iniţieri ale misterelor minore.

Pe măsură ce focul serpentin se ridică în coloana vertebrală, el trezeşte toate puterile omului, pentru că fiecare canon are numele său ocult şi este în legătură cu puteri determinate.

Un anume maestru al misterelor majore povesteşte că înainte de a ajunge la înalta iniţiere, a avut slăbiciunea de a cădea într-o anumită greşeală, şi că Kundalini a sa a coborât deci patru canoane, şi că a trebuit să lupte enorm pentru a le recuceri.

Probele înaltei iniţieri sunt extrem de severe: discipolul trebuie să urmeze cărarea sfinţeniei şi a castităţii perfecte, dar când va ajunge la uniunea cu Intimul, omul se va converti într-un Maestru al Misterelor Majore şi-ntr-un theurg.

◻ CAPITOLUL 6 ◻
EU ACUZ ◻

După o perioadă de repaos cosmic, viaţa va recapitula epoca lui Saturn şi atunci începe epoca solară: pământul strălucea şi sclipea având culorile inefabile ale luminii astrale, şi materia universului era lumina astrală ea însăşi. Corpurile fizice ale umanităţii noastre actuale s-au dezvoltat un pic mai mult şi au primit corpurile vitale, care servesc azi drept bază în toată biologia umană.

Îngerii şi Demonii epocii lui Saturn pluteau în atmosfera epocii solare...

Prin clarviziune, îl vedem pe Belzebuth, prinţul demonilor, servitorul cu cele mai dăunătoare delicte. Membru activ al unui mare templu de magie neagră, el lupta intens pentru recrutarea de adepţi printre umanitatea epocii solare şi numeroase fură sufletele pe care le-a cucerit pentru templul său tenebros. Belzebuth coborî 13 trepte ale magiei negre şi reuşi a 13-a iniţiere neagră, care-l transforma în prinţul demonilor. Pe centura sa el purta sinistrul cordon cu 7 noduri, ca cel ce utilizează pretinşi Cavaleri Templieri ai magiei negre Omar Cherenzi Lind şi membrii şcolii de magie neagră Amorc din San Jose în California.

El se dădu înapoi abil de la manipularea mentalului şi primi cuvântul pierdut al magilor negri, care se scrie Mathrem şi se pronunţă Ma”th”rem. Deasupra capului său pletos, el punea boneta magiei negre, şi-şi acoperea umerii săi largi şi păroşi cu capa neagră a prinţului demonilor. Pe fruntea sa apăreau coarnele diavolului. Aceste

coarne sunt semnul animalului. El se familiariza cu toate cuvintele de trecere (parolele) şi se convertea într-un mare ierarh al logiei negre, într-un adept al mâinii stingi.

Magii negri ai lui Amorc din San Jose de California au câteva parole foarte curioase pentru a se recunoaşte între ei: Arco este parola pentru cei de gradul doi; Kheira, pronunţat „que-i-raa” pentru cei de gradul trei; Mathra, parola pentru cei de gradul patru (pronunţat Ma”th”ra). Aceasta din urmă este parola pierdută a magilor negri, numele unui templu de magie neagră numit Mathra. Acest templu este situat în stare de jinas în muntele lui Pico sau Pico de munte, în Azores.

Eu, Aun Weor, foarte vechiul hierofant al misterelor Egiptului, acuz această instituţie neagră al delictului de fraudă în faţa judecăţii conştiinţei publice.

Acuz această instituţie neagră de a ne fi atribuit nouă, egiptenilor antici, ritualuri de magie neagră, pe care noi, în Egipt, nu le-am utilizat niciodată. Acuz pe Amorc de California de delictul de profanare. Acuz pe Amorc de California de comerţ de suflete. Acuz pe Amorc de California în faţa judecăţii conştiinţei publice de oribila fraudă de a face pe discipolii săi naivi să creadă că este vorba de o instituţie albă.

Oameni ai Statelor Unite, ridicaţi-vă ca un singur om pentru a termina o dată pentru totdeauna cu aceste grote de corupţie ce conduc milioane de suflete spre abis. Popor curajos, popor eroic, ora marii revoluţii a sosit, şi noi toţi fiinţele umane trebuie să ne reunim în jurnl divinului Rabbi din Galileea, care pe vârful Golgota a exclamat: Doamne, Doamne, cum mai glorificat!

Degeaba strigau magii negri ai gradului cinci parolele lor: „Astro”, pentru că această peşteră de magie neagră va merge spre abis unde este marele animal şi falsul profet.

Degeaba striga Zocas, Zocas, Zocas, Zocas, oribila victimă de gradul şase, pentru că tăişul sabiei justiţiei cosmice pecetluieşte glasurile lor printre oribilele tenebre ale disperării unde nu auzim decât plânsete şi scrâşniri de dinţi.

Iar voi, mistici negri ai celui de-al şaptelea grad, degeaba ardeţi sarea vrăjitoarelor cu alcool şi cu tămâie.

Gardianul dezgustător al sanctumului vostru nu vă va putea salva de tenebre şi de disperare, pentru că mileniul a sosit şi toate persoanele care nu sunt aproape de Christ vor merge în abis, chiar şi atunci când ele strigau cu disperare Mathrem, Mathrem, Mathrem.

◻ CAPITOLUL 7 ◻
ATOMUL NOUS ◻

Belzebuth, prinţul demonilor, va îngropa rândurile legiunii sale cu noi

adepţi, pe care-i va recruta cotidian, printre oamenii epocii solare şi aşa el se converteşte în ierarh al legiunii. Universul sclipea şi strălucea plin de o inefabilă frumuseţe, Umanitatea epocii solare era analoagă umanităţii tuturor epocilor, şi printre oamenii acestei epoci a existat unul care s-a străduit de-o manieră superlativă pentru a ajunge la perfecţiune. Acest om a fost mal târziu Christ, divinul Rabbi al Galileei, Logosul Solar.

A existat în epoca solară un alt templu al magiei negre, unde au fost iniţiaţi numeroşi oameni care mai târziu s-au transformat în demoni. Astaroth a fost iniţiat în acest templu negru gigantesc.

Când după milioane de ani se va apropia noaptea cosmică a acestei epoci solare, cei patru seniori ai flăcării vor dota intimii umani actuali cu suflet spiritual sau corp budic, care este corpul intuiţiei.

Vehiculul intuiţiei este legat direct de inimă. Inima este deci centrul intuiţiei. Chakra sau Floarea de Lotus a intuiţiei se roteşte şi străluceşte de o extraordinară frumuseţe. În această chakra există 7 centri atomici, care servesc drept instrument la 7 mari ierarhi cosmici pentru a acţiona asupra minunatului nostru organism. Aşa cum am mai spus în cartea noastră intitulată „Căsătoria perfectă sau Poarta de intrare a Iniţiatului”, inima soarelui este construită într-o manieră analoagă cu inima organismului nostru uman. Aşa cum există în soare 7 ierarhi care dirijează cele 7 raze cosmice, la fel în inima noastră există 7 minţi care aparţin la 7 ierarhi cosmici.

Şi la fel cum Soarele are un nucleu atomic central, la fel inima noastră conţine un nucleu central, care este atomul nous, care este sediul lui Brahma în noi. Acest atom este primul centru vital care se pune în funcţiune în făt şi ultimul care cedează de a trăi „în organismul nostru”.

Acest atom conţine mentalul, viaţa, energia şi voinţa omului, şi are o aură luminoasă opalescentă care iradiază într-o manieră splendidă.

La sfârşitul epocii solare, umanitatea acestui timp va ajunge la starea angelică, şi aceştia sunt arhanghelii de astăzi.

Cel mai înalt iniţiat al lor a fost Christ, dar nu toţi oamenii acestei perioade vor ajunge la acest stadiu, pentru că majoritatea se vor converti în demoni.

Jahve, polul contrar al lui Christ, a fost cel mai mare iniţiat negru şi cel mai tenebros din acea epocă. O dată ajunsă noaptea cosmică, universul părea că se scufundă în haos. Natura întreagă va intra într-un somn fericit... Sămânţa tuturor celor vii va fi lăsată în braţele somnului... şi harpele lui Elohim vor vibra delicios în spaţiile infinite.

□ CAPITOLUL 8 □
MENTALUL ŞI INTUIŢIA □

Omul mental rezidă în cap cu cele 7 porţi ale sale. Creierul este făcut pentru a elabora gândul, dar nu este gândul. Creierul nu este decât instrumentul corpului mental.

Corpul mental este un organism material, dar nu este un organism fizic. Corpul mental are ultra-psihologia sa, ultra-biologia sa şi patologia sa internă pe care oamenii de ştiinţă actuali nu o cunosc în întregime. Corpul mental este învăluit de o membrană mătăsoasă care îl protejează şi-l menţine în contact cu sistemul nervos cerebro-spinal. Această membrană este armura argintată a corpului mental şi această armură este toată acoperită de „conuri trunchiate” numiţi „module”, care sunt simţurile corpului mental.

Printre aceşti centri senzoriali ai corpului mental, există unul care îi permite să mânuiască curenţii seminali individuali şi universali. Există de asemenea în corpul nostru mental anumite simţuri care ne permit a primi din înţelepciunea diferitelor stele. Partea inferioară a armurii noastre este menită a forma circumvoluţiunile creierului. Corpul mental are un nucleu atomic care îi serveşte drept bază: acest nucleu este atomul maestru al mentalului. Atomul maestru al mentalului conţine toată înţelepciunea naturii şi cel care prin meditaţie internă învaţă să comunice cu acest atom, poate primi învăţături şi instrucţiuni de la înţelepciunea cosmică pentru că acest atoni este înţelept.

Maestrul-atom rezidă în sistemul nostru seminal, dar practicând magia sexuală, atomul urcă spre cap şi ne iluminează atunci în lumea mentală.

Armura argintată străluceşte precum aurul când practicăm magia sexuală, pentru că milioane de atomi transformatori de foarte înalt voltaj o acoperă şi o transformă în întregime. Atunci apare trezirea conştiinţei şi aristocraţia inteligenţei. De-abia atunci putem vorbi despre cultura mentală şi de transformarea etică.

Cum poate domnul Cherenzi să vorbească despre sublimarea umană, de întrecerea de sine autentică, şi de rezultate imediate fără a poseda o cultură mentală?

Cunoaşte oare domnul Cherenzi relaţia intimă ce există între sexualitate şi mental? Înainte de a continua cu impostura sa de „avatar”, domnul Cherenzi ar trebui să studieze psihanaliza lui Sigmund Freud pentru a învăţa să cunoască toate noţiunile elementare despre sexualitate în raport cu mentalul.

Crede, oare, domnul Cherenzi că jucându-se fotbal, urcându-se pe cal şi selecţionând senzaţiile, va reuşi ceea ce el numeşte pompos „cele mai noi concepţii”, „cultura mentală”, „aristocraţia inteligenţei” şi

renaşterea spirituală?

Crede domnul Cherenzi că cu ajutorul micului său sistem generos de controale mentale, discipolii săi vor reuşi să atingă intuiţia?

Cele 10 mici reguli ale celei de-a patra lecţii al cursului său ezoteric sunt bune pentru a fi vândute domnului Israel Rojas pentru ca el să facă un bun comerţ. A vorbi despre pragmatism pozitiv, fără ca discipolul să fi trecut printr-o regenerare sexuală, este culmea neghiobiei.

Cum un individ degenerat de cancerul pasiunii carnale ponte vorbi despre viaţa metodică şi plină de atenţie?

Cum un individ al cărui corp mental nu a fost încă transfigurat de atomii transformatori poate vorbi despre asocierea de idei şi de dorinţe?

Cum cel care încă nu şi-a pus atomul maestru pe tronul binemeritat poate vorbi despre expansiune mentală?

Cum cel care ejaculează poate vorbi despre mentalul creator?

Domnul Cherenzi nu ştie oare că gândurile care nu sunt penetrate de energia determinantă a naturii (energia sexuală) se dezintegrează?

Domnul Cherenzi ignoră că energia determinantă este energia sexuală?

Cum un individ a cărui glandă pineală este atrofiată de plăcerile trupeşti poate vorbi despre curaj, voinţă şi triumf?

Ignoră domnul Cherenzi relaţiile intime ce există între glanda pineală şi „glandele sexuale? Domnul Cherenzi ignoră că glanda pineală este centrul emiţător al gândului?

Cum un individ al cărui creier este vlăguit de viciul ejaculării ponte vorbi de concentrare mentală?

Cum îndrăzneşte domnul Cherenzi să zică discipolilor săi să suprime eforturile inutile fără a le da o orientare bine definită?

Cum un individ care nu este întâlnit el însuşi, şi care din cauza magiei negre s-a îndepărtat de Intim poate vorbi de satisfacţie personală şi de a se mărgini la el însuşi?

Cum un suflet slab poate să-şi facă faţă lui însuşi?

Domnul Cherenzi nu-şi dă seama că sufletele îndepărtate de Intim sunt vlăguite?

Domnul Cherenzi nu este nimic, mai mult decât un „arivist”, un „parvenit”, un megaloman care îşi consacră el însuşi un destin de avatar, de fals profet.

Critica raţiunii practice este un lucru, iar critica raţiunii pure este altul. Concepţiile conţinute în critica raţiunii practice sunt fondate pe percepţii senzoriale externe iar concepţiile criticii raţiunii pure se

alimentează cu idei a priori şi cu intuiţii.

Cherenzi ignoră totalmente filosofia lui Emmanuel Kant, marele filosof din Koenigsberg. Cherenzi, cu micul său sistem de control şi de selecţii de senzaţii, nu caută decât să-i facă pe discipolii săi sclavi ai criticii raţiunii practice, al mentalului inferior şi ai mentalului concret. Toate acestea sunt magie neagră pură şi simplă; cu aceasta nu facem decât să convertim discipolul în sclav al senzaţiilor externe şi în magicieni negri. Ce spune Cherenzi despre critica raţiunii pure?

Ce spune Cherenzi despre Brahma-Vidya şi despre în Intimi?

Cunoştea Cherenzi intimele relaţii psiho-somatice ale lui Brahma-Vidya? Cherenzi va fi el un Sannyasin al gândului? Cherenzi va fi el un Demiorfla al mentalului? Va fi el, Cherenzi un student al lui Azug, cartea înţelepciunii orientale?

Nu, dragi cititori. Cherenzi nu este decât un arivist, un paranoic, un megaloman care se auto-consacră avatar, şi un fals profet.

Brahma-Vidya este mentalul Intimului. Mentalul Intimului este fructul său, extractul tuturor experienţelor dobândite de corpul mental.

Brahma-Vidya este corpul aureolat al victoriei menţionată în cartea „Zei atomici”.

Mentalul ca mental este un lucru şi mentalul ca instrument este altul. Din uniunile momentane ale lui Brahma-Vidya cu corpul mental, rezultă marile iluminări cosmice: sufletul care este atunci unit cu Intimul se ridică în marele suflet al lumii, supra-sufletul lui Emerson, şi înţelege toate minunile macrocosmosului; dar pentru a realiza aceste minuni, trebuie să avem deschis ochiul lui „Dangma”; şi ochiul este intuiţie.

Cel care este deja intuitiv, are un corp mental constituit în mod special. Nucleul unui anume mental este un cerc de-o culoare violacee strălucitoare. Cartea Azug numeşte Damiorfla un mental de asemenea organizat. Un Damiorfla nu se apleacă în faţa puterii răului şi nu mai este sclav al lui „maya” (iluzia).

Cel care vrea să studieze Azug-ul, cartea înţelepciunii orientale, trebuie mai întâi să se supună la mari şi teribile probe iniţiatice. Am primit această carte din inimile autenticului maestru al înţelepciunii Kout-Hami (K.H.).

Micul sistem generos Cherenzist, care se bazează pe a trăi selecţionând mereu senzaţii şi stimulând mentalul cu tot mai multe controale, nu ajunge decât să facă discipolul sclav al mentalului animal şi al nu mai puţin fatidicului intelect. Toate acestea sunt pură magie neagră. Cu acest gen de învăţături nu ajungem să obţinem decât o separare totală între monadă şi personalitate, şi este cu precizie ceea ce cercetează domnul Cherenzi, pentru că monada nu îl interesează. El nu înapoiază un cult decât gardienilor pragului, animalului intern.

Cherenzi, Paul Yagot, Marde şî Arkinson n-au fost decât mari şarlatani, pietişti şi paranoici care nu au cunoscut decât activităţi inferioare de înţelegere. Care dintre ei a cunoscut ultrapsihologia şi ultrabiologia corpului mental? Marea majoritate a acestor psihologi practicieni cu limbaj bombastic, cu ale lor faimoase introjecţiuni psihologice, nu cunosc decât reacţiuni senzoriale şi atavisme subconştiente. Dar care dintre ei cunoştea structura corpului mental al unui Brahmin? Care dintre ei cunoştea utilizarea şi manipularea tridentului? Toţi aceşti mari psihologi modernişti nu sunt decât nişte analfabeţi în domeniul lor.

Raţiunea este un lucru şi intuiţia este un altul. Raţiunea se alimentează numai cu percepţii senzoriale externe. Prin intermediul simţurilor, ea sesizează sau primeşte impresii şi elaborează senzaţii. În consecinţă ea este negativă şi limitată.

Raţionalul crede că va ajunge la adevăr cu ajutorul bătăliei antitezelor, care divizează mentalul şi-l fac incapabil să înţeleagă adevărul.

Numai intuitivul ştie să asculte vocea tăcerii, şi adevărurile eterne ale vieţii se reflectă cu o radiantă frumuseţe în liniştea mentalului său.

Raţionalul converteşte mentalul său într-un câmp de bătălie. Plin de prejudecăţi, de frică, de pofte, de fanatisme, de teorii, şi concluziile trebuie întotdeauna să-i fie favorabile. Un lac tulbure nu va putea niciodată să reflecte soarele adevărului.

Mentalul intuitivului curge senin şi silenţios, departe, foarte departe de bătălia neagră a antitezelor şi de furtuna exclusivismelor.

Mentalul raţionalului este ca un vapor care nu ştie decât să schimbe cheiurile, şi pierind de la aceste cheiuri care se numesc şcoli, teorii, religii, partide politice, etc., acţionează şi reacţionează după percepte deja stabilite. Un anume mental este sclavul energiilor stagnante ale vieţii, în consecinţă are complicaţii şi durere.

Fiii intuiţiei, aidoma aripilor rebele, se ridică mândri spre soarele marilor adevăruri inefabile, eliberaţi de orice sentiment de frică, de toate dorinţele de acumulare, liberi de secte, religii, şcoli cu prejudecăţi sociale, fanatisme de grupări, pofte, teorii, intelectualisme, ură, egoism, etc.

Mentalul intuitivului curge delicios, senin şi silenţios, ca o sursă cristalină, de o frumuseţe strălucitoare, pe tronul august al gândului. Corpul mental al intuitivului este un vehicul minunat al Intimului. Mentalul intuitivului acţionează numai sub bagheta Intimului şi datorită acestuia rezultă acţiunea dreaptă, gândul just şi emoţia corectă.

Omul care nu acţionează în lume decât sub direcţia Intimului, este fericit pentru că el este departe de orice fel de complicaţii şi de conflicte.

Pentru a ajunge pe piscurile inefabile ale intuiţiei, e necesar a trăi în

acord integral cu înţeleptele învăţături pe care Divinul Rabbi al Galileei le-a adus pe pământ. Sunt învăţăturile lui Christ care ne conduc pe culmile inefabile ale intuiţiei. Ceea ce este interesant este de a ne comporta în lumea fizică în acord perfect cu înţeleptele învăţături ale Maestrului. Ceea ce este interesant este de a face învăţăturile lui Christ carne şi sânge în noi.

Christ nu a venit să fondeze religii; Christ a venit pentru a ne uni cu Intimul (Tatăl nostru etern).

Toate învăţăturile lui Christ au ritmul muzical al planului marilor maree ale vieţii, care este lumea budhică sau intuiţională. Mantra *„AUM MASSI PADME YUM”* vocalizată 10 minute pe zi, dezvoltă intuiţia. Această mantră se pronunţă astfel: *„aaauuummm... mmaasssiii... padmmee... yyooommm...”*

Este mantra intuiţiei.

Practica învăţămintelor Creştine trezesc chakra inimii în noi şi pun în activitate corpul budic sau corpul Intuiţiei, care ne conduce la înţelepciune şi la fericire eternă. Magia sexuală face parte din învăţămintele pe care Christ le-a dat în secret celor 70 de discipoli, şi pe măsură ce practicăm învăţămintele creştine, corpul eteric se reorganizează în întregime, amplificând volumul celor doi eteri superiori; un anume centru care se formează în cap coboară la inimă şi organizează acest centru pentru intuiţie.

Nerisipindu-ne forţa noastră creştină, se formează o faşă protectoare în jurul corpului eteric şi în acest fel acest corp rămâne protejat de curenţii externi. Corpul fizic devine de asemenea mai rafinat şi mult mai puternic şi chipul el însuşi se transformă şi devine mai frumos.

Învăţăturile Logosului Solar operează asupra tuturor corpurilor noastre interne şi le convertesc în instrumente rafinate ale Intimului. Important este să trăim aceste învăţături în viaţa practică. Membrii lui Amorc confundă lamentabil mentalul cosmic cu conştiinţa cosmică. Undele mentalului sunt un lucru şi undele conştiinţei sunt altul.

Mentalul se hrăneşte din conştiinţă.

Conştiinţa cosmică reuneşte undele rafinate ale mentalului.

Tridentul simbolizează jocul triplelor forţe ale atomilor transformatori ai mentalului...

Corpul mental nu este „eul”. Corpul mental nu este decât un instrument al „eului” şi pretenţia pe care o are domnul Cherenzi de a face din discipolii săi sclavi ai acestui instrument material, este culmea prostiei.

Mentalul intuitivului este cupa inefabilă plină de înţelepciune.

Mentalul intuitivului este cupa lui Saint-Graal, plină de sângele martirului de pe Golgota.

Mentalul intuitivului este cupa sacră a lui Plerome, cupa sacră a lui Samadhi, lichiorul zeilor, Soma care este băută de seniorii mentalului, lichiorul dragostei, lichiorul budhic, vinul luminii care a fost transmutat în creuzetul de foc al frumoasei Elene. Este cupa zeilor nemuritori!

ELENA

Salutare! Salutare! Zei nemuritori, pentru voi ridic cupa delicioasă şi pentru fecioara celor şapte portaluri.

Ridic cupa pentru Elena cea cu chip maiestuos şi ei îi dedic cântecele mele sub porticurile nemuritoare ale templului său liniştit.

Elena, umple-mi cupa cu vinul intuiţiei, Elena varsă în vaza mea amfora ta de amor...

Elena, consolează inima mea îndurerată, vreau să gust din lichiorul înţelepciunii şi odată alungată durerea...vreau să mă îmbăt de lumină şi de poezie şi să mă trezesc în braţele dragostei sale.

Frumoasă Elena, te iubesc, tu eşti dalta filosofiei, tu eşti focul arcanei, tu eşti amfora înţelepciunii şi logodnica dorită de înţelepţi.

Purpura şi aurul anticei Ithaca le pun la picioarele tale O, Elena!

Pun la picioarele tale luxul Atridei, o tânără şi nobilă fiică, depun la picioarele tale vapoarele greceşti.

O, zeiţă senină, pun la picioarele tale toate cetăţile antice, O, frumoasă Elena.

Elena, umple-mi cupa cu vinul intuiţiei. Varsă în vaza mea amfora ta de dragoste.

□ CAPITOLUL 9 □
PERIOADA LUNARĂ □

O dată trecută noaptea cosmică a perioadei solare, se vor ivi zorii perioadei lunare. Viaţa va recapitula toate stările perioadei cosmice trecute şi după acest proces de recapitulare, perioada lunară va începe în toată plenitudinea sa peste pământul nostru eteric, numit pământ-lună. Oamenii epocii lunare erau de statură mică şi corpurile lor erau din materie eterică. Ei îşi construiau casele lor sub părnânt, deşi îşi puneau la suprafaţă acoperişuri asemănătoare cu cele ale caselor actuale. Ei făceau comerţ, munceau şi se distrau ca noi. Populaţiile lor urbane erau mici şi legate între ele ca şi ale noastre prin drumuri şi cărări.

Aveau de asemenea automobile asemănătoare cu ale noastre şi munţii lor, transparenţi ca şi cristalul, erau de-o culoare albastră, sumbră, foarte frumoasă; este culoarea albastră pe care o vedem în munţii îndepărtaţi, este eterul. Tot pământul nostru antic era de această frumoasă culoare.

Vulcanii erau în continuu în erupţie şi era mai multă apă decât în epoca noastră actuală; puteai vedea peste tot lacuri imense şi mări întinse... În timpul acestei perioade lunare îl vedem pe Belzebuth trăind într-o casă enormă construită sub pământ. Acolo îşi instruia discipolii într-un vast salon. Era îmbrăcat cu o tunică cu dungi negre şi roşii şi purta un turban şi o capă de aceeaşi culoare. Era un magician negru cu corp înalt şi robust. Toţi chelas-ii negri îl venerau profund.

Belzebuth aven două cărţi: una din care le citea discipolilor săi şi îi instruia, şi o alta care era studiată numai de el în secret. Numeroşi au fost adepţii pe care i-a cucerit pentru magia neagră printre oamenii epocii lunare.

Flora şi fauna acelui timp erau foarte diferite de ale noastre; noi vedem prin clarviziune vegetale minerale, adică organisme semi-vegetale şi semi-minerale, la fel ca şi vegetale semi-animale, etc., în fine cele trei regnuri ale naturii nu erau complet definite ca şi acum; în acea epocă un regn se confunda cu celălalt. Era la copaci o tendinţă marcată de a lua forme concave cu ramurile şi frunzele lor, cele care îi făceau să semene cu nişte umbrele gigantice.

După toate acestea, întrezărim existenţa unei tendinţe marcate de a se înclina „înspre jos”, adică spre condensarea pământului nostru actual. Natura, în toate părţile sale este o scriere plină de viaţă şi cu această scriere plină de viaţă ea îşi face desenele sale.

Vedem din contră în epoca noastră actuală a celui de-al XX-lea secol, o tendinţă marcată a omului de a construi edificii înalte şi de avioane tot mai rapide, etc. Arbuştii noştri actuali nu vor să se încline, mai degrabă se ridică către înalt, spre soare, iar pământul nostru a ajuns acum la maximum de condensare materială şi aspiră acum să se ridice din nou, să se „reeterizeze” ... În realitate eterul inundă aerul şi-l eterizează din ce în ce mai mult că la sfârşitul marii rase ariene, eterul se va face în totalitate vizibil în aer, şi atunci creaturile care trăiesc în eter vor împărtăşi cu omul toate activităţile lor.

În timpul perioadei lunare, corpurile fizice ale umanităţii noastre actuale vor ajunge la un mai mare grad de perfecţiune şi atunci noi vom primi corpul astral. Noi, oamenii de azi, suntem animalele perioadei lunare, iar îngerii şi demonii perioadelor antice pluteau în atmosfera eterică a pământului nostru lună; erau vizibili şi tangibili pentru toată umanitatea. Omul înţelegea arhanghelii sau creaturile focului în spatele focului, vulcanii în erupţie şi seniorii formelor în spatele tuturor formelor existente. Fii vieţii reglau funcţiunile vitale a tot ceea ce există şi creaturile elementale a celor 3 elemente ale naturii coabitează cu oamenii.

Au fost seniorii înţelepciunii care ne-au dotat cu corpuri astrale, şi-au fost seniorii personalităţii care ne-au dotat cu această personalitate pe

care teozofii o privesc azi cu atâta dispreţ.

La sfârşitul acestei perioade lunare, Intimii umanităţii actuale vor primi corpul spiritului uman, numit corp de voinţă, pe care Krishnamurti îl dispreţuieşte atât.

Voinţa este puterea cu care noi dominăm pasiunile noastre şi ne vom converti în zei.

Respectând legea alchimistului gnostic, care este de a introduce membrul viril în vagin şi de a-l retrage fără a revărsa sământa, focul pasiunii se transmută în lumină astrală şi atunci corpul astral se întăreşte şi se umple cu lumină strălucitoare şi toate fructele splendide a acestui minunat organism astral se scufundă în corpul voinţei şi-l înfrumuseţează. Focul castităţii este focul spiritului sfânt. Şi corpul spiritului sfânt este corpul voinţei, numit mental abstract, corp cauzal; în realitate este corpul mentalului abstract care, inundându-se de foc prin metoda magiei sexuale, se converteşte în focul ielelor, şi omul fermecat, îmbătat de spiritul sfânt, vorbeşte în toate limbile, spunând lucruri inefabile. Biblia gnostică zice textual: „Când ziua de Rusalii a venit, erau toţi împreună în acelaşi loc, când, dintr-o dată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei.

„Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se între ei, şi s-au aşezat câte una pe fiecare dintre ei”. „Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt, şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească”. (cap.2, Faptele apostolilor versetele 1-4)

Jehova, spiritul sfânt, veghează asupra corpului spiritului sfânt din noi. El a fost cel mai mare iniţiat al epocii lunare. La sfârşitul acestei mari perioade, umanitatea se va împărţi în îngeri şi luciferi, căci mulţi sunt cei chemaţi, puţini sunt cei aleşi.

Max Heindel şi Steiner susţineau în operele sale că toată umanitatea se va salva, şi aceasta se datorează ignoranţei celor doi autori. Versetele 23-28 din capitolul 13 al sfântului Luca, spune textual:

„Cineva i-a zis: „Doamne, oare puţini sunt cei ce sunt pe calea mântuirii?” El le-a răspuns: „Nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strâmtă. Căci vă spun, că mulţi vor căuta să intre şi nu vor putea”. Odată ce stăpânul casei Se va scula şi va încuia uşa, şi voi veţi fi afară, şi veţi începe să bateţi la uşă, şi să ziceţi: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” drept răspuns, El vă va zice: „Nu ştiu de unde sunteţi”. Atunci veţi începe să ziceţi: „Noi am mâncat şi am băut înaintea Ta, şi în uliţele noastre ai învăţat pe norod”. El va răspunde: „Vă spun că nu ştiu de unde sunteţi; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi lucrători ai fărădelegii!” Va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, când veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov, şi pe toţi prorocii în Împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi scoşi afară”.

Odată ajunsă noaptea cosmică a perioadei lunare, Jehova şi îngerii săi, Lucifer şi demonii săi se vor retrage de pe scena cosmică şi toată natura va intra într-un profund repaos.

□ CAPITOLUL 10 □
PERIOADA TERESTRĂ □

Odată trecută noaptea cosmică a perioadei lunare, universul se va condensa pentru a deveni nebuloasa despre care ne vorbeşte Laplace. A fost atunci începutul epocii fizico-chimic în care noi trăim. Natura va recapitula perioadele cosmice trecute, asemenea descrierii alegorice din Geneză.

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul. Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor”. (Geneza cap. I, versetele 1-2)

Atunci a fost timpul nebuloasei lui Laplace, în timpul căreia pământul recapitula epoca lui Saturn. „Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric”. (versetele 2-4 din Geneză)

Moleculele caldei şi obscurei nebuloase vor intra în frecare, sub puternicul impuls al cuvântului pierdut al creatorului şi nebuloasa va deveni atunci de foc.

Aceasta a fost epoca hiperboriană, în timpul căreia atomii solari provenind din epoca solară intrară în activitate. Pământul nostru era atunci un glob de foc plin de înţelepciunea focului şi de lumina produsă de acel foc. Şi în acest gloh înflăcărat au trăit arhanghelii, care au fost oameni ai epocii solare, şi care se exprimau în toată plenitudinea înţelepciunii lor.

„Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape şi ea să despartă apele de ape”, şi aşa a fost”.

„Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despărţit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Şi aşa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă; aceasta a fost ziua a doua”. (versete 6,7,8 ale cap. I din Geneză), Aici Biblia continuă să vorbească de recapitularea perioadei solare: globul înflăcărat intrând în contact cu regiunile umede interplanetare produc vapori de apă şi se formează nori imenşi care, condensându-se, cad sub formă de ploaie, producând puţuri şi mări imense care clocotesc în mod constant la suprafaţa globului arzător şi norii vor separa apele cerului de apele globului arzător. „Şi Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, şi să se arate uscatul!” Şi aşa a fost”.

„Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. (versete 9,10 cap. I Geneza)

Puţurile de apă care clocoteau constant pe globul arzător veniră să se cristalizeze sub formă de increţiuni, pe suprafaţa globului arzător, şi aşa se împlineşte cuvântul creatorului care zicea: „Să apară uscatul, şi Dumnezeu a numit uscatul pământ”. Aşa s-a format prima crustă terestră numită Lemuria.

În această epocă lemuriană, pământul a recapitulat perioada lunară, căci este o lege a vieţii ca natura să recapituleze toate manifestările trecute înainte de a iniţia noile sale manifestări.

Cel ce vrea să cunoască obiectiv toate procesele evolutive ale umanităţii, să observe evoluţia fătului uman pierind chiar de la momentul concepţiei, în pântecele mamei sale, fătul recapitulează toate metamorfozele corpului uman începând de la cele mai vechi origini.

Corpul uman nu este decât carapacea şarpelui nostru de foc şi universul solar este carapacea năpârcii Logosului Sistemului Solar. Când năpârca abandonează învelişurile sale, învelişurile se ***dezintegrează***[3].

Există în Columbia un munte foarte înalt numit Juratena; acest munte este situat pe teritoriul Vasquez, Departamentul de Boyaca, pe ţărmurile unui fluviu larg cu ape profunde, numit Rio Minero.

Ţăranii spun că acest munte este „încântat”, şi povestesc despre el cele mai vechi tradiţii. Când este pe punctul de a plânge, ei spun că aud un zgomot asemănător celui unei enorme mase de pietre care se revarsă în prăpastie; şi când vor ploaie, le este suficient să pună foc muntelui pentru a o avea din abundenţă. Comentariile oamenilor de ştiinţă nu contează nici cât un fir de iarbă pentru aceşti ţărani, căci, cum bine a zis Goethe: „toată teoria este cenuşie şi nu există adevăr decât în arborele cu fructe aurite al vieţii”.

Acei ţărani povestesc că se poate ajunge pe piscul lui Juratena pe nişte scări de piatră cioplite de nişte mâini ale unei epoci foarte străvechi. Unul dintre aceşti ţărani a raportat autorului prezentei lucrări cum atunci când ajunse la picioarele acestor scări milenare, el fu oprit de o ploaie de pietre lansate de mâini invizibile şi cum a fost cât pe ce să piară sub greutatea uluitoare a unei mase gigante care era pe punctul de a-l zdrobi. Un alt ţăran explora bazele muntelui urmărind cursul acelui fluviu cu ape profunzi. Printre enormele mase de granit udate de apele agitate ale fluviului, el descoperi un templu încrustat în roca vie.

Ţăranul încerca să penetreze în templu prin uşa centrală (acest templu gigantesc avea trei porţi), dar întâlni o mare cantitate de solzi de şarpe

[3] Năpârca de foc este Kundalini, a se vedea capitolul întitulat Bastonul patriarhilor

şi se ascunse îngrozit. El se va întoarce mai târziu prin împrejurimi pentru a vedea templul, dar nu mai găsi nimic. Templul a dispărut ca şi cum stânci gigante l-au devorat.

Eu, Aun Weor, am vizitat acest templu în corpul astral. Maeştri care locuiau acolo m-au primit cu braţele deschise şi m-au condus în interiorul mănăstirii, iluminate de un candelabru de aur cu 7 braţe din templul lui Salomon, şi am primit de la ei învăţăminte secrete.

Teozofii cred că numai în Tibet putem găsi Maeştri şi mulţi dintre ei vor să călătorească în Tibet pentru a urma disciplina chela, dar în realitate mănăstirile Logiei Albe sunt repartizate în lumea întreagă. În Orient, se numesc Mahatmas „Nagas", adică şerpi şi toţi gardienii criptelor sacre ale templelor de mistere au aspectul de şerpi giganţi şi nu permit trecerea decât a „iniţiaţilor".

Aşa cum veninul năpârcii ucide, tot aşa este otravă „arcana preţioasă" cu care noi ajungem la înalta iniţiere! Ascultă-mă cititor iniţiat: „şuieratul năpârcii este baza vieţii"; aceasta nu este pentru toţi cititorii, ci numai pentru acei ce au urechi de auzit.

Locuitorii pământului plat („tiera elana"), Statul Zulia, Venezuela, fac să curgă năpârca pronunţând mantrele următoare: *ooosssooo... ooosssaaa... aaasssiii.* Vocalele acestei mantre sunt *I.A.O.*, combinate cu teribila literă S. Există deci înţelepciune şi cel ce are înţelegere să înţeleagă.

Litera *S* este de asemenea o vocală deşi gramaticienii nu o spun. În timpul conexiunii în magia sexuală cu preoteasa, trebuie să pronunţăm cele trei vocale: *I.A.O.*, căci *I.A.O.* este numele năpârcii noastre...

Pentru a limpezi acest capitol, noi spunem că epoca Polară corespunde inteligenţei mercuriene a năpârcii Logosului (căldurii). Epoca hiperboreană, cu atomi solari ai năpârcii (cu foc), şi epoca Lemuriană cu atomi lunari ai năpârcii Logosului (cu umiditate). Kundalini a noastră, este formată de asemenea din atomi solari şi de o sinteză de atomi atotştiutori. Năpârca integrează în ea însăşi înţelepciunea a 7 eternităţi! Femeia este vestala templului şi vestala aprinde focul templului. În templele antichităţii numai vestalele aprindeau şi întreţineau focul. Se simbolizează prin aceasta că femeia este singura care poate să aprindă focul Kundalini al corpului nostru sau a templului nostru.

Pentru că templul prea-înaltului Zeu trăind este corpul nostru, iar focul acestui templu este Kundalini, pe care soţia noastră vestală îl aprinde prin contactul sexual însuşi, prin magia sexuală aşa cum o învăţăm în cartea „Căsătoria perfectă sau poarta de intrare a Iniţiatului", şi în prezenta lucrare. Astăzi, Biserica Romană a pierdut complet tradiţia şi vedem că sunt copiii corului care aprind focul templului, ceea ce nu este numai o absurditate dar şi un sacrilegiu şi o insultă foarte gravă

vieţii însăşi.

Aceste perioade cosmice trecute există actualmente în atomii noştri seminali şi nu trebuie decât să învăţăm tehnica meditaţiei interioare pentru a intra în domeniul lor. Poarta de intrare a acestei puternice civilizaţii atomice, sunt organele noastre sexuale.

Prayalas şi Mahanvataras se succedă în interiorul unui moment mereu etern, şi trecutul şi viitorul fraternizează într-un veşnic prezent.

Timpul nu există! Este mentalul omului care se împovărează să împartă eternul „prezent” în trecut şi viitor!

Puternicele civilizaţii Saturniene, Solare şi Lunare, există încă în fondul atomic al sistemului nostru seminal şi putem intra în domeniul lor prin intermediul meditaţiei interioare. Tranziţia între o stare a conştiinţei şi alta este ceea ce noi numim în mod eronat timp, dar aceste etape ale conştiinţei se succed înlănţuite în interiorul unui etern prezent. Omul trebuie să înveţe să trăiască în prezent. Omul trebuie să se elibereze de toate spaţiile teozofismului bombastic, de rozicrucianisme maladive, de spiritisme morbide, de sectarisme ale religiilor, de fanatisme de patrie şi drapel, de religie, de intelectualisme, de dorinţi de acumulare şi de afecţiune în general. Toate aceste colivii de papagali sibariţi sunt lăcaşuri de fiară de comerţ şi tiranie iar noi nu câştigăm nimic cu toate aceste jargoane, pentru că ele nu reuşesc decât să ne umple de prejudicii şi de fanatisme absurde! Toată înţelepciunea vârstnicilor este în interiorul nostru, iar trecutul şi viitorul fraternizează în interiorul unui etern „prezent”!

Numai în interiorul nostru vom găsi înţelepciunea cosmică. Atomii solari ne iniţiază la înţelepciunea focului, iar atomii lunari ne iniţiază la antica înţelepciune neptuniană amentină.

Când atomii solari şi lunari intră în contact, atunci focul nostru sacru se trezeşte şi ne va converti în Zei.

În nopţile cu lună plină, atomii lunari intră în contact cu armura argintată a corpului nostru mental şi noi putem atunci să primim prin meditaţie internă învăţămintele înţelepciunii lunare. Există 7 curenţi eterici lunari în interiorul cărora trăieşte intens civilizaţia anticului nostru pământ-lună.

Civilizaţiile Solare şi Lunare trăiesc în lumile interne şi noi putem să vizităm aceste civilizaţii prin meditaţie internă profundă! Trezind focul sacru al lui Kundalini prin metoda magiei sexuale, civilizaţiile solare şi lunare care palpită intens în lumile noastre interne proprii, ne vor iniţia în profundele lor adevăruri, şi ne vor duce spre marea iluminare!

Cele 7 chakra ale noastre sunt 7 biserici interne şi fiecare din aceste 7 biserici conţin înţelepciunea unei perioade cosmice. Când vom rupe cele 7 sigilii ale celor 7 biserici ale cărţii umane, prin metoda sabiei lui Kundalini, atunci cele 7 biserici ne vor da toată înţelepciunea cosmică

a celor 7 perioade cosmice ale lui mahanvatara şi noi vom deveni atoateştiutori... Apocalipsa spune următoarele:

„Şi când Mielul rupse cea de-a 7-a pecete, se făcu o tăcere în cer, circa o jumătate de oră... Pe urmă, am văzut pe cei 7 îngeri care erau în faţa lui Dumnezeu, şi le-a dat 7 trâmbiţe. Un alt înger veni şi se opri în faţa altarului, ţinând în mână o cădelniţă de aur; şi i s-a dat multă tămâie pentru a o aduce împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur, care era înaintea scaunului de domnie. Şi din mâna îngerului, fumul de tămâie se ridica înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinţilor". (cap.8, versete 1-4)

Apocalipsa ne vorbeşte aici de această carte pecetluită de 7 peceţi care este organismul nostru cu 7 biserici. Ea ne zice clar că numai mielul trebuie să rupă cele 7 peceţi cu sabia lui Kundalini. Mielul este îngerul nostru interior, adică Intimul nostru. Apocalipsa ne învaţă aici, ceea ce se produce la ruperea celei de-a 7-a peceţi, care este cea a bisericii Laodicee, situată în cap.

Cei 7 îngeri cu trâmbiţe sunt cei 7 îngeri al celor 7 biserici. Îngerul cu cădelniţa este Intimul nostru care îşi face intrarea triumfală în ierarhia albă în acelaşi timp cu sufletul său de diamant. Un perfect în plus, într-o comunitate de aleşi... „Apoi îngerul a luat cădelniţa, a umplut-o cu focul de pe altar, şi l-a aruncat pe pământ. Şi au stârnit tunete, glasuri, fulgere şi cutremure de pământ". (cap.8, verset 5)

Apocalipsa ne spune aici că atunci când am rupt a 7-a pecete cu sabia lui Kundalini, atunci 7 biserici ne deschid porţile lor şi ne învaţă înţelepciunea celor 7 mari perioade terestre, care corespund la 7 mari perioade cosmice.

Şi capitolul 8 al Apocalipsei continuă să ne vorbească de 7 îngeri. Pe măsură ce aceştia sună din trâmbiţele lor, marile evenimente cosmice se derulează în ordine succesivă. Aceşti 7 îngeri sunt îngerii celor 7 planete ale noastre, care dirijează cele 7 chakra ale organismului nostru şi cele 7 epoci terestre.

Aşa deci cele 7 epoci terestre sunt dirijate de 7 ierarhi cosmici, şi toată înţelepciunea acestor 7 epoci este în interiorul celor 7 chakra ale noastre.

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit de un nor, deasupra capului era curcubeul, şi faţa sa era ca soarele, iar picioarele sale erau ca nişte stâlpi de foc. Ţinea în mână o cărticică deschisă, şi şi-a pus piciorul drept pe mare, iar piciorul stâng pe pământ. A strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu. Când a strigat el, cele 7 tunete au făcut să se audă glasurile lor". (cap. 10 versete 1-3)

Acest înger este ierarhul celei de-a şaptea epoci. Arcul Iris simbolizează perioada noastră terestră armată care va începe prin semnul curcubeului. Aceasta se întâmpla în Atlantida din moment ce

Lemuria era o recapitulare a perioadei Lunare. Cărticica pe care îngerul o ţinea în mână, este cartea evoluţiei umane. Este cartea pecetluită cu 7 peceţi, dar care nu mai are peceţile sale. Este organismul uman a celui care a rupt deja cele 7 peceţi. Este corpul Maestrului!... Este înţelepciunea cosmică a celui care s-a realizat temeinic!

„A strigat cu glas tare, asemănător cu răcnetul unui leu, după care cele 7 tunete au făcut să se audă glasurile lor". Aici Apocalipsa ne vorbeşte despre cuvântul pierdut, de silaba sacră; şi cele 7 tunete ale celor 7 chakra fac să se audă glasurile lor; glasul lor sunt cele 7 note ale cuvântului. Silaba sacră deschide cele 7 chakra şi fiecare chakra are nota sa cheie. Cel ce are urechi de auzit să audă. Şi cel ce are înţelegere să înţeleagă, căci aici este înţelepciune.

În cea de-a şaptea epocă, vom fi regăsit cuvântul pierdut.

„Şi când cele 7 tunete au vorbit, eu mă pregăteam să scriu, când o voce din cer mi-a zis: 'ţine secret cuvintele celor 7 tunete şi nu le scrie'". (cap.10, verset 4)

Fiecare notă a cuvântului pierdut închide secrete teribile şi de nespus şi fiecare notă a cuvântului pierdut este nota cheie a unei epoci terestre. Există o notă cheie a civilizaţiei egiptene, una a civilizaţiei hinduse, şi aşa mai departe.

În cea de-a şaptea epocă, cuvântul pierdut va realiza în totalitate împărăţia lui Dumnezeu. Swedenborg (filosof mistic suedez) spunea despre cuvântul pierdut: „Căutaţi-l în China şi poate îl veţi întâlni în marea Tartarie".

Magii lui Amurc utilizează pentru sfârşiturile lor demoniace mantra „Mathra", pronunţată *Ma"th"ra*, şi îi asigură pe discipolii săi că acesta este cuvântul pierdut, dar în realitate, este numele unui templu de magie neagră al străvechii Atlantide şi în acelaşi timp o mantră de magie neagră, astfel încât acesta nu este cuvântul pierdut. La indieni, arhat-ii au fost persecutaţi pentru că posedau silaba sacră. În China, discipolii lui „Tathagata" îl cunoşteau.

Cuvântul pierdut este foarte bine păstrat în Tibet. Aici în Tibet rezidă „Maha-choan".

În a 7-a epocă, vom fi regăsit cuvântul pierdut. „Dar în zilele în care îl vom auzi pe cel de-al 7-lea înger, sunând din trompetă, taina lui Dumnezeu se va sfinţi, cum El i-a vestit robilor săi, profeţii". (Apocalipsa, cap.10, verset 6)

Iniţiatul care s-a unit cu Intimul, se eliberează de iluzia timpului, pentru că trecutul şi viitorul fraternizează cu interiorul unui etern prezent.

Fiecare din cele 7 epoci terestre se termină printr-un mare cataclism, descris simbolic de Apocalipsă, astfel:

„Şi primul înger a sunat din trâmbiţă şi a venit grindină şi foc

amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ; şi a treia parte din copaci a fost arsă, şi toată iarba verde a fost arsă”. (Apocalipsa cap. 8 verset 7)

Acesta a fost primul cataclism al primei epoci. „Al doilea înger a sunat din trâmbiţă, şi atunci un enorm munte incendiat a fost aruncat în mare, şi a treia parte din mare se făcu sânge”. (Apocalipsa, cap.8, verset 8)

„Şi a treia parte din toate creaturile care trăiau în mare au pierit; şi a treia parte din corăbii au fost distruse”. (Apocalipsa, cap.8, versetul 9)

Acesta a fost sfârşitul celei de-a doua epoci.

„Al treilea înger a sunat din trompetă şi a căzut din cer o stea mare arzând ca o torţă, şi a căzut peste a treia parte din râuri şi peste izvoarele râurilor”. (cap.8 verset 10)

„Şi numele stelei era 'Pelin'. Şi a treia parte de ape s-a prefăcut în pelin şi mulţi oameni au murit din pricina apelor, căci ele deveniseră amare”. (Apocalipsa cap.8 verset 11)

Acesta a fost sfârşitul celei de-a treia epoci.

„Al patrulea înger a sunat din trâmbiţă şi atunci a fost lovită a treia parte din soare şi a treia parte din lună, şi a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată şi ziua să-şi piardă a treia parte din lumina sa, şi noaptea de asemenea”. (Apocalipsa cap.8 verset 12)

Acesta a fost sfârşitul celei de-a patra epoci.

„Al cincilea înger a sunat din trâmbiţă şi atunci am văzut o stea care cădea din cer pe pământ, şi i s-a dat cheia fântânii Adâncului. Când a deschis acea fântână, s-a ridicat un fum, ca fumul unul cuptor mare – soarele şi văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii”. (Apocalipsa cap.9 verset 1,2)

Adâncul este Avitchi, şi Avitchi este planul de conştiinţă scufundat unde nu auzim decât plânsete şi scrâşniri de dinţi. Acolo vor intra sufletele ce au coarne pe frunte. Coarnele pe frunte sunt semnul de animal. La ora actuală, adâncul este deschis şi multe suflete demonice sunt pe cale de a intra în abis.

„Peste capetele lor aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care se numeşte în evreieşte Abadon şi în greceşte Apollyon”. (Apocalipsa, cap.9 verset 11)

Noi suntem în epocile războaielor, pentru că ele sunt necesare. Războiul dă milioane de morţi şi sufletele care au coarne intră în abis. (Toţi clarvăzătorii văd sufletele demonice).

„Al şaselea înger a sunat din trâmbiţă şi am auzit un glas venind din cele patru coarne ale altarului de aur aşezat în faţa lui Dumnezeu; vocea a zis celui de-al şaselea înger care avea trâmbiţă: dezleagă-i pe

cei patru îngeri care sunt legaţi în lanţuri pe marele fluviu Eufrat; şi au fost dezlegaţi cei patru îngeri care erau gata pentru ora, şi ziua, şi luna, şi anul ca să omoare a treia parte din oameni”. (Apocalipsa cap.9 verset 13-15)

Aici este a şasea epocă; în timpul acestei epoci demonii umani vor fi readuşi din nou în abis, după ce le-a fost dată o bună şansă de a progresa.

„Al şaptelea înger a sunat din trâmbiţă, şi în cer s-au auzit glasuri puternice care spuneau: Împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale lui Christ; El va împărăţi în vecii vecilor”. (Apocalipsa cap. 11 verset 15)

În această epocă pământul va fi mai mult eteric şi vor trăi numai fiinţele umane care au ajuns la starea angelică, pentru că milioane de suflete demonice vor merge definitiv în adânc, unde se vor dezintegra de-a lungul epocilor. Aici este a doua moarte!

◻ CAPITOLUL 11 ◻
LEMURIA ◻

„Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi l-a pus acolo pe omul pe care-l modelase”. Am discutat mult despre paradisul terestru. Max Heindel susţine că acest paradis terestru este lumina astrală şi nu vrea să-şi dea seama de ceea ce înseamnă cuvântul terestru.

Acest paradis a existat cu adevărat şi a fost continentul Lemuriei, situat în Oceanul Pacific. Acesta a fost primul pământ uscat care a fost pe lume. Temperatura era extrem de caldă. „Totuşi, un abur se ridica de pe pământ care acoperea toată faţa pământului”. (Geneza cap. 2 verset 6)

Căldura foarte intensă şi vaporii apelor umpleau atmosfera dc nori şi oamenii respirau prin branhii ca şi peştii. „Şi Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu, parte bărbătească şi parte femeiască le-a făcut”. (Geneza cap. 1 verset 27)

Oamenii epocii polare, epocii hiperboreene şi începutului epocii lemuriene erau hermafroditi şi se reproduceau cum se reproduc microbii hermafroditi. În primele timpuri ale Lemuriei, specia umană nu se prea distingea de specia animală; dar de-a lungul a 150.000 ani de evoluţie, lemurii au ajuns la un grad de civilizaţie atât de grandioasă că noi, arienii, suntem încă foarte departe de a-l atinge.

Această epocă era epoca de aur, epoca titanilor. Erau timpurile delicioase ale Arcadiei. Timpurile unde nu existau nici ale mele, nici ale tale pentru că toate erau ale tuturor. Era timpul în care curgeau fluvii de lapte şi de miere.

Imaginaţia oamenilor era o oglindă inefabilă unde se reflecta solemn panorama cerurilor înstelate ale Uraniei. Omul ştia că viaţa sa era viaţa zeilor, şi că cel ce ştia cânta la liră făcea să vibreze spaţiile divine de melodiile sale delicioase. Artistul care mânuia dalta se inspira din înţelepciunea eternă şi dădea sculpturilor sale delicate teribila măreţie a lui Dumnezeu!

Oh! Epocă a titanilor, epocă în care curgeau fluvii de lapte şi miere.

Lemurii erau de statură înaltă, şi aveau fruntea lată. Ei utilizau tunici simbolice, albe în faţă şi negre în spate. Aveau corăbii zburătoare şi vapoare propulsate de energie atomică. Ei iluminau cu energie nucleară şi ajunseseră la un grad foarte înalt de cultură. (în cartea noastră „Căsătoria perfectă” noi vorbim pe larg despre acest subiect.)

Erau timpurile Arcadiei: omul ştia să asculte glasul zeilor printre cele şapte vocale ale naturii, şi cele şapte vocale: i, e, o, u, a, m, s, rezonau în corpul lemurienilor cu toată muzica inefabilă a puternicelor ritmuri ale focului.

Discipolul gnostic trebuie să vocalizeze o oră pe zi în ordinea expusă aici: forma indică sunetul prelungit al fiecărei vocale, care trebuie să fie o exhalaţie completă a plămânilor: *iiiiiii... eeeeeee... ooooooo... uuuuuuu... aaaaaaa... mmmmmmm... sssssss...*

I-ul face să vibreze glandele pineală şi pituitară şi omul devine clarvăzător.

E-ul face să vibreze glanda tiroidă şi omul devine clarauditor.

O-ul face să vibreze chakra inimii şi omul devine intuitiv.

U-ul trezeşte plexus solar (la gura stomacului) şi omul dezvoltă atunci telepatia.

A-ul face să vibreze chakrele şi omul dobândeşte atunci puterea de a-şi aminti de vieţile sale anterioare.

Vocala *M* şi *S* colaborează eficient la dezvoltarea tuturor puterilor oculte. O oră pe zi de vocalizare face mai mult decât citirea a milioane de cărţi de teozofie orientală.

Corpul lemurienilor era o harpă minunată unde rezonau cele 7 vocale ale naturii cu formidabila euforie a cosmosului. Când venea noaptea, toate fiinţele umane vor adormi ca şi nişte creaturi inocente în leagănul naturii-mame, legănaţi de cântecul dulce şi emoţionant al zeilor, şi când apăreau zorii, soarele aducea mulţumiri diafane şi nu suferinţe tenebroase.

Oh! Epocă a titanilor! Atunci au fost timpurile în care curgeau fluvii de lapte şi de miere.

Căsătoriile Arcandiei erau căsătorii gnostice. Omul nu efectua conexiunea sexuală decât sub ordinele lui Elohim, şi ca un sacrificiu pe altarul mariajului pentru a aduce corpuri sufletelor care aveau nevoie

să se reîncarneze. Se ignora complet desfrâul, iar durerile naşterii nu existau.

De-a lungul miliardelor de ani de cutremure de pământ constante şi de erupţii vulcanice, Lemuria s-a scufundat printre valurile dezlănţuite ale Pacificului, în acelaşi timp în care se ivea din fundul oceanului continentul Atlanta.

◻ CAPITOLUL 12 ◻
BĂTĂLIA DIN CER ◻

„Şi în cer s-a făcut un război: Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul, şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui, şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer, căci a fost aruncat afară marele balaur, şarpele cel vechi, numit Diavolul sau Satana, cel ce înşeală lumea întreagă; a fost aruncat pe pământ şi îngerii săi au fost aruncaţi împreună cu ei. De aceea, bucuraţi-vă ceruri, şi cei care locuiţi în ceruri. Vai de voi, locuitori ai pământului şi mării, căci Diavolul s-a coborât la voi, cuprins de mânie, ştiind că zilele-i sunt numărate”. (Apocalipsa cap.12 versete 7-9,12)

Au fost două mari bătălii împotriva magicienilor negri: *Acela al Arcadiei şi cel al anului 1950 în care s-au deschis porţile abisului. Aceasta din urmă este acea de o durată de mii de ani sau mileniu. Al treilea va fi cel al noului Ierusalim.*

La începutul perioadei terestre, planul mental şi chiar planuri mai divine ale conştiinţei, erau dense suprapopulate de tot felul de magi: albi şi negri, aparţinând perioadelor Saturniene, Solare şi Lunare. Milioanele de magi negri formau gigante populaţii de răufăcători, care puneau obstacole acţiunii şi vieţii magilor albi, şi constituiau un inconvenient foarte grav pentru evoluţia cosmică în lumile superioare de conştiinţă. Viaţa continua astfel încât progresul aspiranţilor la lumile superioare se dezvălui absolut imposibil. Dar Fraternitatea Albă va încredinţa atunci lui Mihail misiunea de a expulza din planurile superioare ale conştiinţei toţi magicienii negri, iar Mihail a primit sabia justiţiei, şi i s-au încredinţat teribile puteri pentru ca el să poată îndeplini în totalitate misiunea sa.

Toate organizaţiile logiei negre şi toate templele fraternităţii tenebroase erau stabilite în planurile superioare ale conştiinţei. Mihail a primit această misiune căci el aparţinea razei forţei.

Şi Mihail s-a antrenat în această teribilă bătălie, corp la corp cu teribilul ierarh al logiei negre şi aşa a putut el evacua planurile superioare de conştiinţă de balaur, şarpele străvechi, pe care-l numim Diavol sau Satana, adică magia neagră cu toată legiunea sa de demoni.

Luzbel este un mare ierarh al logiei negre; el este îmbrăcat într-o capă

roşie şi o tunică de aceeaşi culoare. Coada sa este extrem de lungă şi are în vârf un sul de hârtie pe care este scrisă ştiinţa răului. Această coadă se formează la demoni când curentul lui Kundalini este dirijat în jos, spre infernurile omului; această coadă nu este decât Kundalini ea însăşi care pleacă din coccis pentru a fi dirijată în jos. Coarnele tuturor magilor negri sunt la drept vorbind marca bestiei şi în această calitate, ele aparţin gardianului pragului, care a devenit „eul” superior al magicianului negru.

Ahriman, marele ierarh negru, are pe cap un turban roşu şi este şeful unor enorme legiuni. Lucifer a fost cel mai mare iniţiat negru al epocii Lunare şi legiunile sale sunt numeroase. Toate aceste milioane de demoni au rămas în atmosfera terestră şi s-au consacrat dirijării sufletelor umane pe cărarea neagră. Belzebuth, cu legiunile sale, s-a stabilit de asemenea în atmosfera noastră, şi s-a făcut cunoscut de-a lungul timpului tuturor oamenilor actuali. Biblia îl numeşte pe Belzebuth: Dumnezeul Ecronului, pentru că i s-a ridicat un templu în Ecron, unde era adorat ca un zeu.

Belzebuth şi-a stabilit taverna şi s-a consacrat din plin, ca şi-n timpurile străvechi, rătăcirii sufletelor. Biblia ne vorbeşte de Belzebuth în capitolul 12 al-Sfântului Matei, versetele 24-27:

„Când au auzit parizienii lucrul acesta, au zis: omul acesta nu scoate dracii decât cu Belzebuth, prinţul demonilor. Dar Iisus, care le ştia gândurile, le-a spus: orice împărăţie dezbinată împotriva ei însăşi, merge spre ruină, şi orice oraş, orice casă, divizată împotriva ei însăşi, nu poate dăinui. Dar dacă Satana îl expulzează pe Satana, el este dezbinat împotriva lui însuşi: deci, cum poate dăinui împărăţia lui? Şi dacă eu scot dracii cu ajutorul lui Belzebut, fiii voştri cu cine-i scot? De aceea ei vor fi judecătorii voştri”.

Toţi magii negri şi-au stabilit pe pământul nostru templele lor, logiile, sălile de reuniune, cultele lor, etc., iar apoi s-au dedat la dezvoltarea planurilor lor, sub ordinele supreme ale lui Jahve. Ei sunt cei responsabili de eşecul evoluţiei noastre umane actuale, căci este o teribilă realitate că evoluţia umană a eşuat. Mihail triumfă în ceruri, dar pământul nostru s-a umplut de tenebre. Vai de bieţii locuitori ai Terei!

□ CAPITOLUL 13 □
ATLANTIDA □

Oamenii Atlantidei au ajuns la un foarte înalt grad de civilizaţie, asemănător cu cel al Lemuriei. Pământul era învăluit de o brumă deasă, căci oamenii respirau prin branhii. În Atlantida, ca şi în Lemuria, se cunoşteau vasele aeriene şi navele puse în mişcare de energia atomică.

În primele timpuri, nu se realizau relaţii sexuale cu scopul de a reproduce corpuri pentru sufletele reîncarnate. Ora şi ziua erau alese de îngeri şi de aceea durerile naşterii nu existau, şi omul trăia într-o stare paradisiacă. Dar Lucifer şi ai săi luciferi, care sunt magii negri ai perioadei Lunare, au tentat omul şi l-au deturnat pe calea cea neagră.

Şarpele este forţa sexuală, şi nu atracţii pur materiale, cum pretind rozicrucienii lui Amorc de California, în monografia lor de gradul nouă. Forţa sexuală are doi poli: pozitivul şi negativul. Pozitivul este şarpele de bronz care i-a vindecat pe israeliţi în deşert, şi negativul este şarpele tentaţiei din Eden.

Munca luciferilor a fost o muncă de magie neagră; ei au trezit focul pasional al umanităţii, în unicul scop de a face prozeliţi pentru logia neagră, căci orice demon este depravat...

Lichidul cefalorahidian şi sămânţa sunt cei doi poli ai energiei sexuale. Îngerul are cei doi poli ai săi îndreptaţi în sus, spre cap, iar oamenii şi demonii au un pol îndreptat în sus şi un altul îndreptat în jos. Cu unul formau creierul, iar cu altul ei coabitau. Kundalini îngerului urcă. Kundalini demonului coboară.

Jebovah a interzis omului desfrâul. Lucifer îl seduce cu desfrâul. Şi Jebovah Zeul dădu Omului acest ordin: tu poţi să mănânci din toţi arborii grădinii; „dar să nu mănânci din arborele cunoaşterii binelui şi răului, căci în ziua în care vei mânca, vei muri cu siguranţă”. (Geneza, Cap.2 verset 16-17)

„Şarpele zise femeii: Nu, hotărât că nu veţi muri, dar Dumnezeu ştia că în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”.

Ordinul dat de Jehovah este de magie albă. Ordinul dat de Lucifer este de magie neagră. Pe măsură ce omul se va deda plăcerii coitului, el pierde puterile sale oculte şi se îndeplinesc cuvintele lui Jehovah care zicea: „în sudoarea frunţii tale îţi vei mânca pâinea, până în momentul în care te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci ţărână eşti, şi în ţărână te vei întoarce”.

„Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferinţa ta şi în special însărcinarea ta; în durere îi vei naşte pe fiii tăi; dorinţele tale te vor purta spre soţul tău şi el te va domina”.

Violarea tuturor legilor aduce multă suferinţă. În Lemuria femeia nu avea dureri de naştere, căci copilul era zămislit la om, minutul şi secunda în care legea cosmică favoriza reproducţia. Violarea acestei legi este cea care a adus durerile naşterii. Există, totuşi, astăzi, un remediu pentru toţi cei care se hotărăsc să urmeze calea căsătoriei gnostice. Mariajul gnostic face ca omul să se întoarcă în paradis. În Biserica Gnostică, cuplurile primesc ziua, ora şi minutul în care ei trebuie să zămislească copilul lor şi de asemenea nu există dureri de

naştere. Important este de a învăţa să călătorim în corp astral pentru a vizita temple (unde aceste instrucţiuni sunt date). Voi da mai departe cheile.

Lemuria nu cunoştea moartea; ei ştiau cu exactitate data şi ora dezîncarnării lor şi îşi săpau ei singuri mormântul. Aşa ei îşi abandonau voluntar corpurile lor fizice cu surâsul pe buze. Rudele lor nu le dispăreau din vedere, căci erau clarvăzători. Ei continuau deci să trăiască cu dezîncarnaţii lor şi tot ceea ce s-a întâmplat este că aceştia au trecut într-o stare diferită. Dar de când omul, prin greşeala coitului, şi-a pierdut puterile sale, de atunci omul cunoaşte moartea.

□ CAPITOLUL 14 □
MAGIA NEAGRĂ A ATLANŢILOR □

Magii negri ai şcolii lui Amorc de California zic că magia neagră nu există, că aceasta nu este decât o superstiţie, căci, zic ei, gândurile de ură şi de răutate, emise de oameni cu spiritul rău se dezintegrează în cosmos, deoarece cosmosul este foarte pur şi nu poate deci servi ca instrument forţelor răului. Acest concept al magilor negri ai lui Amorc are ca obiect de justificare învăţăturile tenebroase precum şi de a da o nuanţă expresivă de pură magie albă. Cosmosul este tot infinitul şi în cosmos există totul: „Ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos”. Dacă gândul emis de un om rău se dezintegrează în fapt, de ce un glonte nu se dezintegrează în spaţiu? De ce s-ar servi cosmosul ca instrument de un glonte care va ucide un om, poate un bătrân sau un copil?

Dacă conceptul magilor negri ai lui Amorc ar fi adevărat, ar trebui ca glonţul să se dezintegreze în fapt. Ei vor obiecta că glonţul este un obiect material, în timp ce gândul nu, dar acesta nu este un motiv pentru că un gând este de asemenea materie, căci nimic nu poate exista, nici chiar Dumnezeu, fără ajutorul materiei. De fapt, fiecare atom este înşeptit în constituţia sa. Glonţul, de exemplu, este o compoziţie de atomi fizici, eterici, astrali, mentali, cauzali, conştientizatori şi divini; este un nucleu de conştiinţă atomică încărcat de unde de ură de la cel ce l-a tras. De ce nu se dezintegrează? De ce cosmicul nu-l foloseşte ca instrument? Undele mentale vor fi ele din întâmplare inferioare undelor radioactive ale uraniului? Conceptul magilor negri ai şcolii lui Amorc nu e bun decât pentru a acoperi delictele lor şi pentru a înşela pe naivii imprudenţi; este numai pentru ei o metodă de a se da drept magi albi. Cea mai mare parte a învăţămintelor şi a cunoştinţelor negre ale şcolii lui Amorc provin din Atlantida. În monografia celui de-al nouălea grad, ei numeau „ascensiune” o cheie magică pentru a domina mentalul şi voinţa semenilor lor; acest procedeu este pură magie neagră. Procedeul în

chestiune constă în a se aşeza sau a se culca confortabil, a închide ochii şi a concentra mentalul pe victima îndepărtată, identificându-se cu ea pe punctul de a-şi schimba personalitatea pentru cea a victimei, chiar dacă este de sex opus. Această schimbare se realizează cu ajutorul imaginaţiei, simţindu-se „a fi” personalitatea victimei şi acţionând exact cum vrem să acţioneze. Aceasta este pură magie neagră, căci nimeni nu are dreptul de a exercita contrariul asupra mentalului nimănuia; trebuie respectat liber-arbitrul aproapelui.

Toate convocările negre de cel de-al 9-lea grad ale lui Amorc se deschid exact ca şi cele din templele de magie neagră ale Atlantidei, adică în profunde tenebre.

Maestrul negru începe convocările printr-o tenebroasă plenară după cum urmează: „Mult iubiţi profeţi învăluiţi, ne-am reunit pentru a împărtăşi sub protecţia vălului obscurităţii. Gândurile şi acţiunile noastre mărturisesc obligaţiile noastre şi tradiţiile noastre consacrate de timp. Convocarea de azi are un caracter secret. Acum se va stinge lumina în shekinah”. (trimitea un frate sau o soră la altar pentru a stinge flacăra.)

Prea-iubiţii profeţi învăluiţi sunt magicieni negri care purtau tunici roşii sau maron cu faţa acoperită pe jumătate de un capişon. Este ceea ce magicienii negri împărtăşesc sub vălul obscurităţii: ei iubesc tenebrele; ei nu vor să aibă nimic în comun cu lumina. Toate aceste practici vin din Atlanta.

Cuvintele de încheiere pronunţate de maestrul tenebros al celui de-al 9-lea grad al lui Amorc, sunt următoarele:

„Sculaţi-vă, profeţi mult-iubiţi, şi să ne despărţim cu binecuvântarea semnului crucii şi protecţia vălului obscurităţii; această convocare s-a terminat”. Maestrul celebrant iese primul, şi tenebroşii profeţi voalaţi, protejaţi de tenebre, se retrag printre umbrele nopţii.

Şcolile de magie neagră dau afiliaţilor săi o cantitate nenumărabilă de practici absurde pentru dezvoltarea puterilor oculte; anumite practici, cu caracter absolut extern, nu servesc decât la a rupe membranele corpului mental şi a converti discipolul într-un autentic magician negru. În monografia numărul 38 al celui de-al 9-lea grad, putem citi următoarea practică: „Luaţi o sticluţă care poate să se menţină stabil pe o masă şi care are un dop de plută; sticluţa poate fi de mărime între 4 şi 6 uncii. Luaţi un ac de cusut obişnuit şi înfingeţi-l perpendicular aproximativ un centimetru în dop, astfel încât să rămână în jur de 4 centimetri din ac în afară. Luaţi o mică foaie de hârtie de mai puţin de 7 centimetri lungime şi de un centimetru lărgime şi îndoiţi-l în două în formă de V. Nu contează ce hârtie, de consistenţă medie şi de orice culoare, va conveni de minune. Luaţi această bucată de hârtie, plasaţi-o cu pliul în sus ca să ia forma literei A şi agăţaţi-o de ac astfel încât

acul să fie chiar în centrul pliului care l-aţi făcut în hârtie. Dacă hârtia a fost pliată în două părţi egale, ea se va menţine în echilibru pe ac cu cele două laturi spre exterior ca şi litera A, sau mai bine zis, ca şi litera V ale cărei extremităţi sunt întoarse în jos. Puneţi sticla cu hârtiuţa pusă pe ac, în centrul mesei, la o distanţă de mai puţin de un metru de corpul d-voastră, în timp ce vă aşezaţi liniştit pe un scaun. Asiguraţi-vă că nu există nici o fereastră deschisă în casă pe unde vântul să poată intra pentru a deplasa hârtia şi evitaţi de asemenea ca respiraţia d-voastră să nu o deplaseze. Acum concentraţi-vă pe hârtie şi exersaţi-vă voinţa făcând să se deplaseze hârtia. Dacă echilibrul pe ac este perfect, ea se va deplasa uşor şi va trebui să o faceţi să se rotească într-un sens, apoi faceţi ca mişcarea să se oprească şi să se rotească în sens contrar. Practicaţi circa 10 minute pentru fiecare mişcare, concentrându-vă pe hârtie şi deplasând-o după voinţa d-voastră. Veţi descoperi curând că există o forţă motrice care emană din voi şi se dirijează spre hârtie. Aceasta demonstrează ceea ce am zis deja şi ceea ce vom expune în următoarele monografii, demonstrează că trebuie să ştim că putem folosi voinţa şi „suprafaţa fizică” pentru a dirija forţa spre interiorul sau spre exteriorul corpului. Cu fraternitate, maeştrii clasei voastre”.

Acest soi de învăţături vin dintr-un templu de magie neagră din Atlantida, numit altarul de la Mathra, situat în insulele Azore, pe muntele Pico. Acest templu există încă în interiorul planului astral. Altădată se vizita printr-o excursie de 7 zile, şi la sfârşitul fiecărei etape zilnice, se făcea o mare sărbătoare. Exista în acest templu o sală numită Sala Voinţei, unde practicam nenumărate exerciţii asemănătoare cu cele ale lui Amorc de California. Efortul care-l face discipolul pentru a realiza acest tip de practici absurde are ca efect distrugerea delicatei membrane a corpului mental...

Nu doriţi puteri, dragi cititori; când sufletul nostru se va purifica, ele se vor naşte ca fructe ale Intimului. Forţa mentală pe care în mod stupid o risipim pentru a deplasa o hârtie, s-o folosim mai bine pentru a domina pasiunea carnală, şi să terminăm cu ura, să dominăm limbajul, să-nvingem egoismul, invidia, etc. Să ne purificăm, şi puterile ne vor fi date de-a lungul purificărilor succesive! Puterile sunt flori ale sunetului şi fructe ale Intimului! Puterile unui Mahatma sunt fructele purificărilor milenare. De-a lungul probelor iniţiatice, discipolul Gnostic primeşte de la Loja Albă diferite puteri. Aceste puteri le primeşte sufletul, iar Intimul nostru este cel ce le „obţine”, căci Intimul este omul real în noi.

Când gnosticul doreşte, de exemplu, ca un prieten îndepărtat să vină la el, el roagă Intimul său, astfel: „Tată, adu-l la mine pe domnul Untel, dar să se facă voinţa ta şi nu a mea”. Şi dacă Intimul consideră că cererea este justă, el va realiza un miracol, ceea ce este o muncă theurgică, şi prietenul îndepărtat va sosi; dar dacă Intimul consideră că

cererea este injustă, nu aprobă cererea sufletului, este pură magie albă.

Magicianul negru acţionează utilizând „ascendentul” său sau forţa voinţei, fără să ţină seama în nici un fel de voinţa Intimului.

Dominând mânia şi dobândind seninătate, noi ne pregătim glandele noastre pitulară şi pineală pentru clarvedere.

Spunând mereu vorbe de dragoste şi de adevăr, noi ne pregătim să trezim auzul intern.

Magia sexuală, vocalizarea cotidiană şi purificarea neîntreruptă, ne aduce pe vârfurile înaltei iniţieri. Nu râvniţi puteri. Asta nu înseamnă că noi, gnosticii, luăm o atitudine pasivă după exemplul theozofilor, dar mai degrabă noi trebuie să ne pregătim practicând magia sexuală, vocalizând şi expulzând toate reziduurile. Gnosticul transmută secreţiile sale sexuale şi aşteaptă răbdător să fie demn de a primi puterile oculte care, ca şi florile sufletului, înfloresc îndată ce noi ne-am purificat. Gnosticul nu doreşte puteri. El se pregăteşte să le primească. Pregătirea gnosticului este de a se purifica şi de a practica zilnic magia sexuală.

Magii negri au stabilit în templele lor probe similare cu cele ale magilor albi. În festivalurile sate, Cherenzi era permis a insulta candidaţii prezumtivi, a-i jigni, a-i umili şi chiar a-i lovi, înainte de a-i accepta ca şi candidaţi pentru iniţierea lor.

În monografia numărul 5 al celui de-al 9-lea grad al lui Amorc, după ce discipolul a trecut de cete patru probe de pământ, foc, apă, şi aer într-un templu de magie neagră, discipolul primeşte un document care scrie următoarele: „Pace şi salutare Maestrului templului! Prin decretul marelui preot, peste gardienii care au servit şi care au vegheat asupra ta, ca mărturie a perseverărilor tale, a credinţei şi dorinţei tale, chiar dacă ele s-au manifestat în camerele externe, ţi se permite să intri în Sanctum-ul următor, aşteptând să fii pregătit pentru admiterea în interiorul sfântului sfinţilor, după trei zile de sanctificare şi de purificare. Numele tău va fi 777; litera ta R; salutul tău Aum; cartea ta va fi cea a literei ’m’; giuvaerul tău va avea formă de scarabeu în jasp verde. Odihneşte-te în răbdare aşteptând ora, numărul şi semnul”.

Aceasta este deci pură şi legitimă magie neagră. Aceste probe, discipolii le trec într-un templu de magie neagră situat într-un plan astral.

Când gnosticul cere cele patru probe de pământ, foc, apă, aer, Maeştrilor în astral, Maeştrii îl fac să treacă aceste probe una câte una, aşa cum le-am descris în cartea noastră „Căsătoria Perfectă sau Poarta de Intrare a Iniţierii”, aproape întotdeauna cu un interval de câteva zile între probe, presupunând că discipolul a ieşit triumfător la proba anterioară. La fiecare triumf, se sărbătoreşte discipolul în Sala Copiilor,

cu o muzică inefabilă şi cu daruri. Fiecare din cele patru probe are sărbătoarea sa particulară. Această sală se numeşte Sala copiilor, pentru că Maeştrii primesc discipolii luând forma de copil pentru a le zice: „Atâta timp cât nu veţi fi ca nişte copii, voi nu veţi putea pătrunde în împărăţia cerurilor”. Fără Litera R, fără 777, fără pietre de jasp, fără ore, fără semne; toate acestea sunt pură magie neagră provenind din Atlantida. Tot ceea ce se dă discipolului gnostic, atunci când acesta o cere, este micuţa capă de chela.

Magicianul negru, după ce a trecut de proba aerului, primeşte o bijuterie formată din două inele intercalate, care devin semnul triumfului său. Magul alb primeşte un inel simbolic care reprezintă raionul căruia îi aparţine. Inelul magilor negri aminteşte că el este găsit suspendat de două Inele deasupra abisului.

Maeştri templului negru sunt îmbrăcaţi în alb, profeţii învăluiţi poartă văluri negre, stoliştii poartă etolă de culoare gri, scribii sunt în albastru, astrologii în albastru şi alb, muzicienii în galben şi doctorii în maro. Templul stă în obscuritate. Se admonestează discipolul celui de-al 9-lea grad cu aceste cuvinte: „Sufletul în viaţă care traversează singur această oribilă cale fără şovăire, nici timiditate, după purificarea prin pământ, foc, apă şi aer, va fi iluminat pentru glorioasele mistere”. Imediat după aceea, discipolul negru avansează printre gardienii morţii.

În proba focului, un gardian zice ceea ce urmează discipolului negru: „Dacă vrei să ajungi până la Maestru, tu va trebui să treci prin această poartă; pentru a ajunge la această poartă, va trebui să traversezi această sală; pentru a traversa această sală, va trebui să umbli pe metal înroşit. Să vedem dacă îl vei găsi pe maestru”. Discipolul zice: „Înainte!, înainte!, înainte! Şi plini de curaj traversează focul. În proba apei, un gardian negru spune: „Dacă vrei să-l vezi pe Maestru şi să intri în templul sfânt, trebuie să ajungi la această poartă şi s-o treci. Pentru a traversa această poartă, tu trebuie să treci prin lac”. Tot ceea ce este expus aici se referă la al 9-lea grad al fraternităţii Amorc. Toate acestea sunt pură şi legitimă magie neagră.

Discipolii Logiei Albe, aşa cum am mai zis, celebrează simplu sărbătoarea lor în Sala Copiilor după fiecare probă din care ei au ieşit triumfători. În Logia Albă, cele patru probe sunt pentru a examina morala discipolului alb. În proba focului, trupe de inamici atacă discipolul insultându-l, şi dacă discipolul în loc să lanseze injurii, trimite dragoste, atunci va triumfa proba, şi dacă va rămâne senin, atunci el trece prin foc fără să se ardă. Aşa cum vedem din proba focului, trebuie să ajungem să atingem piscul virtuţii pentru a triumfa proba; dimpotrivă, proba focului magilor negri, care nu înseamnă altceva decât a trece prin foc, căci pentru el pregătirea morală nu are nici o importanţă.

Cu proba focului a gnosticului, vrem să ştim până unde au ajuns altruismul şi filantropia discipolului.

Cu proba aerului, se vrea cunoaşterea capacităţii de rezistenţă a discipolului împotriva marilor adversităţi şi detaşarea sa de lucrurile materiale.

Este logic că un discipol care se va sinucide pentru că şi-a pierdut norocul, nu trece proba aerului. Cel care va ceda în faţa gravelor inconveniente ale vieţii, va eşua în proba pământului. Există multe persoane care au trecut deja aceste probe în lupta pentru supravieţuire, de zi cu zi, în bătălia pentru pâinea de zi cu zi. Au fost câteodată în viaţă oameni care au făcut mari planuri de binefacere pentru umanitate şi care l-au realizat curajoşi în ciuda tuturor piedicilor, durerilor şi lacrimilor. Aceşti oameni au trecut cele patru probe în carne şi oase. Să luăm cazul lui Lenin, care a eliberat tot poporul de sclavagie. Lenin este realmente un maestru al misterelor majore, la fel ca şi Karl Marx.

Cele patru probe de pământ, foc, apă şi aer sunt pentru simplul fapt de a examina morala discipolului, toate defectele noastre şi viciile morale – care sunt precis aspectul negativ al celor patru elemente ale naturii – pentru a ne putea converti în regi ai naturii. În Logia Aibă, cele patru probe sunt însoţite de un examen verbal viguros pentru a cunoaşte până unde a ajuns purificarea discipolului. (Toate acestea se întâmplă în plan astral, şi discipolul pregătit şi matur din punct de vedere spiritual aduce în planul fizic amintiri, puţin cum a visat)

În logia neagră, este suficient de a avea curajul unui mascul brutal pentru a ieşi triumfător din probe.

Monografia celui de-al 9-lea grad a lui Amorc de California demonstrează din plin caracterul tenebros al instituţiei. Oficialii lui Amorc pot să-şi pună pe afet armele lor împotriva autorului prezentei lucrări, căci Hierofantului Aun Weor nu îi este frică. A venit ora demascării celor responsabili de eşecul evoluţiei umane, şi Aun Weor nu se supune decât perceptelor Venerabilei Loje Albe. Revolverul silenţios a fost inventat în laboratoarele lui Amorc, şi noi ştim foarte bine că voi arătaţi discipolilor cei mai avansaţi cum se înarmează. Cum poate un mag alb să inventeze arme destructive? Răul nu poate proveni decât din rău. Voi violaţi una din perceptele Legii lui Dumnezeu care zice: „Nu ucideţi”. Eu, Aun Weor, nu mă tem de revolverul silenţios, căci sunt dispus să merg până la eşafod în numele dreptăţii.

După această mică digresiune, să ne întoarcem la tema prezentului nostru capitol. Monografia numărul 6 al celui de-al 9-lea grad, ne spune că după ce s-a triumfat în cele 4 probe, discipolii primesc dreptul de a primi iniţierea sacră. Să vedem paragraful următor din pagina a 3-a: „Informaţi-vă deci că două inele împletite vor fi semnul meu. Două

cercuri înlănţuite asemănătoare cu două verigi ale unui lanţ vor fi semnul meu şi vor fi de asemenea semnul vostru în această iniţiere. Îndată ce m-au făcut să ascult asta, îmi vor cere de a-mi semna numele şi de a-mi lăsa amprenta digitală al degetului mare pe o foaie de hârtie specială, lipită pe o bucată de lemn, împreună cu alte foi, apoi mi se va cere să mă duc la uşă, de-a pune mâna pe mâner, deschizând şi de a-mi da litera şi numărul".

Aceasta dă impresia unui birou de poliţie şi nu a unui templu de iniţiere albă. În nici un templu de iniţiere albă nu semnăm cu numele personal, şi nici nu luăm semnalmentele oricui ar fi. În Logia Albă, şi în arhivele karmice, fiinţa umană figurează cu numele Intimului său şi nu cu nume profane. Mai mulţi studenţi de-ai lui Cherenzi îşi pierd numele lor profan când fac parte din universitatea sa spirituală şi celui care cucereşte anagarikat i se atribuie un nume fantezist înlocuind numele său propriu, ca recompensă pentru cucerirea sa, adopţii mâinii stângi, făcând un lanţ în Sanctum-ul lor, exclamă: *E...I...E...I...E...I...* în semn de acţiune de graţie.

În ritualul celui de-al treilea grad, magii negri ai lui Amorc dau numele unui demon discipolilor lor naivi, şi pentru asta, discipolul scrie pe bucăţi de hârtie diferite nume care îi convine şi bucata de hârtie pe care o va trage va purta numele sub care va figura în astral. Numele sunt următoarele:

Adjuteur;

Affectionne (devotat);

Amorifere;

Benefacteur (binefăcător);

Conaisseur (cunoscător);

Divinateur (divin);

Justifique;

Penseur (gânditor).

Fiecare din aceste nume corespund unui nume de demon care este capul legiunii, şi discipolul naiv stă sub ordinele şi comandamentul numelui ce l-a ales prin hazard. Oficialii lui Amorc fac să se creadă de discipolii lor că aceste nume nu fac decât să dezvăluie anumite calităţi morale şi aşa îşi înşeală victimele. Amorifere, de exemplu, este un demon cu capişon roşu, de talie înaltă şi cu faţa rotundă şi bucălată. Fiecare din aceşti demoni sunt teribili de perverşi.

În catolicism, laicul primeşte de asemenea un nume nou, ca şi magii negri, şi aceasta este făcut de fapt pentru că religiile an căzut sub imperiul Magiei negre. Această practică de a adopta nume false este proprie şcolilor de magie neagră. În Logia-Albă facem cu cunoscut discipolului numele Intimului său, nume care a fost al său toată

eternitatea şi în cărţile karmice la fel. De exemplu, Gautama Buddha se numea Amitabha în lumile interne, Krum-Heller se numea Huiracocha, etc. Dacă deschidem capitolul 19 al Apocalipsei, vedem că sfântul dezvăluirii numeşte „Cuvântul lui Dumnezeu" cavalerul Apocalipsei. Ori reprezentăm pe Dumnezeu prin monosilaba Aun şi dublând V-ul cuvântului „Verbe=cuvânt", se formează litera W, care completată de vocalele E, O şi litera R, devine numele Intimului autorului, „AUN WEOR".

Am venit pe lume pentru a realiza o mare misiune cu caracter mondial. Toţi occidentalii au citit „Biblia" şi ştiu că cavalerul Apocalipsei va veni (Cavalerul despre care vorbeşte capitolul 19 al Apocalipsei). Şi eu am venit, iar ei nu m-au recunoscut, ba dimpotrivă liderii spiritualişti s-au lansat cu furie împotriva mea, căci lumea nu vrea să aibă nimic de-a face cu profeţii luminii. Umanitatea şi-a ucis întotdeauna profeţii, iluminaţii nu plac umanităţii; numai pe imbecili îi place umanitatea, ca şi cum condiţia indispensabilă pentru a „merita aplauze este de a fi imbecil". Umanitatea l-a crucificat pe Christ şi l-a lăsat pe Barrabas în libertate. Aplauzele plouă pe campionii de box pentru că ei ştiu să dea lovituri de pumn; iată ce este umanitatea!

Dar să ne întoarcem acum la tema capitolului nostru. În iniţierea albă, gnostică, discipolul nu are de ales nici un nume şi nici nu i se dă vreunul ales de hazard. El primeşte curând numele Intimului său, numele sub care el a figurat în cărţile karmice de-a lungul tuturor epocilor.

Înainte de a avea acces la autentica iniţiere albă, discipolul trebuie să primească instrucţiuni ezoterice în sala ***pregătirilor***[4]. Să ascultăm acum cum începe iniţierea magilor negri ai lui Amorc, care are loc de asemenea în planul astral: „Mi se va cere acum să mă duc în spatele unui paravan aurit, şi acolo doi oficiali îmi pun o tunică albastră care este prea amplă pentru mine; îmi pun apoi pe cap un fin voal galben sau aurit, şi o cruce de abanos în mână; pe cruce este un trandafir roşu. Apoi, un oficial vine înspre mine şi mă anunţă că este conducătorul meu. El poartă o tunică neagră şi un capişon de aceeaşi culoare, mă ia cu braţul drept şi mă face să mă întorc astfel ca eu să fiu gata pentru a ieşi prin spatele paravanului şi a mă dirija din nou spre interiorul camerei templului. Atunci un cântăreţ la celestă, începe să cânte o arie ce pare să anunţe venirea mea şi conducătorul meu mă ghidează cu braţele până în interiorul templului unde noi ne separăm de fapt, în centru".

Conducătorul discipolului utilizează o tunică şi un capişon negre. Este deci un autentic mag negru, căci nici un maestru al Logiei Albe nu poartă capişon negru. Zazoni era îmbrăcat într-o tunică neagră şi purta

[4] Toate acestea se petrec în astral şi nu în planul fizic

o capă de distincţie neagră, dar fără capişon negru; capişonul negru este numai faptul magilor negri.

„Fiind ajunşi din nou în fundul templului, m-au condus din nou spre centrul templului şi un oficial puse o mare cruce pe capul meu în timp ce eu îngenuncheam şi trei celeste răsunau în câteva părţi ale templului. Atunci un maestru îmbrăcat într-o tunică purpurie se apropie de mine dinspre estul templului purtând o mare cruce egipteană. El puse această cruce în capul meu, în locul celeilalte cruci în timp ce câţiva oficiali se apropiau de mine pentru a-mi zice: „Supus să fii sub crucea nemuririi şi a vieţii veşnice”.

În sălile de iniţiere gnostică autentică, niciodată, nici un maestru nu purta tunică purpurie sau roşie. Numai ierarhii lojei negre utilizează aceste culori. În iniţierea albă, punem pe umerii discipolului o cruce de lemn enormă şi apăsătoare, care semnifică că discipolul a început deja viacrucis a celor 9 arcade. Greutatea crucii variază mult; depinde de karma fiecăruia. De multe ori discipolul nu poate suporta greutatea crucii şi Cyreneen (cel ce ajută la căratul crucii) trebuie atunci să vină în ajutorul său.

Vocalele E, U, ajută discipolul să-şi poarte crucea când ea este foarte grea. Crucea pe umeri este a magiei albe; crucea pe cap este a magiei negre. Christ nu adus crucea pe cap, ci pe umeri. Crucea semnifică materie, şi a fi purtată pe cap semnifică a se rezuma de a trăi sub dominaţia materiei, a lumii. Magul negru spune: „Supus fii” sub crucea nemuririi şi a vieţii veşnice. Magul alb spune: sub cruce, „eu sunt”. Pontifii poartă crucea pe cap sub mitră. Nici un mag alb nu poartă crucea pe cap, ci pe umeri, cum a arătat-o Divinul Mântuitor. Noi, gnosticii, nu suntem dedesubtul crucii, ci deasupra ei.

În prima iniţiere, gnosticul trebuie să apuce cu dinţii o anumită figurină, şi înainte de a intra acolo, el va fi primit deja adevăratul cuvânt pierdut, care nu a fost niciodată scris. Examenele verbale pentru a primi iniţierea sunt foarte riguroase. Cât despre magii negri, puţin le pasă despre morală. O dată ce cheia a trecut triumfător iniţierea albă, i se face sărbătorirea. În ceremonia neagră, discipolul primeşte de la un mag negru îmbrăcat în galben, o serie de învăţături pe care ei le folosesc pentru a deveni invizibili şi ai face pe alţii invizibili. În viitorul capitol, numit „Nirvana”, noi vom vorbi de acest subiect particular. Cum am mai spus deja, toate aceste învăţături provin din Atlantida. În Atlantida, oamenii utilizau de asemenea forţa sexuală pentru a face mari daune. Cu mentalul, Orhuarpa forma monştri, pe care îi materializa fizic şi-i hrănea cu sânge. El lansa aceşti monştri când voia, asupra victimelor sale inocente. Umanitatea atlantă era clarvăzătoare şi mânuia de minune forţele cosmice. Exista în acea epocă un sanctuar foarte important care se numea Sanctuarul Vulcanului. Paznicii acestui sanctuar aveau sub controlul lor pe

Ahriman şi legiunile sale, pentru a nu putea să acţioneze liber pe planeta noastră. Aceşti atomi de Ahrima dăunau clarvederii omului şi umanitatea rămânea sclavă a iluziilor lumii fizice.

În Atlantida, exista evident un mare colegiu de iniţiaţi, şi când răii încercau să facă ceva rău împotriva lor, ei mureau de sabia justiţiei.

Domnii lui Mercur au dat mentalul omului pentru ca el să gândească, şi nu pentru ca el să-l utilizeze în scopuri destructive.

Orhuarpa, văzând că oamenii îl adorau ca pe un Zeu, echipă o puternică armată şi se îndreptă împotriva lui Tollan, oraşul cu 7 porţi din aur masiv, unde domnea magicianul alb, al Atlantidei.

Şi îmbrăcat în oţel, cu scut, cască şi sabie, se războia în timpul zilei, iar noaptea elibera animalele sale şi creaturile sale fermecate, care atacau inamicii sub formă de lupi. Şi aşa a fost luat Tollan, oraşul cu 7 porţi din aur masiv, şi Orhuarpa s-a făcut împărat peste toată Atlantida şi a pus temelie cultului soarelui obscur.

Aşa stăteau lucrurile acolo când Maestrul Moria se reîncarnă, reuni o armată de soldaţi şi se îndreptă împotriva lui Orhuarpa. Acesta din urmă lansă împotriva Maestrului Moria bestiile sale feroce, pe care acesta le dizolvă cu puterile sale luminoase.

Moria îl trecu prin tăişul sabiei pe maestrul din Tollan, oraşul cu 7 porţi în aur masiv, şi toţi soldaţii lui Orhuarpa au căzut sub cuţitul forţelor luminii. Văzându-se pierdut, Orhuarpa se închise într-un turn şi muri ars, căci soldaţii lui Moria dădură foc turnului.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Orhuarpa se încarnă imediat şi când împlini vârsta, el reuni din nou armata sa de războinici şi de vrăjitori, se îndreptă împotriva lui Tollan, reluă cetatea şi stabili tronul împotriva tronului. Atunci cele patrii tronuri îi spuseră împăratului alb Noenrra (Noe): „Pleacă de pe aceste pământuri şi du-te în deşertul Gobi, mergând peste tot unde există continent căci Dumnezeu va scufunda aceste pământuri sub ape”. Noenrra se supuse şi plecă cu tot poporul său spre deşertul Gobi.

Poporul lui Noenrra era triburile semite primitive care au urmat calea magiei albe, iar Orhuarpa rămânea maestru şi domnul Atlantidei.

La puţin timp după ieşirea poporului lui Israel, începură câteva manifestaţii de foc periculoase. Utilizarea forţei sexuale în scopuri de magie neagră au făcut să intre în activitate focul vulcanilor adormiţi. Forţele sexuale sunt acelea care sunt în relaţie intimă cu forţele naturii, căci forţa sexuală nu este numai în glandele noastre sexuale, ci în toate celulele noastre, chiar mai mult, în toţi atomii din Cosmos. Forţa sexuală este cauza electricităţii. Este logic deci că, prin inducţie, vulcanii adormiţi au intrat în activitate. Căci aceşti vulcani erau intimi legaţi de magii negri prin intermediul forţei sexuale. Şi Atlantida, cu toţi magii săi negri se scufunda în Oceanul Atlantic în mijlocul marilor

cutremure de pământ.

Toate triburile de indieni din America sunt vestigii atlante. Aceste triburi conservă mai multe practici de magie neagră provenite din Atlanta. Există în America oameni care fac statuete de ceară şi înfing în ele ace, înflăcărat precum imaginaţia şi concentrând mentalul pe victimă. Există alţii care utilizează forţa sexuală în scopuri distructive. Toate acestea sunt originare din Atlantida.

Indienii Arhuacos din Sierra Nevada de Santa Maria nu ars un popor întreg, numit Dibuya, prin intermediul elementalului focului, numit de ei „suflet”.

În micul sat Santa Cruz de Mora (Statul Merida), am cunoscut o smerită bătrânică, care făcea minuni cu elementalele naturii. Când ea era tânără, această bătrânică a fost măritată cu un indian.

Soţul ei o duse într-o pădure şi îi povesti lucrurile cele mai ciudate despre tribul său. În timpul zilei spunea el, indienii părăseau satul lor şi se întorceau seara în chip de animale, luând figura lor umană în interiorul locuinţelor lor.

Într-o zi, soţul ei şi-a luat rămas bun de la ea, spunându-i că se va duce în junglă pentru a muri (căci aceşti indieni se retrăgeau în junglă pentru a muri şi îi dădu o amuletă adăugând: „Îţi las acest suvenir pentru a-i cere ceea ce-ţi trebuie când vei avea nevoie”.

Bătrâna făcu minuni în satul Santa Cruz; ea cerea amuletei tot ceea ce-şi dorea, şi primea ca prin minune bani, vin, bijuterii, lichioruri, parfumuri, etc. Persoanele care au fost furate nu trebuiau decât să vină s-o consulte, ea întreba pe câmp amuleta despre obiectul furat. Ca şi prin mâini invizibile, acela se reîntorcea curând, şi aşa că fiecare îşi descoperea obiectul pierdut.

Aceste minuni au luat sfârşit pentru bătrână când ea avu slăbiciunea de a se confesa unui preot, care îi luă minunatul talisman.

Aceasta nu are nimic străin şi nici fantastic; aceasta se face simplu cu elementele naturii. Lucrarea lui Francisco Hartman intitulată „Elementalele”, tratează aceste lucruri mai detaliat.

Toate aceste cunoştinţe veneau din Atlantida. Elementalele pot servi atât binelui cât şi răului. Atlanţii utilizau Elementalele pentru a face rău. Toale cunoştinţele şcolii lui Amorc de San Jose în California, vin de la magia neagră a Atlantei.

◻ CAPITOLUL 15 ◻
NIRVANA ◻

Triburile israelite au emigrat spre vest plecând dinspre deşertul Gobi, pentru a forma rasa Aria. Aceasta este reprezentată în Exod prin ieşirea lui Israel dinspre pământurile Egiptului în direcţia pământului

promis.

Enorme caravane de fiinţe omeneşti, dirijate de maeştri misterelor majore, au ieşit din Atlantida înspre deşertul Gobi şi s-au îndreptat mai departe spre Vest începând de la acest deşert pentru a se încrucişa cu câteva rase occidentale şi a forma actuala noastră rasă Aria...

Căpitanii acestor exoduri biblice erau ei înşişi, maeştri misterelor majore. Aceştia erau profund veneraţi de umanitate şi nimeni nu îndrăznea să nu se supună ordinelor lor sacre.

Moise a trăit 40 de ani în deşert, adică israeliţii primitivi locuiesc 40 de ani în deşert, construind aici Arcul Alianţei, stabilind aici misterele lui Levi, şi adorându-l pe Jehovah.

Cele şapte sanctuare ale misterelor emigrează spre occident şi pentru lumina acestor mistere înfloreşte Persia magilor, India lui Rishis, Chaldeea, Egiptul, Grecia elenă, etc.

Înţelepciunea ocultă îi va ilumina pe Solon, Pitagora, Heraclite, Socrate, Platon, Aristotel, Buddha, etc. Numai la lumina misterelor sacre au înflorit cele mai puternice civilizaţii ale trecutului.

Omul a început să-şi dezvolte intelectul şi intelectul l-a făcut să iasă din lumile interne. Când omul şi-a pierdut clarvederea, atunci a început să cunoască teama. Înainte nu-i fusese teamă pentru că omul contempla acţiunea Zeilor şi vedea toate deznodămintele.

Omul s-a îndepărtat de Marea Lumină şi trebuie acum să se întoarcă la Marea Lumină. Budiştii ne spun că atunci când omul se va elibera din roata vieţii şi a morţii, el va intra în fericirea inefabilă a NIRVANEI.

Noi, gnosticii ştim că Christ este un nirvanacaya, care a renunţat la Nirvana pentru a salva umanitatea.

Cartea morţilor spune: „Eu sunt crocodilul sehec. Eu sunt focul cu trei flăcări şi flăcările mele sunt nemuritoare. Intru în regiunea flăcărilor care i-au pus pe adversarii mei în derută”. Această regiune a lui Sekem, această regiune a văpăilor, este fericirea inefabilă a Nirvanei.

Un Dian Choan este acela care abandonează cele patru corpuri ale păcatului: fizic, astral, mental şi cauzal. Crocodilul sacru este Intimul. Intimul este focul cu trei flăcări nemuritoare. Aceste trei flăcări sunt sufletul său de diamant, mentalul său de foc şi „Atman”, propriul său corp spiritual.

Nirvana este o regiune a naturii unde domneşte fericirea inefabilă a focului. Acest plan nirvanic are şapte subplanuri, şi în fiecare din aceste şapte subplanuri de materie nirvanică, există o mare şi splendidă sală unde nirmacayaşii studiază misterele lor. De aceea numim „săli” aceste subplanuri şi nu subplanuri cum le numesc teozofii.

Nirvanicii spun: „Noi suntem în prima sală a Nirvanei, sau în a doua

sală a Nirvanei, sau în a treia, sau în a patra, sau în a cincea, sau în a şasea, sau în a şaptea sală a Nirvanei”.

Este imposibil de descris fericirea inefabilă a Nirvanei: aici domneşte muzica sferelor, şi sunetul se învăluie într-o beatitudine imposibilă de descris în cuvinte. Locuitorii sălii superioare a Nirvanei poartă o tunică de diamant şi o capă de distincţie care le ajunge până la picioare.

Putem vizita Nirvana în corp astral, iar yoghinii Indiei, în stare de samadhi, vizitează Nirvana în corpul lor mental şi cauzal, dar a pretinde să vizitezi Nirvana prin procedee de magie neagră în stilul lui Amorc de San Jose din California este culmea neroziei.

Discipolii celui de-al 9-lea grad al lui Amorc, după ce au trecut prin iniţierea neagră, primesc învăţăminte pentru a putea forma un nor cu ajutorul mentalului şi al cuvântului, utilizând mantra *rama*, care se pronunţă aşa: *raaaamaaaa*. *Ra* este masculin, *ma* este feminin. Ei utilizează forţa sexuală şi forţa mentală pentru a forma nori de materie astrală. O dată norul format, ei se pun înăuntru, se sintetizează într-un anume loc şi de o manieră perfect logică, se produce o separare sau o degajare de astral şi se transportă unde doresc, în corp astral. Aceasta numesc ei Nirvana, dar în realitate acest procedeu îi fac să călătorească în corp Astral, şi nu în Nirvana...

Gnosticii ştiu intra în Nirvana folosind puterile Intimului. Când gnosticul vrea să intre în Nirvana, el face astfel: în primul rând iese în corp astral. În al doilea rând, o dată ieşit din corpul său fizic, el roagă pe Intimul său: „Tatăl meu, du-mă în Nirvana”, şi atunci Intimul transportă sufletul gnosticului înspre beatitudinile inefabile ale Nirvanei.

Procedeul Gnostic de a ieşi în corp astral este foarte simplu. Gnosticul profită de starea naturală de tranziţie dintre veghe şi somn pentru a ieşi din corp de o manieră la fel de naturală ca şi cum ar ieşi din casa sa. Îi este suficient să pronunţe mantra *„rusti”* în momentul în care adoarme şi apoi coboară din patul său, dar nu cu mentalul său, nici cu imaginaţia, ci ca şi cum ar fi în carne şi oase. Corpul rămâne în patul său. Mantra se pronunţă astfel: *russsstiiiii*, de mai multe ori.

„Munca de concentrare a magilor negri al celui de-al 9-lea grad ai lui Amorc, se îmbină cu o risipă uimitoare de energie sexuală, şi prejudiciabilă discipolului. Mantra *„ra”* pune în acţiune polul masculin al forţei sexuale ce o purtăm în glandele noastre sexuale. Silaba *„ma”* exteriorizează forţa sexuală feminină care o purtăm în interior. Cu mantra *„rama”*, magii negri ai lui Amorc utilizează propriile lor forţe sexuale care, combinate cu forţa mentală, îi permit să iasă în corp astral. Este clar că formează un nor cu ajutorul mentalului, apoi traversează acel nor, sintonizându-se cu un mediu determinat, şi în final se află în afara corpului.

Magii negri ai antichităţii se învăluiau în norul astfel format şi apoi, plini

de o credinţă intensă, se puneau în mişcare cu corpul lor în carne şi oase, astfel încât acesta se scufunda în planul astral, şi puteau în felul acesta să se deplaseze la distanţe foarte mari în spaţiu în numai câteva minute. Aceasta, oficialii moderni ai lui Amorc l-au uitat. Magii negri îşi risipesc mereu energiile sexuale în aceste experienţe şi în multe altele.

Gnosticii ştiu prea bine că trebuie mereu să-şi economisească energiile lor sexuale, căci numai cu ea îşi pot trezi KUNDALINI. Procedeul Rose-croix al lui Amorc dăunează forţei Kundalini a unui discipol şi fraternităţii albe, şi îl reţin din progresul său.

Mantra *„ra”* ajută la trezirea lui Kundalini dar trebuie ştiut cum să se facă aceasta, şi tocmai aceasta o ignoră magii lui Amorc. Ei cred că pronunţând *ra-ma* în fiecare dimineaţă, în picioare, şi făcând diverse aspiraţii de aer, ei se vor purifica, demonstrând că aşa ei contestă înţelepciunea egipteană. Noi, egiptenii din antichitate, pronunţăm mantra *„ra”* în poziţia egipteană: cu genunchii pe pământ, palmele pe pământ, atingându-se prin degetele mari, şi cu capul pe dosul mâinilor. Mantra se pronunţă astfel: *raaaaaaa*, în mod repetat.

Aşa cum am mai spus, magii negri ai timpurilor străvechi, o dată învăluiţi de nori, se deplasau fizic unde doreau. Norul devenea levierul sau instrumentul pentru a scoate corpul fizic din legiunea fizicului şi a-l scufunda în interiorul planului astral. Şi când ajungeau acolo unde doreau să meargă, abandonau norul şi se întorceau din nou în planul fizic, în locul dorit. Magii negri ai lui Amorc au uitat toate acestea.

Forţa cu care aceasta se face este extrasă din glandele sexuale şi tocmai acest lucru ei nu-l explică discipolilor lor. În cea de-a 7-a monografie, al celui de-al nouălea grad, ei se mulţumesc să spună laconic: *„ra* reprezintă forţa creatoare pozitivă, iar *ma* forţa negativă ce completează pe *ra*. *Ra-ma*, cele două silabe reunite, reprezintă forţa creaţiei”. De ce nu explică ei aceasta discipolilor lor? De ce nu vorbesc cu francheţe? Ce se întâmplă cu ei? Ei ştiu prea bine că în ziua în care ei vor da măştile jos, se va sfârşi cu tenebroasa lor instituţie, şi de aceea tac.

A folosi energia sexuală pentru asemenea lucruri înseamnă magie neagră. Cu aceste experienţe, discipolul negru se detaşează total, ca o pilă electrică, şi pierde forţele ce le poate utiliza pentru a trezi pozitiv kundalini.

Christ, Divinul Rabin al Galileei, ne-a învăţat secretul pentru a călători în plan astral cu corpul fizic: să vedem versetele 24 până la 32 a Capitolului 14 a Evangheliei lui Matei.

„Barca se afla deja în mijlocul mării, învăluită de valuri, căci vântul era împotrivă. Când ziua se îngâna cu noaptea, Isus a venit la ei, umblând pe mare. Când l-au văzut discipolii umblând pe mare, s-au

înspăimântat şi au zis: „Este o nălucă!” şi au ţipat de frică. Dar Isus le-a spus de îndată: „Îndrăzniţi, Eu sunt, nu vă temeţi!” Atunci Petru i-a zis: „Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape”. Iar Isus i-a spus: „Vino!” Şi Petru, coborându-se din barcă, începu să meargă pe ape spre Isus. Dar văzând violenţa vântului, se sperie; şi fiindcă începea să se scufunde, strigă: „Doamne, salvează-mă!” Îndată, Isus întinzând mâna, l-a apucat şi i-a zis: „Omule necredincios, de ce te-ai îndoit?” Şi după ce s-au suit înapoi în barcă vântul s-a oprit”.

Acesta este secretul gnostic pentru a intra în planul astral cu corpul din carne şi oase. Petru mergea pe ape pentru că sub acţiunea forţei credinţei, corpul său fizic se scufunda în planul astral dar în momentul în care se îndoi, el ieşi din planul astral şi fu pe punctul de a se scufunda. Forţele planului astral erau acelea care îl susţineau pe Petru şi pe Christ deasupra apelor.

Când noi, gnosticii dorim să mergem în astral cu corpul nostru în carne şi oase, folosim cheia pe care Maestrul ne-a învăţat-o. Procedăm în felul următor: în momentul în care ne trezim din somnul natural, fără a da timp nici unei analize, îndoieli sau ezitări, dar plini de o CREDINŢĂ intensă, ne sculăm din patul nostru, ieşim din camera noastră şi ne suspendăm în atmosferă. În acel moment numai CREDINŢA ne susţine. Orice analiză, îndoială sau şovăială va compromite experienţa.

De asemenea putem profita de momentul în care adormim, sau simplu, de un moment în care mentalul se află în repaus, ca un lac liniştit.

Corpul fizic pluteşte simplu pentru că prin intermediul credinţei, noi abandonăm forţa gravitaţiei şi planul fizic, şi pătrundem cu corpul nostru fizic în interiorul planului astral, unde domneşte legea levitaţiei. Discipolii noştri ştiu de asemenea să meargă pe ape, la fel ca Maestrul nostru. Noi suntem creştini autentici.

Magii negri ai lui Amorc utilizează de asemenea procedeul norului pentru a se învălui şi a se face invizibili. Ei nu uită aici „mimetismul”: dacă se află într-o pădure, ei fac norul verde, iar dacă se află într-o încăpere cu pereţi albi, vor face norul alb, şi astfel vor deveni invizibili.

Noi, magii albi, folosim puterile Intimului nostru pentru a ne face invizibili, dar aceste puteri le vom primi atunci când vom merita. Magii negri ai lui Amorc cred că cu ajutorul experienţelor lor negre vor putea pătrunde în Nirvana, dar se înşeală! Vor putea pătrunde în astral, dar nu în Nirvana. Noi, gnosticii, putem vizita Nirvana şi putem să ajungem până la a o vizita în carne şi oase.

Este clar că teozofii râd de noi, căci ei nu ştiu nimic din toate astea. Tot ce au în cap, este un arsenal de teorii, dar în practică nu sunt nimic mai mult decât nişte eunuci înţelegători, mistici morbizi, sibariţi desfrânaţi.

Îmi amintesc încă cum teozoful A, membru al Logiei lui Arc Iris de

Bogota, s-a refugiat îngrozit în parcul Catargena, când eu, Aun Weor, i-am comunicat că lucra conştient în astral. Iată culmea negativismului teozofilor. Tot ceea ce îi interesează este de a avea capul plin de gânduri, şi de a trăi adormiţi ca nişte idioţi, toţi gândindu-se totuşi că vor intra într-o zi în Nirvana. Stupizi, ce vă credeţi modele de înţelepciune, imbecili. Nu vor intra în Nirvana decât cei ce au trecut prin înalta iniţiere. Cei ce şi-au dat şi ultima lor picătură de sânge umanităţii.

Noi aspirăm toţi la înalta iniţiere, dar nu ajungem la altarul înaltei iniţieri decât cu membrul viril în stare de erecţie. Pentru a ajunge la înalta iniţiere, trebuie a fi „macho” cu adevărat.

Gnosticul are întotdeauna o fiinţă tare şi o personalitate robustă şi puternică, fără slăbiciuni. Gnosticul trăieşte mereu triumfător şi totdeauna rebel, precum eroii lui Rabelais.

Gnosticul urcă înalta iniţiere cu membrul viril în erecţie, pentru că gnosticul este „macho”. Gnosticul aspiră la Nirvana, dar ştie foarte bine că Nirvana o are în testiculele sale şi că nu trebuie decât să vrea s-o realizeze în el-însuşi prin intermediul curajului.

□ CAPITOLUL 16 □
ELIXIRUL LONGEVITĂŢII □

Maestru Zanoni şi-a primit iniţierea în Caldeea în timpuri foarte îndepărtate, şi s-a menţinut tânăr timp de miliarde de ani. Megnour, tovarăş al lui Zazoni, a trăit de asemenea secole de-a rândul. Aceşti maeştri erau invincibili, iar moartea nu avea puteri asupra lor. Ei au fost cetăţeni ai unei străvechi naţii, acum dispărute (Caldeea). Unde era secretul lor? De unde le venea puterea lor? Ajungând la acest capitol al lucrării, mai mulţi medici, analfabeţi în medicina ocultă, dispreţuiesc şi o iau în zeflemea cu gesturi compătimitoare acest „Elixir al longevităţii”, găsind nesăbuite aceste învăţături, care pentru ei constituie o imposibilitate. Rosecrucienii dezechilibraţi şi mistici bolnavi ai spiritismului n-au înţeles niciodată şi nu vor să admită că „Elixirul tinereţii”, „piatra filosofală” şi „cheia mişcării pierdute” se află în interiorul testiculelor bărbatului şi în uterul femeii.

Am spus deja şi nu vom mai repeta că iniţierea este viaţa însăşi, trăită intens, şi că reînvierea omului rezidă cu exclusivitate în actul sexual.

Când lucrarea noastră „Căsătoria perfectă” va începe să circule, nenumărate critici vor surveni, cum am prevăzut de altfel, critici ce ne vor califica drept pornografici, pentru a fi vorbit într-un limbaj simplu şi accesibil înţelegerii tuturor şi pentru a fi dat cheia magiei sexuale. Noi ştim desigur că „pentru pur totul este pur, iar pentru impur totul este impur”. Aceste modele de înţelepciune, aceste mistice maladii care se

cred supertranscendente având în vedere elucubraţiile lor morbide, ne-au calificat drept materialişti. Aceste persoane ignoră total că nimic nu poate exista, nici chiar Dumnezeu, fără ajutorul materiei.

Câţiva moşnegi ramoliţi şi corupţi de ejacularea pasională şi de dorinţi sexuale nesatisfăcute, vor fi indignaţi şi vor arunca cartea calificând-o drept scandaloasă şi pornografică. Este pentru că umanitatea iubeşte mai mult răul decât binele. Au existat mistici absurzi care s-au făcut avocaţi ai castităţii absurde care propovăduiesc dar nu practică, neştiind că natura ea-însăşi se revoltă împotriva acestei abstinenţe nefaste, de unde vin poluţiile nocturne, decalcifierea generală prin uretră şi în consecinţă, maladii! Este pentru că natura este înţeleaptă în planurile sale; bărbaţii sunt făcuţi pentru femei, iar femeile pentru bărbaţi. Ceea ce noi trebuie să facem, este de a învăţa a ne bucura din plin de femeie fără a ne face rău nouă înşine, şi pentru aceasta, să învăţăm să practicăm magia sexuală.

În timpul transelor amoroase, gnosticul reprimează actul sexual şi sămânţa urcă atunci spre cap prin anumite canale spermatice, convertindu-l pe om într-un Zeu. Aceasta, pseudo-apostolii medicinii moderne nu o înţeleg şi n-o pot nici s-o înţeleagă, nici s-o explice, pentru că nu cunosc anatomia celor şapte corpuri ale omului, nici chimia ocultă, nici ultra-biologia organelor interne ale omului, care sunt baza fundamentală a vieţii hormonale şi a glandelor endocrine.

Hinduşii o numesc „Ida şi Pingala” canalele spermatice interne pe unde sămânţa urcă spre cap. Sunt două cordoane nervoase care sunt în relaţie cu nervul vag şi marele simpatic şi care se înfăşoară în jurul coloanei vertebrale dorsale, în maniera simbolic reprezentată de Caducee de Mercur.

Organismul uman are canale pentru ieşirea seminţei şi posedă de asemenea canale spermatice pe unde sămânţa urcă de la punga seminală până la cap, unde ajunge transformată în energie christică, căci masa se transformă întotdeauna în energie, aşa cum a demonstrat-o marele înţelept Einstein, şi acest proces noi îl numim „transmutaţie”. În epocile străvechi, omul utiliza aceste canale spermatice de urcare, iar medicii indienilor din Sierra Nevada de Santa Maria, în Columbia, utilizează în continuare aceste canale şi aceasta de timpuri imemoriale. De aceea ajung la vârste foarte înaintate, păstrându-şi inteligenţa foarte lucidă, părul lor negru şi dentiţia intactă. De aceea vedem la ei copii octogenari şi centenari, în timp ce în civilizaţia noastră actuală, omul de şaizeci de ani este deja ramolit. Există miliarde de mărturii care pot da de gândit omului civilizat şi de ştiinţă asupra acestui subiect particular. La un copil, de exemplu, unde forţa sexuală n-a fost încă adunată în gonade, această forţă este latentă în tot organismul, şi de aceea dacă un copil se taie, el se vindecă mai repede ca şi un adult pentru că acesta şi-a risipit forţele

sexuale din timpul pubertăţii, şi-n plus nu ştie să şi le mânuiască ca şi în cazul copilului. Tinerii comit o mare eroare şi taţii lor de asemenea atunci când le permit fiilor lor să-şi risipească forţa lor sexuală în plăceri şi în reci descurajări. Trebuie să-i înveţe că principiul vital rezidă în această mare forţă. Este adevărat, aşa cum zice ştiinţa oficială, că aici este vorba despre o funcţie biologică, dar Decalogul ne învaţă în cel de-al şaselea comandament că nu trebuie să risipim această forţă, căci ea este singura care săvârşeşte funcţia creatoare, funcţia de a crea, astfel încât libertatea pe care taţii o dau fiilor lor pentru a realiza funcţiile biologice, nu încetează a fi o crimă pe care o comitem împotriva tinereţii.

Magia sexuală posedă următoarele avantaje:

1. Soţ şi soţie îşi petrec viaţa iubindu-se cu tot mai multă intensitate decât atunci când au fost logodiţi.

2. Soţii nu sunt supraîncărcaţi de copii.

3. Femeia întinereşte, devine în fiecare zi tot mai atrăgătoare şi mai frumoasă, căci, graţie soţului ei, ea se încarcă zilnic cu puternice forţe magnetice.

4. Omul în vârstă întinereşte şi nu îmbătrâneşte niciodată căci îşi dăruieşte viaţă prin forţa sa creatoare. Fericirea şi mulţumirea domină pretutindeni.

5. Simţul clarviziunii se trezeşte la cei doi şi vălul lumilor invizibile se deschide în faţa privirilor lor.

6. Focul sacru al spiritului sfânt îi iluminează în interior.

7. Ei se unesc cu Intimul lor, Zeul lor intern, şi se transformă în regi ai creaţiei, având putere asupra celor patru elemente ale naturii: pământ, apă, aer, foc.

8. Dobândesc Elixirul longevităţii care rezidă în Kundalini.

9. Moartea nu va mai fi, şi aceasta în ciuda fanfaronadelor şarlatanilor noştri consacraţi de universităţi materialiste.

Când cartea noastră „Căsătoria perfectă” va fi intrată în circulaţie, mii de magi negri, cu pietre în mâini, se vor lansa cu furie împotriva noastră, în ciuda faptului că această carte învaţă binele şi îl învaţă pe om să fie cast şi pur.

Israel Rojas R., discipolul meu trădător, n-a ştiut să se opună prăbuşirii într-o coleră când a constatat că noi am publicat în lucrarea noastră învăţămintele secrete pe care maestrul Huiracocha le-a adus în Columbia pentru binele nostru. Acesta a fost motivul pentru care domnul Rojas a ars cartea noastră, căci dorea ca biata umanitate suferindă să nu cunoască niciodată misterul sexului; el nu învăţa această ştiinţă secretă decât pe discipolii săi cei mai fideli, pe când, dimpotrivă, numeroasele sale lucrări, care i-au adus de altfel venituri

îndestulătoare, nu învăţau nimic concret pe cei ce le citeau. Maeştrii Venerabilei Logii Albe i-au încredinţat domnului Rojas o misiune pe care acesta n-a îndeplinit-o. Părăsindu-l pe vechiul său Maestru Aun Weor, el a îngăduit înţelepciunii să se umple de orgoliu şi de vanitate. Faptul că câteva elemente vor uza greşit de aceste învăţături, nu este un motiv pentru a priva umanitatea de aceste cunoştinţe,. Căci umanitatea este deja pregătită să le primească, domnule Rojas.

Pentru că câţiva dintre discipolii domnului Rojas au înţeles şi folosit greşit magia sexuală, nu vom priva umanitatea de aceste cunoştinţe, căci umanitatea îşi pricinuieşte în continuare neajunsuri prin viaţa desfrânată pe care o duce; atâta timp cât umanitatea va fi desfrânată, ea nu va avea parte de lumină.

Nu veţi intra în paradis şi îi veţi împiedica şi pe alţii să o facă! Voi demasca pe trădători şi-i voi tulbura pe tirani în faţa judecăţii conştiinţei publice! Voi rupe toate lanţurile acestei lumi! Eu, Aun Weor, puternic hierofant al misterelor egiptene, voi iniţia Era Vărsătorului, chiar dacă pământul va trebui să se transforme într-un imens cimitir! Zâmbetul subtil al lui Socrate nu mă sperie, iar hohotele de râs răsunătoare ale lui Aristofan nu mă tulbură nici pe departe.

Cerul se ia cu asalt pentru că cerul aparţine celor curajoşi. Gnosticul, învăluit într-o cuirasă de oţel a caracterului, apucă strâns sabia voinţei şi ca un războinic teribil se lansează în luptă pentru a lua cerul cu asalt. Noi, gnosticii, suntem oamenii marilor furtuni şi în bubuiturile tunetelor, noi nu auzim decât limbajul splendorii.

Când războinicul se apropie de iniţiere, poate să-şi bată joc de moarte printr-un hohot de râs care fac să se cutremure toate cavernele pământului. Atunci el are dreptul la elixirul longevităţii, care este aur potabil, sticlă lichidă, flexibilă, maleabilă. El cere domnilor Karmei mai mulţi ani de viaţă pentru a-şi putea plăti datoriile, şi astfel se realizează moartea şi reînvierea în prezenta încarnare. El se uneşte cu Intimul, şi apoi, există Karma plătită, el îi convoacă pe domnii Karmei pentru a le declara că a decis să rămână în lume pentru a lucra pentru umanitate, şi că în consecinţă a decis să conserve corpul său fizic până la sfârşitul secolelor.

Maeştrii Kout-Humi, Moria, Saint-Germain, etc., au corpuri fizice care datează de mii de ani. Ei toţi au vârste incalculabile. De ce un maestru al misterelor majore schimbă mereu Corpuri? Fondatorul Colegiului de Iniţiaţi este Maha-Guru şi el va rămâne cu noi până când ultimul iniţiat va atinge adevărata statură.

Autorul „Zeilor atomici” ne spune că există în Egipt doi maeştri de o vârstă cu adevărat incalculabilă: unul dintre ei este menţionat în scrieri religioase foarte vechi. Maestrul îşi conservă corpul de-a lungul a milioane de ani pentru că posedă elixirul longevităţii, şi acesta rezidă

în Kundalini. Maestrul trăieşte generându-şi zilnic corpul prin intermediul lui Kundalini. Celulele unui Maestru nu se ofilesc, pentru că focul Kundalini nu le lasă să se ofilească. Deci Kundalini este elixirul longevităţii. Acest foc este aurul potabil ai străvechilor alchimişti, arborele vieţii despre care ne vorbeşte Geneza în versetul următor:

„Şi Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de arbori plăcuţi la vedere şi buni la mâncare, şi pomul vieţii în mijlocul grădinii, şi pomul cunoaşterii binelui şi răului. (Geneza, cap.2, verset 9). Arborele vieţii este Kundalini. Iar arborele cunoaşterii binelui şi răulul este sămânţa. Ambii arbori sunt în grădina lui Dumnezeu.

„Şi un fluviu ieşea din Eden pentru a uda grădina şi de acolo se împărţea şi forma patru braţe. Primul se chema Pishon: acesta înconjoară tot pământul Havila, unde există aur. Aurul acestei ţări este pur şi aici se găsesc de asemenea bedelion şi piatră de onix.

Ţara Havila este propriul nostru corp, iar aurul acestei ţări sunt atomii solari ai sistemului nostru seminal, adică aurul potabil al seminţei.

„Al doilea fluviu este Gihon: acesta este cel ce înconjoară întreg pământul Etiopiei”. Acest al doilea fluviu este lichidul cefalo-rahidian, care este celălalt pol al sistemului nostru seminal, cu care înconjurăm tot pământul Etiopiei, adică capul şi gâtul nostru, căci cu lichidul Cefalo-rahidian formăm creier şi voce.

Şi numele celui de-al treilea fluviu este Tigru: el curge înaintea (la răsăritul) Asiriei. Al patrulea fluviu este Eufratul.

Fluviul care curge la orient şi Eufratul sunt cei doi poli ai forţei seminale a femeii. Femeia este înaintea noastră căci ea este poarta Paradisului, şi poarta este întotdeauna înainte. Edenul este sexul însuşi şi arborele vieţii este Edenul însuşi. Marele hierofant Eliphas Levi a spus că marele arcan era arborele vieţii, udat de cele patru fluvii ale Edenului. Dar atunci, timorat şi într-un moment de descurajare, a zis: „Mă tern că am spus prea mult”.

Aici este teribilul secret, inexprimabil, pe care nici un iniţiat nu a îndrăznit vreodată să-l divulge. Aici este secretul teribil al marelui Arcan. Cele patru fluvii din Eden sunt forţele sexuale ale bărbatului şi femeii. Arborele Vieţii este în mijlocul celor patru fluvii ale edenului.

Dacă omul cu toate viciile şi cu toate pasiunile sale a putut mânca din Arborele Vieţii, atunci vom avea încă un Neron şi marii tirani nu vor lăsa un singur moment de lumină umanităţii.

„Îl izgoni pe om din Eden, iar la răsăritul grădinii Edenului puse nişte heruvimi să învârtească o sabie învăpăiată ca să păzească drumul ce duce la pomul vieţii”.

Aprinde-ţi cele nouă lămpi mistice şi ascultă-mă, o, chela. Există în fundul sufletului tău un maestru care stă la pândă, aşteptând

momentul de a se realiza. Ascultă-mă, discipol prea-iubit; acest maestru este „Intimul” tău. Şi tu eşti sufletul maestrului, intimul devine maestru graţie fructului experienţelor milenare trăite de-a lungul nenumăratelor reîncarnări. Nu uita, discipol mult iubit, că tu eşti un suflet şi că trupul tău este veşmântul său.

Ascultă-mă bine, discipol mult iubit: când un veşmânt te deranjează, ce faci? O scoţi căci nu-ţi mai vine bine, şi acest lucru nu-l poţi nega. Şi acum dacă vrei să-ţi pui un nou veşmânt, unde vei merge? Îmi vei răspunde că trebuie să mergi la croitor, care îţi va confecţiona un nou veşmânt. Ei bine, dragă discipol, ţi-am spus deja că tu eşti un suflet şi corpul tău este veşmântul. Veşmântul tău din carne a fost bine făcut după măsura ta şi sunt doi făuritori care l-au făcut: tatăl tău şi mama ta. Când acest veşmânt te jenează, ce faci? Îl scoţi şi dacă vrei să pui un altul, va trebui să intri în căutarea unei noi perechi de făuritori care să fie bărbat şi femeie pentru ca să-ţi facă un alt veşmânt din carne bine făcut pe măsura ta. Mă vei întreba cum asta. Şi eu te întreb: cum ţi-au făcut veşmântul din carne pe care îl ai? Este la fel cum noii croitori îţi vor face un alt veşmânt de carne. De ce acest lucru ţi se pare straniu? Când te lepezi de un veşmânt de postav şi îţi pui un altul, încetezi de a fi domnul X.X. şi îţi uiţi afacerile şi socotelile? Bineînţeles că nu; indiferent că vei fi îmbrăcat în mătase sau în postav, îţi vei plăti întotdeauna datoriile. Acelaşi lucru se produce când tu, care eşti un suflet, te vei înveşmânta cu un nou veşmânt de carne. Îţi vei plăti vechile datorii, şi le vei plăti pentru că altă soluţie nu există. Aceste datorii sunt acţiunile tale rele.

Ascultă-mă, cititor mult iubit: se pot număra mii de veşminte de carne ce tu le-ai lăsat de la începuturile lumii. Dacă nu îţi aminteşti de acestea, există alţii care îşi amintesc, şi va veni o vreme când vei putea să-ţi aminteşti de milioanele de morţi şi de naşteri pe care le-ai avut de la constituirea lumii.

Nu uita că Adam nu este un individ, nici Eva o singură femeie. Adam reprezintă milioanele de bărbaţi ai Lemuriei, iar Eva milioanele de femei ale Lemuriei. Sufletele pe care azi le vezi reînveşmântate în carne şi oase, sunt aceleaşi cu cele din Lemuria, care la acea epocă erau reînveşmântate în alte veşminte de carne şi oase.

La începutul vieţii, cele patru domnii au emanat din propria lor viaţă milioane de suflete umane în stadiu de embrion. Aceste corpuri umane s-au dezvoltat de-a lungul timpurilor, şi sunt acum minunatele noastre veşminte, făcute din ţărână.

Toate acestea sunt explicate de Biblie. Dar pentru a putea studia Biblia, trebuie studiat ocultismul. Căci Biblia este o carte de ocultism şi nu se poate citi cu litere moarte cum se citeşte un jurnal. Biblia este cartea gnosticilor şi numai fiind gnostici putem s-o înţelegem.

Să intrăm acum în problema vieţii şi a morţii. Ascultă-mă, cititorule, de fiecare dată când îţi pui un nou veşmânt de carne, devii ceva mai puţin agresiv, mai puţin asasin, mai puţin invidios, căci este bine ştiut că în viaţă învăţăm prin lovituri de baston, şi că prin puterea suferinţei, sufletul se perfecţionează: puii sălbatici se îmblânzesc prin lovituri de bici, şi vine o zi când sufletul său fuzionează cu Intimul său şi se convertesc în îngeri. Aceasta se realizează prin a se naşte şi a muri de milioane de ori. Dar e de asemenea foarte sigur că într-o singură viaţă, care este astfel trăită încât să se profite la maxim, se poate ajunge la uniunea cu Intimul.

Este de asemenea sigur că ne putem menţine tineri fără să murim, cu ajutorul elixirului longevităţii. Megnour a trăit de şapte ori şapte secole cu corpul său din carne şi oase. Zanoni de asemenea a trăit milioane de ani, rămânând mereu tânăr. Contele de Saint-Germain trăieşte actualmente în Tibet cu acelaşi corp pe care l-a avut în Europa în secolele XVII şi XVTII şi o parte din XIX.

Noi, gnosticii, noi râdem de moarte. Noi posedăm secretul care ne permite de a ne lipsi de cadavrul mut, şi aşa cum am spus în primul capitol, „cu sabia lui Damocles, gonim oaspeţii nepoftiţi”.

Noi ne simţim omnipotenţi şi dintr-un gest de revoltă supremă, sfidăm ştiinţa. Medici bădărani, biologi inculţi, fizicieni pedanţi, unde este ştiinţa voastră? Moartea îi mătură pe toţi oamenii, săraci sau bogaţi, crezători sau încrezători. Ea îi învinge pe toţi, moartea, cu excepţia noastră, a gnosticilor. Noi, gnosticii, râdem de moarte şi o punem la picioarele noastre, pentru că suntem omnipotenţi.

Aprinde-ţi lămpile tale mistice, o, Lanu (discipol). Aminteşte-ţi că fiecare din noile iniţieri ale misterelor majore are o notă muzicală şi un instrument care o produce. Există trei condiţii care trebuie împlinite pentru a putea ajunge la elixirul longevităţii: magia sexuală, sfinţenia perfectă şi de a şti călători conştient în corp astral.

Mulţi încep prin a călători în astral cu propriul lor corp fizic pentru că aceasta le este mai uşor. Abia mai târziu devin experţi în folosirea şi mânuirea astralului.

Alţii ajung la sfinţenie încetul cu încetul: pentru a face asta, cel mai bine este de a face suma propriilor defecte şi terminând mai apoi, în ordine succesivă, cu fiecare defect, consacrând două luni fiecărui defect. Celui care încearcă să sfârşească cu mai multe defecte în acelaşi timp, se aseamănă cu vânătorul ce vrea să vâneze zece iepuri deodată. Acesta, nu va prinde nici unul.

Cei ce se ocupă cu magia sexuală, trebuie să-şi obişnuiască organismul puţin câte puţin. Există indivizi atât de brutali, că se poate ajunge până la a le amputa un picior în timpul actului sexual fără a resimţi nici cea mai mică durere; acestea sunt fiare cu chip de om.

La început, cuplul poate practica în picioare. Bărbatul îi va face femeii un masaj începând de la coccis în sus, cu degetele solare: indexul, degetul mijlociu şi degetul mare, în scopul de a trezi Kundalini soţiei sale, iar aceasta va face acelaşi lucru soţului ei, în scopul de a-i trezi Kundalini acestuia. Trebuie concentrat mentalul asupra măduvii spinării şi nu asupra organelor sexuale. Zilele vor fi joi şi vineri în zori pentru debutanţi. Mai târziu, bărbatul va putea introduce penisul în vagin, retrăgându-l la timp pentru a evita ejacularea seminală.

Bărbatul şi femeia trebuie să se îmbrăţişeze şi să se dezmierde unul pe celălalt în timpul acestei practici, pronunţând mantra *I.A.O.* astfel: *iiiiiiiaaaaaaaooooooo*, de şapte ori sau chiar mai mult. Când simţim puternice călduri în coccis, este semn că Kundalini s-a trezit. Ea urcă canon după canon prin canalul coloanei vertebrale, după meritele morale. Trezirea lui Kundalini este celebrată de o mare sărbătoare în sala copiilor. În progresul, dezvoltarea şi evoluţia lui Kundalini, etica este factorul decisiv.

Trebuie ca discipolul să se instruiască în astral şi să asiste „Preotul” Sfintei Biserici Gnostice vineri şi duminică la altar. În celelalte zile, discipolul poate primi instruirea ezoterică în sala de instruire ezoterică a templului. În poarta Sfintei Biserici Gnostice, există gardieni care nu lasă discipolii să treacă decât cu condiţia ca conduita acestuia în timpul zilei să fi fost dreaptă, şi aceşti gardieni posedă anumite balanţe pentru a cântări bunele şi relele acţiuni ale discipolului din timpul zilei. Există de asemenea în Biserica Gnostică o lupă pentru a examina culorile discipolului. Când discipolul nu are toate culorile sale complete, el nu poate raporta amintirile sale corpului. Se întâmplă adesea ca aceste culori să rămână în corpul fizic, sub efectul preocupărilor cotidiene.

Există în creierul nostru un ţesut extrem de fin pe care oamenii de ştiinţă îl ignoră total. Acest ţesut este instrumentul care serveşte raportării „amintirilor” noastre interne creierului fizic, dar când acesta prezintă vătămări, atunci discipolul nu poate raporta amintirile sale creierului. Trebuie atunci să solicităm ajutorul maestrului Hermes, Hippocrate sau Paracelsus-şi să le cerem vindecarea acestor centri.

Să scriem o scrisoare Templului lui Alden, solicitând un ajutor unuia dintre cei trei maeştri menţionaţi. Această scrisoare trebuie mai întâi să fie saturată de tămâie, apoi arsă de foc pronunţând mantra *„OM TAT SAT OM”*. Trebuie să săvârşim acest act fiind plini de credinţă, stând în genunchi şi rugând cerul să fim ascultaţi. Partea materială a scrisorii este cu adevărat arsă, dar partea astrală a acesteia va merge direct în mâinile maestrului căruia i-am adresat scrisoarea. Maestrul citeşte partea astrală a scrisorii şi începe a face eforturi să-l vindece pe discipol. Templul lui Alden este templul ştiinţei.

Corpurile interne se îmbolnăvesc adesea şi au nevoie de medici. Maeştri ştiinţei sunt plini de înţelepciune şi vindecă corpul iniţiaţilor şi a tuturor celor care îi cer ajutorul.

Unul dintre obstacolele cele mai grave în practicarea magiei sexuale este impotenţa. Excesul ejaculării aduce printre alte lucruri şi impotenţa şi nici unul din remediile inventate de doctorii alopaţi n-au dat nici un rezultat, în timp ce magia sexuală zilnică vindecă impotenţa. Voi da acum două formule pentru ca cei ce suferă de această gravă maladie să se vindece, cu condiţia să nu aibă nici o leziune a membrului viril.

Sunt foarte numeroase fiinţele umane care s-au oprit să mediteze asupra valorii transcendentale a plantei numite Salvie. Am văzut crescând această plantă pe un perete stâncos fără aer pur, fără apă, fără lumină şi fără pământ, şi totuşi înmulţindu-şi frunzele şi reproducându-se în mod miraculos. Cu ce trăieşte ea? Cu ce se hrăneşte? Asupra acestui lucru, nici un om de ştiinţă nu s-a oprit să mediteze. Cât despre domnul Israel Rojas R., care a scris şi a vorbit atâtea despre Botanică, nici lui nu i-a venit niciodată ideea de a studia acest caz. Iar în realitate, domnul în cauză, nu este decât un copist al operei lui Juanzin.

Aici este inconvenientul tuturor acestor pseudo-botanişti moderni: ei nu fac decât să copieze ceea ce spun alţii, dar nu le vine ideea de a investiga pentru ei înşişi în minunatele laboratoare ale naturii. Cât despre farmacişti, singurul lucru pe care-l ştiu face este de a fabrica purgative şi de a compune siropuri pectorale de salvie. Asta este tot ceea ce fac cu faimoasele lor cristale de salvie, dar importanţa transcendentală a salviei n-o cunosc câtuşi de puţin. Salvia se hrăneşte direct din razele ultrasensibile ale soarelui, din substanţa cristonică a soarelui, iar cristalele de salvie devin cristalizarea luminii astrale a soarelui. Aceste cristale sunt, deci, sămânţa soarelui salviei şi sămânţa umană. Salvia este, deci, un excelent leac şi vindecă în particular neputinţa, impotenţa.

Procedeul este acesta: aruncaţi într-o cratiţă, marmită sau căzănel o livră (0,453 kg.) de grăsime albă să se topească pe foc. Vasul nu trebuie să conţină apă. O dată grăsimea topită, aruncaţi înăuntru cristalele unei salvii întregi, şi adăugaţi puţin câte puţin circa zece grame de fier „Giraud” şi apoi bateţi-le bine la foc, cu un bătător cu paleţi. Când totul este bine amestecat, retrageţi vasul de pe foc, îmbuteliaţi conţinutul, adăugaţi-i puţin benzoat de sodiu ca să nu fermenteze, etichetaţi borcanul şi luaţi câteva linguri în toate orele. Cu această minunată formulă se vindecă impotenţa.

În cartea noastră viitoare, actualmente în pregătire, şi care va fi intitulată „TRATAT DE MEDICINĂ OCULTĂ ŞI DE MAGIE PRACTICĂ”, vom

da o altă formulă minunată pentru vindecarea impotenţei.

Femeia care vrea să-şi trezească Kundalini, trebuie să practice magia sexuală cu soţul său. Ea va trebui de asemenea să vocalizeze *I.A.O.* şi să înfrâneze actul. Femeia trebuie de asemenea să se retragă înainte de a surveni risipirea seminţei feminine. Astfel femeia îşi trezeşte Kundalini de o manieră pozitivă. Singura diferenţă între ea şi bărbat, în ceea ce priveşte Kundalini, sunt cele două canale spermatice, IDA şi PINGALA care sunt invers ca la bărbat. Ordinea este următoarea: IDA la dreapta şi PINGALA la stângă pentru bărbat, iar pentru femeie IDA la stânga şi PINGALA la dreapta. Aceste două canale spermatice intră în rezonanţă cu nota „la” din natură.

Ascultă-mă bine, cititorule: când te vei simţi pregătit cum se cuvine, întoarce-te la Sfânta Biserică Gnostică şi cere maeştrilor să te supună probelor de rigoare, şi dacă ai nevoie de un ajutor special, invocă-mă pe mine, AUN WEOR, şi te voi conduce de-a lungul celor nouă porţi care îţi vor da dreptul de a urca pe Golgoţha înaltei iniţieri cu crucea de lemn greoaie şi apăsătoare care-ţi va fi dată în prima iniţiere a misterelor minore.

Aminteşte-ţi, o, discipole, că această cruce are greutatea propriei tale karme şi nu te lăsa să cazi, căci discipolul care cade va avea de suferit şi de luptat enorm pentru a recupera ceea ce a pierdut.

Ascultă-mă, O, discipole, drumul este dur şi plin de piedici şi de spini. Sărăcia şi infamia îşi vor ridica masca pentru a te răni în mijlocul zilei. Vei asuda sânge şi picioarele tale de asemenea vor sângera în mijlocul zilei din cauza piedicilor drumului. Cărarea înaltei iniţieri este cărarea Golgothei; este o cărare de angoasă şi zgomote.

În liniştea nopţii, aprinde flacăra lumânărilor tale şi în liniştea profundă unde veghezi aminteşte-ţi de Dumnezeul tău interior şi intră în taverna sa, unde el te aşteaptă în interior, departe în interiorul tău-însuţi, aşteptând ora de a vă fi realizat.

Aprinde-ţi lumânările tale, o, chela (discipol tibetan), în liniştea profundă a nopţii şi penetrează profund, foarte profund, în oraşul sacru al şarpelui; acolo în interior se găseşte Dumnezeul tău, care te aşteaptă. Aprinde focul nopţii, închide-ţi ochii, reţine fantoma oricărei preocupări mondene, calmează-te puţin şi încearcă a conversa puţin cu Dumnezeul tău interior, în mister, prin meditaţie interioară, o, lanu!

Aprinde focul sacru în noaptea profundă unde veghezi, abandonează obscuritatea deasă; Dumnezeul tău vrea să-ţi vorbească în crângul ardent al lui Horeb. Sensibilizează-ţi cele şapte biserici prin cântul tău, o, tu discipol, şi nu uita că minunatul cuvânt deschide cele şapte porţi ale celor şapte biserici ale organismului tău. Cântă, discipole, cântă!

Ephese corespunde notei *„do”*, Şmyrne vibrează cu nota *„re”*, Perganne cu *„mi”*, Thyatire cu *„fa”*, Sardes cu nota *„sol”*, Philadelphie

cu nota *„la”* şi Landiere corespunde lui *„Si”* muzical.

I: Clarvedere, nota *„Si”*;

E: Clarauz, nota *„sol”*;

O: Inimă, intuiţie, nota *„fa”*;

U: Plexus solar, nota *„mi”*;

A: Plămâni, vibrează cu nota *„la”*.

O oră pe zi de vocalizare cântând aceste vocale, trezeşte toate aceste puteri interne.

Israel Rojas R., în cartea sa „Logos-Sophia”, spune că vocalizând *„I”*, sângele urcă la cap. Cu *„E”*, sângele merge la gât. Cu *„O”* el merge la inimă. Cu „U”, sângele merge la intestine şi cu *„A”* el merge la plămâni. Este clar că acestea fac bine şi că, în consecinţă, se poate reda sănătate acelor organe când sunt bolnave. Dar de ce Israel Rojas R. tace când e vorba despre ceea ce este bine? De ce ascunde bietei umanităţi suferinde secretul vocalizării? De ce nu dezvăluie secretul vocalizării oculte pentru dezvoltarea puterilor interne? De ce atât egoism vis-a-vis de biata umanitate suferindă?

Israel Rojas nu este nimic mai mult decât un explorator egoist de învăţăminte oculte. Deci, când a învăţat public acest domn mantra şirului de vindecare *AE-GAE*, care se pronunţă gutural astfel: *AE-GAE*? Trebuiau milioane de jurăminte din partea discipolilor săi, înainte de a le da mantra *AE-GAE*. Aceasta nu este spiritualism, nici ceva asemănător; acesta este egoism şi exploatare abjectă. Mantra *AE-GAE* şi mantra *PANCLARA*, care se pronunţă *PANCLA-RA*, serveşte la vindecarea noastră şi la a-i vindeca pe alţii.

Într-unul din ritualurile rozicrucianismului pe care maestrul Huiracocha l-a adus din Columbia, există o rugăciune mantrică care serveşte magiei sexuale şi trebuie pronunţată în momentul practicării conexiunii sexuale cu preoteasa. Rugăciunea este spusă astfel:

RUGĂCIUNE

„O, Iladith, şarpe înaripat de lumină, fii secretul gnostic al fiinţei mele, punctul central al conexiunii mele. Sfera sacră şi albastrul cerului sunt ale mele: *O A O KAKOF NA KON-SA* (de trei ori).

Această mantră face să urce forţa noastră seminală a glandelor sexuale la cap. De ce domnul Rojas nu a învăţat umanitatea nimic din toate acestea? De ce este el egoist? Cât despre istoria după care Domnul Israel Rojas şi-a primit instruirea din mâinile maestrului Zanoni, acolo la Bogota, ea este bună pentru a fi notată ca o plezanterie şi vândută în piaţa publică ca o lucrare comică.

Noi, care îl cunoaştem personal pe maestru Zanoni ştim foarte bine că nu i-a venit niciodată maestrului ideea de a merge să trăiască în Bogota. Tot ceea ce Israel Rojas R. a cunoscut la Bogota este un mic

bătrânel „bine trezit”, care l-a învăţat să cunoască plantele; dar acesta nu era maestrul Zanoni. Maestru Zanoni s-a dezîncarnat pe ghilotină în timpul Revoluţiei Franceze şi de atunci nu s-a mai reîntors într-un corp fizic.

Când Israel vorbeşte despre de Gomez Campuzano al său, micul bătrânel care s-a dat drept Zanoni, are aerul unui ecleziast plin de cucernicie. Ce curios ridicol acest domn Rojas! În cartea sa, „Logos-Sophia”, Israel Rojas R. face lungi şi complicate dizertaţii asupra cuvântului, dar nu-i vine ideea de a dezvălui public discipolilor lui cheia ocultă a marelui cuvânt universal al vieţii, şi această cheie nu este alta decât magia sexuală.

Când Kundalini aprinde atomii limbajului situat în sistemul seminal, bărbatul dobândeşte puterea de a vorbi toate limbile pământului. Marii iluminaţi ai înlănţuitei Atlante puteau vorbi toate limbile pământului. Kundalini devine creatoare în gât. Magii pot crea o figură determinată cu mentalul şi s-o materializeze cu ajutorul cuvântului creator al lui Kundalini. Astfel creează îngerii lucruri vii. Şi când omul se uneşte cu Intimul, când ajunge la înalta iniţiere, începe să vorbească cuvântul divin pe care îl vorbesc zeii şi atunci ne ridicăm la întâiul Absolut al Fericirii Eterne; ne vom converti în zei creatori prin intermediul cuvântului.

O carte care tratează cuvântul fără a vorbi despre magia sexuală este foarte simplu o erezie şi de aceea consider cartea „Logos-Sophia” ca nefiind bună decât pentru a împacheta chiminul. A separa cuvântul de misterele sexului este culmea neroziei, pentru că sexul este la baza chiar şi a cuvântului şi nu putem ajunge să vorbim cuvântul de aur fără a trezi Kundalini, şi aceasta se trezeşte numai practicând magia sexuală.

Cel care se uneşte cu Intimul devine omnipotent şi atoateştiutor. El ştie să comande şi să se supună, şi nu se laudă nici nu se mândreşte niciodată, deoarece a învăţat să fie simplu şi umil în cosmos. Vederea maestrului pătrunde în toate sferele naturii, şi ca un suveran al infinitului, el dezlănţuie furtuni, potoleşte uragane, face să se cutremure pământul, iar trăsnetul îi serveşte drept sceptru şi focul drept covor pentru picioarele sale.

Practicând magia sexuală, vom obţine elixirul longevităţii şi devenim omnipotenţi. Dar este indispensabil de a învăţa mai întâi să ne supunem ierarhiei albe pentru a ajunge la Omnipotenţă.

„Eu sunt Alpha şi Omega, începutul şi sfârşitul, primul şi ultimul”.

Fericiţi cei ce-şi spală roba şi respectă poruncile: ei vor putea să dispună de Arborele Vieţii şi să pătrundă în Cetate prin porţile sale! (Apocalipsa, cap.22, versete 13-14).

CÂNTECUL CÂNTECELOR

Simt în măruntaie un foc tulburător;

Este vinul delicios al dragostei...

Sunt Trandafirul de Saron, şi stânjenelul văilor.

Sunt deliciosul parfum al pasiunii.

Trăiesc în cupa poeţilor încoronaţi, sunt cântecul Petrecerilor zgomotoase, sunt dragostea cerurilor înstelate, sunt cântecul cântecelor...

Mierea buzelor tale îmi tulbură rărunchii, şi simt că te iubesc...

Tu eşti muntele smirnei... şi defileul tămâii...

Tu eşti Focul Arcanei...

Tu eşti colina erotică unde dragostea şi-a ridicat ale sale văluri...

Te îmbeţi acum de vinul nemuririi.

Să aprindem un rug şi să cântăm Walkyries cu un cântec triumfător de flăcări şi de poezii.

Ce mai lichior, lumină şi muzică...

Ce mai dansează pereţii pe covorul molatec, Ce mai străluceşte Trandafirul de Saron între cupe şi ce mai devorează focul umbrele...

Ce mai bucurie, încântare şi poezie...

Să dansăm fericiţi în braţele dragostei, orice s-ar spune.

Să ne bucurăm în delicioasa cameră nupţială, printre parfumuri de nard şi de tămâie, şi să cântăm imnul nostru triumfal de lumină, şi de poezie...

□ CAPITOLUL 17 □
BELZEBUTH ŞI REVOLUŢIA SA □

Totul în viaţă nu este decât o chestiune de obişnuinţă. Un desfrânat este un subiect care şi-a obişnuit organele sexuale să coabiteze intens; dar dacă acelaşi subiect îşi schimbă obiceiul de coabitare cu obiceiul de a nu coabita, atunci el se transformă într-o persoană castă. Avem spre exemplu cazul stupefiant al Mariei Magdalena, faimoasa prostituată pocăită care devine Sfânta Maria-Magdalena, casta discipolă a lui Christ.

Paul de Tarse, prigonitorul îndârjit al gnosticilor, după evenimentul survenit pe drumul Damascului, primi iniţierea sacră, îşi abandonă obiceiul de a persecuta creştinii, adoptă dimpotrivă obiceiurile gnostice şi deveni un profet gnostic creştin.

Un om rău, dacă-şi schimbă obiceiurile rele cu cele ale unui sfânt, devine un sfânt. Dar după acest preambul, să intrăm acum în tema prezentului nostru capitol.

Belzebuth, anticul prinţ al demonilor, va ajunge în perioada noastră

terestră actuală la un grad de perversitate imposibil de descris în cuvinte. Când magul dorea să-l cheme în astral, trebuia să se înarmeze cu un curaj formidabil pentru a putea face faţă bestiei cele mai monstruoase pe care a cunoscut-o vreodată nenumăratele cicluri de evoluţie istorică.

Magul pronunţa sinistrele mantre ale evocărilor tenebroase, care se scriu astfel:

Antia ra... ra... ra... şi se pronunţă astfel:

Aaaannn... tiiiii... aaaaa... ra... ra... ra...

Şi chemându-l pe Belzebuth de trei ori pe nume. Atunci un suflu de moarte venea îngheţând atmosfera înconjurătoare evocativ, iar prinţul demonilor răspundea printr-un răgnet consternant care părea a ieşi din toate cavernele pământului.

Belzebuth alerga la apelul curajoşilor magicieni, şi paşii săi erau ca şi trapul infernal al unui mânz, iar prezenţa sa de mii de ori mai teribilă, de mii de ori mai oribilă decât moartea.

Vai de cutezătorii care îndrăzneau să-l cheme pe prinţul demonilor fără a fi realmente pregătiţi! Vai de temerari, căci mureau sub ghiarele oribilei fiare!

Dar magul disciplinat, ferm ca şi un războinic, întinde mâna sa dreaptă spre prinţul demonilor şi îl imploră cu următoarele cuvinte: „În numele lui Jupiter, tată al tuturor zeilor, te implor. Te vigos coelim!” şi monstrul rămânea atunci năucit.

Prezenţa sa era ca şi aceea a unei gigantice gorile păroase. Ea îşi răsucea coada lungă în jurul discipolilor sau prietenilor săi în timp ce vorbea cu ei. Ochii săi erau ca cei ai unui taur, nasul ca şi botul calului, iar gura ca şi cea a unei catârci. Picioarele şi mâinile sale erau enorme şi oribile, iar corpul era păros ca şi a unei gorile. Pe cap, purta o bonetă; pe umeri, capa neagră a unui prinţ al demonilor; şi la mijloc un cordon cu şapte noduri ca şi cel utilizat de cavalerii templieri ai lui Cherenzi şi de magii negri ai lui Amorc de California. Toate aceste veşminte denotă că era un prinţ al demonilor, un mag negru al celui de-al 13-lea grad al iniţierii negre.

Belzebuth ştia să abandoneze planul astral instantaneu pentru a intra în planul fizic şi astfel se făcea vizibil şi tangibil pentru temerarii invocatori din planul fizic. El îi îmbogăţea pe cei cu care semna pacturi, iar sufletul semnatarului rămânea sclavul lui. Belzebuth dădea bani invocatorului, dar acesta trebuia să se hotărască a-l urma la un anumit moment al zilei, la o oră şi un minut bine determinate.

Belzebuth mergea până într-acolo încât dezîncarna pe cel cu care a semnat un act şi a-l duce pentru a-l pune în slujba sa, pe urmă îi pretindea viaţa şi sufletul celui mai preţios dintre copiii săi. Exista un

bogat proprietar funciar care a semnat un pact cu un alt demon decât Bel, şi în fiecare an un muncitor de la ferma sa dispărea în mod miraculos. Într-un alt caz, un copil îşi privea mama exact în momentul în care dispărea, ridicată de o mână misterioasă şi invizibilă lăsând micuţa orfelină. Este pentru că magii negri puteau de asemenea să-şi ducă victimele în carne şi oase în planul astral pentru a-i pune în slujba lor în acest plan.

Rozicrucienii zic la fel ca şi pseudo-rosicrucienii că este vorba aici despre o imposibilitate, dând din colţ în colţ. Recomand acestor persoane grosolane să citească romanul iniţiatic de ocultism a lui Krumm Heller (Huiracocha) pentru a lua la cunoştinţă despre istoria lui Saint Graal. Această Cupă era altădată în planul fizic, dar a fost plasat în interiorul planului astral, la fel ca şi templul din Graal şi o parte din muntele de Montserrat în Catalonia. Aceasta este ceea ce se cheamă starea de jinas. Cupa în chestiune este plină cu sângele Mântuitorului lumii, sânge pe care Joseph d'Arimathie l-a cules la picioarele crucii de pe Golgotha. În această operă, vedem de asemenea cum comandantul Montero intră cu corpul său fizic în templul rozicrucian autentic de la Chapultepec. Acest templu este în stare de jinas şi în stare de jinas a intrat Montero acolo.

Doctorul Rudolf Steiner, mare medic german, spune că un corp poate penetra în lumile interne fără a-şi pierde caracteristicile sale fizice. Mario Roso de Luna a făcut de asemenea studii frumoase în domeniul jinas. Atunci când Don Mario a murit, şi-a pierdut iluziile despre Societatea Teozofică.

Indienii din America au cunoscut temeinic stările de jinas, şi la sosirea conchistadorilor spanioli, şi-au ascuns templele cele mai sacre în interiorul planului astral salvându-şi astfel misterele Mayas de profanările spaniole. Sanctuarul misterelor Mayas este unui din cele şapte mari sanctuare oculte care se găsesc acum în dimensiunile astrale.

Când un corp fizic acţionează în interiorul planului astral, el rămâne subiect al legilor acestui plan, fără a-şi pierde caracteristicile fiziologice. Există o persoană care a furat două bare de aur din grota adâncă numită „strigătele publice" (Cueva de los pregoneros), în statul Merida din Venezuela şi care la ieşirea din grotă a simţit că barele încep să se mişte în mâinile sale, timp în care se declanşa o furtună. Văzând că cele două bare de aur au devenit două teribile năpârci, omul le-a aruncat din mâinile sale, fugind înspăimântat.

Se întâmplă adesea că un dezîncarnat abandonează pentru moment planul astral şi se introduce în interiorul planului fizic. Acest individ devine atunci invizibil pentru cei din planul astral, dar rămâne vizibil şi tangibil pentru cei din lumea fizică. În acest caz dezîncarnatul este pe

moment supus legilor ce guvernează lumea fizică, dar fără ca corpul său astral să-şi piardă caracteristicile planului astral. Se povestesc mii de cazuri de acest gen din analele apariţiei societăţilor fizice. Sunt astfel apariţiile celor dispăruţi despre care vorbesc spiritele. Dar aceia nu au ştiut niciodată să explice aceste lucruri. Ei nu fac decât să spună superficial că este vorba despre fenomene de materializare şi le acoperă cu milioane de teorii.

Ei ignoră că sufletul poate intra în diverse departamente ale împărăţiei. Tot ceea ce trebuie pentru aceasta, este de a învăţa a face aceasta aşa cum o fac magii. Magii nu au nevoie de spirite mediatoare pentru a realiza acest fenomen de magie practică. Ori când explicăm magia aşa cum este unor indivizi plini de fantezii, ceea ce se întâmplă este că asta le pare ca ceva care n-are nici un rost şi preferă să-şi urmeze lumea lor de iluzii. Cunosc cazul unui evocator care-l chema pe Belzebuth cu ajutorul claviculei (sau cheii) lui Solomon, astfel: *„Agion tetra-gram vaicheon estimilia maton espares tetragrammaton orgoran irion. Erglion existion eryona omera brasin moim mesias soler, Emanuel Sabaot Adonai. Te ador şi te invoc”.*

Când evocatorul îl văzu pe Belzebuth în mijlocul camerei, fu umplut de o teroare de nedescris şi nu îndrăzni să facă cu el nici un pact, căci limba sa fu paralizată.

Belzebuth avea întotdeauna caverna sa plină de arme şi de peceţi pentru a marca corpurile astrale ale discipolilor săi. Eu, Aun Weor, îl observam mereu pe Bel în astral şi încercam să-mi atrag afecţiunea sa căci atenţia mea era atrasă într-un mod excepţional de faptul că el iradia dragoste prietenilor săi. Era un caz rar, dacă nu unic, căci nu am auzit niciodată vorbindu-se despre un demon că ar iradia lumină albastră, care este cea a iubirii.

E sigur că mi-a făcut teribile ameninţări, dar l-am învins cu mantrele mele şi l-am însoţit în cavernele sale în astral. Am ajuns chiar să iau parte la festinurile sale prefăcându-mă drept un mag negru pentru a vedea pe colegul său, pentru a putea studia acest personaj mai de aproape. Intenţia mea de lungă durată era de-a realiza explorarea cea mai remarcabilă a cosmosului; a-l scoate pe Belzebuth din Logia Neagră şi a-l converti într-un discipol al Logiei Albe.

Discipolii mei consideră aceasta ca fiind o veritabilă imposibilitate şi Bel nu înceta să mă ameninţe, dar in ciuda a tot, nu m-am descurajat. A avut loc un curios eveniment care veni spre încurajarea continuării tentativei mele. Într-o noapte, cu un chela (discipol tibetan), îl invocarăm pe Belzebuth în astral, şi odată ce acesta a fugit la apelul nostru, îl invitarăm la cină. El acceptă invitaţia şi merserăm la un restaurant în astral. Aşa cum am mai explicat, corpul astral mănâncă elemente analoage cu cele ale organismului, căci lumea astrală este

aproape asemănătoare cu a noastră. Astfel am comandat pentru Bel un aliment, mulţumindu-mă în acest timp să beau un pahar de apă. Când Bel se aşează la masă, începu să mănânce cu poftă.

Era curios să vezi această specie de gorilă care mânca la masă ca oricare. Câţiva chelas care se găseau în acel loc, veniră spre mine spunându-mi că era lipsă de respect faţă de mine însămi să aduc un asemenea demon în acea incintă, şi, cum era de aşteptat, îl priveau cu dezgust şi nu au pregetat să părăsească locul. Le-am răspuns: este şi el un om şi merită să-l respectăm. Bel lua cuvântul şi spuse pe un ton de profundă tristeţe: toţi mă dispreţuiesc, numai prietenul meu Aun Weor nu mă dispreţuieşte.

Această experienţă astrală îmi dădu curaj pentru a continua încercarea de a realiza planul pe care mi l-am propus, de a-l scoate pe Bel din Logia Neagră şi de a-l face un discipol al Logiei Albe.

Li se va părea imposibil unor teozofi că corpul astral poate să mănânce şi să bea, dar este mistica lor morbidă care-şi petrece timpul spunându-le că corpul astral este ceva vag, un fluid vaporos, intangibil şi imaterial şi cum sunt numai teoreticieni, nu le vine ideea de a verifica; căci aceşti domni studiază Vivekananda şi pot învăţa aici că corpurile interne (deci şi corpul astral) sunt de asemenea materiale. Noi, gnosticii, spunem că nimic nu poate exista, nici chiar Dumnezeu, fără sprijinul materiei. Corpul astral este şi el material, şi este un organism la fel de dens ca şi corpul fizic. Aceasta nu este pentru că materia în ultimul ei stadiu se reduce la energia pe care noi suntem pe cale să o negăm când ea trece în această stare. Dacă nu o putem vedea cu simţul vederii al nostru, este pentru că ea aparţine celei de-a patra dimensiuni. Iar ochii fizici nu pot vedea astralul decât dacă îi facem apţi sau dacă ne transpunem în lumea astrală cu corpul nostru fizic, dar aparţine altui departament al regatului.

Corpul astral este mult mai sensibil decât corpul fizic. Organismul astral este ca o replică a corpului fizic şi trebuie să se hrănească cu elemente care îi sunt potrivite, la fel ca şi corpul fizic. Ocultistul utilizează corpul astral pentru studiile sale şi pentru marile sale investigaţii, căci acest corp are avantajul de a fi situat deasupra materialului. Pentru el nu există nici timp nici distanţe şi cel ce-l învaţă rămâne profund pentru totdeauna în conştiinţa fiinţei. Astfel, dragul meu cititor, nu găsi ciudat că Belzebuth a cinat cu mine în corp astral.

Am atras deja de câteva ori atenţia Intimului lui Belzebuth pentru a face ceva pentru sufletul său, dar răspunsul Intimului său a fost: „nu pot, nu se supune, am luptat mult, dar este imposibil”. Belzebuth, ca şi magii negri ai lui Amorc, considera că spiritul este inferior şi că sufletul este superior, fiind prezumtiv mai mult fizic. Belzebuth, după exemplul discipolilor şcolii lui Amarc, era convins că Gardianul Pragului era „Eul

Superior”. Sigur că din aceste motive Bel nu-şi asculta Intimul. El ignora faptul că era în rău şi ataca furios pe magii albi, crezându-i perverşi. El se simte sfânt şi bun şi-i consideră pe magii albi nişte demoni. El ignoră principiul nostru gnostic care spune: „Avem un suflet, dar suntem un spirit”.

„Înainte ca falsa aurora să nu apară pe pământ, cei ce supravieţuiră uraganului şi tornadei, se puseră a slavi Intimul şi dintre aceştia au apărut mesagerii aurorii”. (din testamentul înţelepciunii)

Intimul este soarele nostru intern, iar sufletul care se îndepărtează de Intim, merge înspre abis. Spiritul este „eul nostru superior”, şi sufletul care se îndepărtează de spiritul său se dezintegrează; aceasta este a doua moarte.

Plini de curaj de cuvintele lui Belzebuth în mijlocul mesei, am avut o nouă experienţă: l-am invocat din nou în astral şi după ce a alergat la apelul meu, l-am invitat diplomatic să vină să luăm câteva pahare împreună. Belzebuth se bucură şi a fost de-a dreptul fericit să-mi accepte invitaţia. Pe măsură ce pătrundeam în lumea astrală, am schimbat puţin câte puţin nivelul vibraţiei, astfel încât la sfârşit l-am scos din planul astral ducându-l în planul conştiinţei celei mai divine din cosmos.

Acesta este planul pe care maestra Blavatsky, în primul său volum al „Doctrinei secrete”, l-a numit „Veriga pe care nu o depăşim”. Să considerăm cosmosul ca un mare arbore, cu rădăcinile sale în absolut; aceste rădăcini formează „spira care nu o depăşim”, căci nimeni nu a putut depăşi acest plan. Chiar şi zeii cei mai mari din cosmos nu pot depăşi această verigă.

Belzebuth rămăsese cu adevărat uluit în faţa teribilei luminozităţi a acestei regiuni inefabile, indescriptibile prin frumuseţea şi fericirea sa, dar resimţea teroare. Erau patru eternităţi de când Belzebuth trăia în cavernele tenebroase şi acum, văzând lumina, resimţea frica... şi cu o voce care răgea exclamă: „asta este îngrozitor”. „Mai îngrozitoare sunt tenebrele în care trăieşti”, i-am răspuns şi mergând în acest plan, trecurăm prin faţa unei case: „Pot să intru?” mă întrebă el şi i-am răspuns afirmativ. Intrarăm imediat şi rămaserăm un moment. Pentru Belzebuth, toate acestea erau realmente noi şi se simţea cu adevărat rău; era obişnuit să trăiască printre profeţi voalaţi şi de aceea lumina teribilă a acestui plan îl obosea îngrozitor. După un moment de lumină, l-am dus în cealaltă extremă, în teribilele tenebre ale lui Avitchi de pe acest pământ, unde nu vedem decât fragmente de suflete în stare de dezintegrare, suflete de prostituate care prin puterea atâtei coabitări, s-au separat total de Intimul lor. Culcate în paturile lor scârboase, ele se dezintegrează ca şi nişte lumânări ce se topesc în focul pasiunii.

Erau aici suflete de demoni care nu mai erau decât nişte fâşii. „Mă simt

puţin mai bine aici” îmi spuse Bel, iar eu i-am răspuns: „Va trebui să te obişnuieşti cu lumina”. „Acest lucru cere multă muncă, căci e mult timp de când trăiesc în tenebre” mi-a răspuns el, şi l-am avertizat arătându-i frânturile de suflete: „Aici vei sfârşi dacă vei continua cu operele tale mizerabile”. Apoi, l-am readus în planul astral.

În ciuda faptului că această dovadă n-a fost destul de satisfăcătoare pentru mine, nu mi-am pierdut curajul. Am înţeles că-l avea pe Gardianul Pragului în interiorul corpurilor sale Interne şi, cum este logic de aşteptat, acest gardian atât de respectat de magii negri ai lui Cherenzi şi Amorc, îl menţin total sclav, în pofida tuturor speranţelor promiţătoare pe care le-am observat la Belzebuth.

Nu era mânios împotriva luminii, ea doar l-a obosit. În astral a suferit mult: toţi pseudo-spiritualiştii îl dezgustau şi era foarte deziluzionat de cei de teapa sa. Mereu acelaşi despot, continua să conducă templul său din spatele altarului. Mereu aceleaşi vicii, şi aceste vicii au făcut deja din el o gorilă, un animal scârbos. Toate acestea, eu, Aun Weor, le înţeleg şi de aceea nu mă descurajez, mai ales că încearcă să simtă tandreţe pentru mine şi mă consideră prietenul său cel mai bun.

Am realizat o cea de-a treia experienţă, care a fost decisivă: l-am dus pe Bel pentru a doua oară la Inelul pe care nu-l putem depăşi. O dată ajunşi aici, i-am invocat pe cei mai bum şi cei mai vechi prieteni ai săi din epoca saturniană; aceşti prieteni erau acum luminoşi domni ai mentalului, domni ai luminii, şi plini de durere, îl îmbrăţişară pe Belzebuth, şi unul dintre ei i-a spus: „N-am crezut niciodată să te văd în această stare”. Bel îi răspunde: „Vedeţi prea bine unde am ajuns”. În acest plan al conştiinţei, Bel era aproape ca o gorilă din jungla africană adusă într-un elegant salon parizian.

Dar recunoscându-i pe prietenii săi cei mai dragi, Bel rămase consternat în adâncul sufletului său şi înţelese total rătăcirea sa. Acesta era Belzebuth, galantul simpatic şi bine înfipt al Arcadiei. Dacă nu ar fi fugit printre taverne! Dacă nu l-ar fi cunoscut pe acest oribil mag negru care-l rătăcise!

Am cerut permisiunea maeştrilor acestui plan luminos să-l lase pe Belzebuth pentru un timp în această regiune, şi maeştrii au acceptat cu plăcere cererea mea, cu condiţia să-l vizitez constant, şi apoi formarăm un lanţ de iubire în jurul lui Bel. Şi apoi îl inundarăm cu dragostea noastră, îl umplurăm cu atomii noştri cei mai buni şi-l saturarăm de lumină şi de splendoare.

Îl vizitam constant pe Belzebuth, care rămânea trist, căci era singura gorilă din acea lume a zeilor... toate fiinţele acestei regiuni îl priveau cu curiozitate şi prietenii săi vechi din perioada saturniană îi dădeau sfaturi şi-l ajutau.

Belzebuth se obişnui puţin câte puţin cu lumina, şi în fundul sufletului

său, simţea remuşcări pentru timpul pierdut, ruşine în faţa prietenilor săi cei mai buni şi o dorinţă anxioasă de a se ameliora. Noi îl ajutam şi-l uneam temporar cu Dumnezeul său interior, cu Intimul său şi al său „Glorian” făcu şi el un efort suprem pentru a chema Sufletul său în uniunea cu Intimul.

O dată ajunşi în această parte a cărţii noastre, ocultiştii vor găsi ciudat să audă vorbindu-se de „Glorian”. În realitate, „Glorian” nu este nimic mai mult decât o rază de unde ce emană Intimul. „Glorian” este o substanţă, dar nu este nici spirit, nici materie, „Glorian” este o adiere necunoscută ei-înşăşi, o respiraţie a absolutului, unul din numeroasele sufluri ale marii respiraţii.

Este fiul atomic al hinduşilor, absolutul din noi, raza noastră individuală, fiinţa noastră reală, transfigurată în glorie. Sufletul aspiră să se unească cu Intimul, iar Intimul aspiră să se unească cu „Glorian”. Jilţul „Glorianului” nostru este şeaua turcească a organismului nostru. Şeaua turcească este formată din vertebrele cervicale ale coloanei noastre vertebrale. Acolo are Glorian atomii săi de argint, şi când Bel s-a unit cu Glorianul său, lumina albă a lui Glorian strălucea în toată splendoarea sa în această parte a organismului său astral.

Fuziunea temporară cu Intimul său, îi luă oribila aparenţă de gorilă, şi îmbrăcat cu veşmintele Intimului, prezenţa sa deveni cea a simpaticului tânăr al Arcadiei. Nu trebuie să uităm că atomii „Glorian” sunt de argint, că Sfântul Graal este din argint şi nu din aur, cum pretind anumiţi rozicrucieni, şi este o Cupă de argint ceea ce poartă pe frunte iniţiaţii Zeului Sirius. Orice chela care vizitează o biserică transcendentă din steaua Sirius, va putea să se convingă de adevărul afirmaţiei sale.

Într-o noapte se produse cu Belzebuth o mare Revoluţie interioară. În timpul acestei nopţi, cea mai liniştită şi cea mai silenţioasă, am avut ceva experienţe care fură realmente decisive. Am proiectat pentru Bel pe ecranul cosmic câteva scene din Arhivele Akaşice. Atunci au apărat acele epoci primitive ale perioadei saturniene, când Bel era încă un om bun şi simplu, când încă nu a acumulat vicii, când încă nu era prietenul bordelurilor şi a tavernelor. Aceste scene se perindau toate în ordine succesivă, iar Belzebuth le contempla tăcut. Apoi apărură micile sărbători şi nopţile de veghe şi de vin, bordeluri şi orgie.

Plin de-o teribilă emoţie internă, Belzebuth contempla aceste scene din trecutul îndepărtat şi-şi amintea erorile sale. Erau în prezent cauze primitive care l-au condus la starea sa actuală. O veritabilă Revoluţie a lui Bel intra în acţiune. Bel făcea revoluţia împotriva urii, împotriva egoismului, împotriva viciilor, a desfrâului, colerei, crimei, etc.

Adesea apărea pe scenă ceva monstruos şi oribil. Acea fiinţă era un oribil demon, îmbrăcat cu o tunică neagră, şi având două ace în urechi.

Ochii exorbitanţi ai acelui demon păreau a ţâşni spre exterior, şi o atmosferă de profunde tenebre îl înconjurau. Belzebuth rămânea consternat contemplându-l. Era vechiul său maestru, era oribilul mag negru care cu cheile sale minunate, îl făcea să iasă mereu triumfător în viciul jocului. Era oribilul demon care l-a condus spre prima iniţiere neagră. El l-a făcut sclav al gardianului pragului în acel antic templu tenebros unde a trecut de primul ritual şi care îl trec şi azi magii negri ai şcolii lui Amorc de California.

Zâmbind se apropie sinistrul personaj de Bel pentru a-l saluta, iar Belzebuth, parcă atras de o vrajă hipnotică, voi să se apropie pentru a răspunde la salut, dar dintr-o dată se opri. Un gest de revoltă se ivi în fundul sufletului său şi exclamă eroic: „Nu te salut, nu vreau să am de-a face cu tine; din cauza ta sunt în această stare!”

Sinistrul personaj răspunse atunci cu o voce care răgea şi care părea că provine din străfundul secolelor şi al cavernelor: „Astfel îmi plăteşti pentru serviciile mele? Nu îţi mai aminteşti deja sacrificiile mele? Nu-ţi mai aminteşti de învăţăturile mele? Te-ai lăsat dus pe cărări greşite”. Dar Belzebuth îi răspunse plin de energie: „Nu vreau să te ascult; din cauza ta sunt în această stare. Favorurile primite cred că ţi le-am plătit deja”. L-am rugat atunci pe sinistrul personaj să-şi ia zborul, iar magul negru s-a retras în adâncurile tenebrelor sale, cufundându-se parcă în abis. Era o probă pentru Bel din care acesta a ieşit cu succes.

Bel s-a revoltat împotriva magiei negre. Un gest de revoltă a izbucnit în străfundul sufletului său. Şi după ce am proiectat aceste arhive akaşice în atmosferă pentru ca Bel să le poată contempla, noi, maeştrii, la fel ca şi discipolii mei, făcurăm lanţuri de iubire pentru a iradia lumină lui Belzebuth.

Am proiectat apoi pentru Bel sub formă de tablouri viitorul care îl aştepta dacă va urma calea neagră. Tablouri apăreau unde se vedea Belzebuth fericit în tavernele sale şi dedat tuturor viciilor acestui pământ. În final apăru crepusculul nopţii cosmice; mările ce inundară pământul, tot în ruină şi acoperit de gheaţă, şi acolo, eşuate pe o plajă, pieptul, braţele şi o parte din capul celui ce a fost odinioară Belzebuth. O dată acest tablou terminat, i-am spus: „Vezi aici destinul care te aşteaptă dacă vei continua să urmezi calea neagră”.

I-am proiectat mai departe sub formă de tablouri viitorul ce-l aştepta dacă va urma cărarea magiei albe. În aceste tablouri se vedea Belzebuth unit deja cu Intimul său, îmbrăcat în tunica de maestru cu capa sa largă de hierofant şi cu sceptrul puterii. Apărea o luminoasă grădină unde Belzebuth se plimba ca un Zeu omnipotent şi celest. „Acesta este destinul care te aşteaptă dacă urmezi calea magiei albe”.

„Decide-te în acest moment, vei lua drumul magiei albe sau vei urma calea neagră?” Belzebuth răspunse: „Voi lua calea magiei albe”.

Răspunsul său fu determinat, şi el căzu în genunchi, plângând ca un copil. Ridică ochii spre cer, îşi împreună mâinile pe piept, şi în mijlocul lacrimilor şi suspinelor, rugă cerul.

Un demon care se pocăieşte! Coarnele pe fruntea sa străluceau ca şi cum ar vrea să dispară în lumină. Fraţii majori îi dădeau acolada cu lacrimi în ochi. Toţi se bucurau şi un marş triumfal şi delicios făcu să răsune inefabilele sale melodii în cerurile înstelate ale Uraniei. „Există mai multă veselie în cer pentru un păcătos care se căieşte decât pentru mii de înţelepţi care n-au nevoie de căinţă”.

În continuare mă prosternez în genunchi în faţa Ierarhiei cele mai puternice din cosmos, cea pe care tibetanii o numesc mama compasiunii sau vocea melodioasă Oeaoch. El este macul Creator, marele cuvânt universal al vieţii, al cărui corp este format din toate sunetele care se produc în infinit. Frumuseţea sa este inefabilă, poarta o coroană cu trei vârfuri şi sunt Elohimii cei ce suportă lunga coadă a capei sale. Şi l-am rugat pe unicul Creator să se apropie de Bel pentru a-i aranja Kundalini.

Kundalini lui Bel „curgea” pentru a zice aşa, în jos, şi îi revenea unicului Creator să-i facă să urce Kundalini în sus, spre cap pentru a-l converti în înger. Maestru a acceptat cerinţa mea şi în planul său de lumină diamantină, îl plasă pe Belzebuth în interiorul unei grădini splendide, îi dădură o carte cosmică pentru a o studia, îl instruiră pe cărarea luminii şi o umplură cu atomi de înţelepciune.

Mai târziu l-am făcut pe Belzebuth să „retrăiască” toată viaţa sa de-a lungul a patru perioade cosmice şi i-am arătat frumosul viitor ce-l aştepta dacă va continua pe cărarea luminoasă, şi Bel văzându-se deja ca un viitor ierarh, mă întreba: „Aceasta va fi în curând?” I-am răspuns afirmativ.

Când l-am făcut să retrăiască toate astea, Bel se prezentă acolo unde rezidă fiul unic spunând: „Vin aici cu sufletul întru totul transformat”. Maestrul continuă să-l ajute, Kundalini se ridică iar coada de diavol dispăru. Dar coarnele ce le avea pe frunte nu dispărură căci coarnele sunt cele ale Gardianului Porţii, iar Bel fu strâns legat de acesta.

Această bestie internă era într-adevăr un obstacol teribil pentru evoluţia sa şi trebuia absolut să-l expulzeze în afara lui pentru a se elibera de acest monstru care îl ţinea sclav de eternităţi. Acel monstru intern s-a făcut maestru prin voinţa sa, prin gândul său, prin conştiinţa sa, prin tot, şi trebuia expulzat din fiinţa sa pentru a realiza un progres intern rapid.

Acela a fost momentul în care l-am dus în astral pentru a-l supune la prima probă iniţiatică prin care trebuie să treacă inevitabil toţi cei care vor să ajungă la „iniţiere”. Este proba Gardianului Pragului. După ce am evocat monstrul, acesta ieşi în afară şi se aruncă asupra noastră

de-o manieră amenințătoare. Această ființă era un gigant de cam trei metri înălțime, și cam doi metri de lat. Avea aparența unei gorile monstruoase cu fața rotundă și aplatizată, cu coarne și cu ochii proeminenți.

Belzebuth l-a fortificat de-a lungul anilor și nu i-a rămas o altă alegere decât să îl combată. Așa că Belzebuth se lansă asupra monstrului și-l derută, acolo era monstrul ce-i dădea lui Bel acea oribilă aparență de gorilă; aceea era bestia Pragului. Un zgomot sec răsună în spațiu. Sunetul în chestiune era diferit de sunetul metalic care se produce în cazuri similare la discipolii noștri actuali, fiind dat că Belzebuth este dintr-o altă perioadă mondială. L-am primit pe Belzebuth în sala copiilor cu o mare sărbătoare, o muzică delicioasă, și se transformă definitiv într-un discipol al fraților majori.

O dată prima probă trecută, l-am dus acolo unde rezidă Unicul Creator pentru a-l ajuta în continuare. Coarnele dispărură atunci de pe fruntea sa, căci aceste coarne erau acelea ale bestiei sale interne, al Gardianului Pragului, pe ere Rozicrucienii lui Amorc îl numesc „Gardianul Camerei sale, Gardianul Sanctumului său”. Monstruoasa față de gorilă a dispărut asemenea, căci această față nu era a sa, ci a Gardianului Pragului, numit de Rozicrucienii lui Amorc, Gardianul conștiinței sale. Belzebuth se înseninã, dar trebuia acum să îndeplinească ceea ce i-a fost spus de maestru: „Dă-i lui Dumnezeu ceea ce e a lui Dumnezeu, și Cezarului ce e a Cezarului”. Trebuia să înapoieze magilor negri veșmintele ce le aparțineau: boneta, cordonul cu șapte noduri, și capa prințului demonilor. Trebuia de asemenea să șteargă numele său din cartea în care era înscris.

Ajungând la tema prezentului capitol, trebuie să dăm câteva explicații asupra unui subiect particular, căci va părea straniu multor cititori de a auzi vorbindu-se de cărți în lumea astrală. Este pentru că oamenii s-au obișnuit să se gândească că planul astral este o lume vagă, fluidă, vaporoasă, intangibilă, imaterială, etc. Noi, gnosticii, suntem esențial „realiști” și am ajuns la concluzia că nimic nu poate exista, nici chiar Dumnezeu, fără ajutorul materiei. În fapt, aceasta din urmă este absolut ignorată de școlile care-și spun materialiste. Aceste școli nu sunt decât „colivii de papagali” teoreticieni căci în realitate, pledanții materialismului nu cunosc decât stadiile grosolane ale materiei. Ce știu ei despre chimia și anatomia ocultă, spre exemplu, despre ultrabiologia corpurilor interne ale omului?

Noi nu mai împărtășim aforismele doctrinale ale acestor ipocriți ai școlilor spiritualiste. Acești fantezişti fără margini sunt total îndepărtați de realitățile fundamentale ale vieții. Toată lumea a fost martora dezaxărilor mentale și aberațiilor mistice ale acestor visători ai rozicrucianismului, spiritismului și teozofiei. Este timpul ca autoritățile să termine cu aceste sălașuri de spiritism morbid, de rozicrucianism și

de teozofie maladivă şi pretenţioasă care aduce mai multe persoane la degenerescenţă şi la demenţă. Oraşele sunt pline de spiritişti „maniaci”, cu pretenţii de „transcendenţi”, de rozicrucieni şi teozofi care pricinuiesc grave prejudicii tinerelor minţi ale celor două sexe. La fel ca teoriile spiritualiste, şi teoriile materialiste au dus mulţi „visători’’ la azil.

Scepticismul materialist este rezultatul unei demenţe cerebrale, aşa cum le-au confirmat medicii psihiatri din Paris după o analiză a creierului unui existenţialist. În realitate, există în interiorul oricărui om normal o mistică naturală fără aberaţii de nici un fel, în timp ce teoriile materialiste, la fel de bine ca teoriile spiritualiste, sunt pline de aberaţii şi de fantezii. Astfel că noi, gnosticii, nu suntem nici spiritualişti, nici materialişti, noi suntem „realişti”. Noi cunoaştem în fond infinitele manifestări ale materiei şi ale spiritului, şi ştim că baza fundamentală a fiinţei nu este nici Spirit nici materie. Glorianul este o substanţă care se dăruie ei-însăşi, dar nu este nici spirit nici materie.

Când afirmăm că Belzebuth trebuia să-şi şteargă numele din cartea templului, noi vorbim atât de siguri ca şi când am spune că trebuie să ştergem un nume dintr-o carte fizico-materială, căci aşa cum există obiecte materiale în planul fizic, există de asemenea în regiunea astrală obiecte materiale solide căci acest plan este de asemenea material ca şi planul fizic, şi putem noi înşine să-l vizităm de câte ori o dorim pătrunzând în acest plan cu corpul nostru din carne şi oase, îmbrăcaţi şi pregătiţi ca şi când am ieşi să ne plimbăm pe stradă.

În toate templele de magie neagră există cărţi din materie astrală în care sunt notate numele celor afiliaţi lor, şi orice mag negru care se retrage dintr-un templu de magie neagră, trebuie întotdeauna să-şi şteargă numele din cartea în care este notat. Trebuie de asemenea să înapoieze veşmintele seniorilor şi maeştrilor săi: „Dă-i Domnului ce este a Domnului şi Cezarului ce este a Cezarului”.

Astfel, deci, după proba Gardianului Pragului, Belzebuth se prezentă la templul său tenebros pentru a şterge numele său din cartea în care era notat. Acest templu de magie neagră era enorm şi gigantesc. În spatele altarului se găsea Marele Ierarh al templului, şi când îl văzu venind pe Belzebuth, exclamă plin de coleră şi nerăbdare: „Ţi-ai adus aminte în sfârşit să vii? Voi care conduceţi acest templu, de ce aţi întârziat atât venirea voastră?”

Belzebuth îi răspunse pe un ton energic: „Nu mai aparţin acestui templu, sunt acum pe calea magiei albe”. Îşi luă boneta de pe cap şi centura de la brâu, şi aruncându-le pe altar, spuse: „Vi le las aici căci nu mai am nevoie de ele. Sunt acum în Logia Albă” şi adăugă: „Daţi-mi cartea ca să-mi şterg numele”. Sacerdotul tenebros îi răspunse atunci de-o manieră dură: „Caută-ţi singur cartea, eu nu voi face această

muncă”. Bel căută cartea, o găsi, şterse numele său şi ieşi din templu cu un pas ferm şi triumfal.

Ne-am îndreptat apoi spre o anume cavernă tenebroasă unde trebuia să restituie capa prinţului demonilor. Intrând în întunecoasa cavernă, Bel declară: „Am venit să înapoiez această capă care nu-mi mai aparţine, căci acum sunt discipol al Logiei Albe”. Le aruncă capa în faţă şi ieşi din cavernă sub insultele magilor negri.

O dată ieşit din acea cavernă, ne îndreptarăm spre caverna lui Bel. Vedeam nenumărate arme şi peceţi de magie neagră. Bel arse toate acestea cu salamandrele focului. Şi astfel, drag cititor, Belzebuth, anticul prinţ ai demonilor, se eliberă de magia neagră.

Belzebuth continuă să rămână în lumina „Spirei ce nu se poate depăşi” şi fiul unic continua să-l instruiască. Câteva zile mai târziu, se prezentă la proba Gardianului Mondial al Pragului care este a doua probă pe care toţi discipolii trebuie să o treacă. Cu vitejie, Bel făcu faţă celui de-al doilea Gardian şi-l învinse. I-am celebrat victoria printr-o sărbătoare într-un alt templu unde i s-a înmuiat a doua cupă de argint simbolică.

Trecută şi cea de-a doua probă, veni o altă probă pentru a arde prin foc reziduurile rămase în discipol. Belzebuth intră în sala focului şi se menţinu cu curaj printre flăcări. Aceasta este cea de-a treia probă şi Belzebuth o trecu cu succes. Focul arse toate larvele corpului său astral şi deveni pur pentru Bine.

Mai târziu trecu cele patru probe şi demonstră că era gata să meargă până la a săruta biciul călăului. Aceste patru probe sunt cele ale pământului, focului, apei şi aerului. Belzebuth le trecu cu curaj şi primi atunci capa unui Chela al Logiei Albe, în timp ce era îmbrăcat într-o tunică violetă. Belzebuth deveni discipol al Logiei Albe şi s-a sanctificat în întregime. Fraţii Majori celebrară din acest motiv o mare sărbătoare cosmică şi Divinul Rabin al Galileei l-a primit în braţele sale şi mă felicită pe mine, Aun Weor, pentru acest triumf.

Evenimentul fu notat în carte de 24 moşnegi şi tot cosmosul fremătă. Acesta a fost unul dintre cele mai mari evenimente ale evoluţiei cosmice. Am auzit vorbindu-se de îngeri decăzuţi, dar n-am auzit vorbindu-se de demoni pocăiţi.

Belzebuth se consacră vindecării bolnavilor şi îi ducea noaptea în corp astral în templul din Alden, care este templu al vindecării. Se consacră binelui, bunătăţii şi justiţiei. Îşi schimbă obiceiurile demonice pentru obiceiuri ale vieţii unui sfânt şi deveni el însuşi un sfânt. Veriga principală ce fusese Belzebuth fiind pierdută, panica frapa Logia Neagră. Magii negri derulau vechi pergamente şi rămâneau stupefiaţi citind nenumăratele grade ce le avea Belzebuth, cum presupuneau că i-a trădat, unii dintre ei comentând situaţia, spunând: „Acum nu ne mai rămâne altceva decât „Şeful Jahve”, „Patronul”, dacă el ne

abandonează, suntem pierduţi”.

După ce Bel a trecut cele 4 probe ale pământului, focului, apei şi aerului, îl vizită pe Jahve vechiul său şef, şi-i spuse: „Vin să-mi iau concediul. Nu mai depind acum de autoritatea ta, pentru că sunt un discipol al Logiei Albe”. Furios, Jahve îi răspunse: „Trădătorule! Mizerabile! Canalie! Te-ai lăsat convins de Aun Weor, dar Aun Weor nu are gradele tale nici ale mele. Imaginează-ţi că mergeţi pe un drum greşit”.

La care, Bel îi răspunse pe un ton energic: „Tu eşti cel ce merge pe un drum greşit, eu voi continua cu Aun Weor. Eu n-am văzut niciodată lumina, dar acum că el mi-a arătat-o, nu mai vreau să ies din ea. Vreau să-l urmez pe Aun Weor, aşa cum îl urmează toţi discipolii săi”. Jahve îi spuse atunci: „Blestematule! Afurisitule! Afurisit ce eşti! Blestemul meu te va urmări veşnic!”, dar Belzebuth i-a răspuns surâzând: „Blestemul tău nu mă va atinge, căci sunt protejat de Logia Albă”.

Şi după ce vorbi Bel, Jahve se întoarse spre mine şi-mi spuse: „pe tine trebuie să te atac, căci tu eşti responsabil de toate acestea”. Imediat ce a spus acestea, mă atacă cu toată puterea sa sinistră ocultă, dar l-am înlăturat uşor şi l-am pus cu uşurinţă în derută.

Bel continua să vindece bolnavi şi sosi momentul când deveni necesar să i se ceară un corp fizic pentru a escalada cărarea iniţierii. Bel ceru un corp fizic şi cererea sa îi fu acceptată. Se înscrise în biroul Karmic numărul 9 şi intră în evoluţia noastră umană.

Iniţiatul „Garga Cuichin” îi oferi generos cooperarea sa pentru ca Bel să ia corp în căminul său, dar asta deveni total imposibil din cauza sănătăţii soţiei sale, care n-a putut suporta vibraţiile teribile ale lui Bel. Dar fraţii majori au prevăzut totul foarte bine şi „Chela” Belzebuth se încarnă într-un corp feminin în Franţa. El este acum un frumos copil al Franţei care va stupefia lumea prin Sfinţenia sa, Puterea sa şi înţelepciunea sa.

Părinţii săi sunt un frumos cuplu la care nu domneşte decât iubirea şi înţelegerea, căci amândoi sunt „iniţiaţi”. Sunt muncitori, dar trăiesc o viaţă simplă şi frumoasă. Belzebuth se născu într-un corp de copilă pentru că corpul feminin este indispensabil pentru dezvoltarea sentimentului de tandreţe şi de dragoste. Acum că are un corp fizic, va putea trece mai rapid cele 9 iniţieri ale misterelor minore, şi în final se va uni cu Intimul şi se va converti într-un maestru al misterelor majore ale Fraternităţii Albe. Sunt mari păcătoşi din care se nasc oamenii cu cele mai mari virtuţi.

ÎNŢELEPCIUNEA PĂCATULUI

Înţelepciunea se face cu cuminţenia păcatului, şi cu zăpăceala absolutului.

Oh! Madeleine învinsă, buzele tale ofilite de atâtea îmbrăţişări, ştiu de

asemenea să iubească...

De aceea te iubesc, femeie decăzută, căci mor pentru tine, zică cc-or vrea.

Dansul şi iubirea ta îmi plac.

Ah, femeie, nu mă lăsa, pe mine care mor pentru tine.

Ah, femeie, nu mă lăsa, pe mine, care te iubesc numai pe tine.

Fructul interzis ne face zei.

Delicioasele vorbe de dragoste şi gravele tale jurăminte sunt ca focul trandafirilor, sunt ca aceste delicioase momente necunoscute de toţi...

Îngerii cei mai mari au fost întotdeauna diavolii marilor petreceri.

Buzele lor s-au bucurat de dragoste, au cântat cântecul cântecelor...

Trandafirii roşii sunt mai buni ca cei albi, căci au înţelepciunea păcatului şi zăpăceala absolutului, şi pentru că au plâns mult, un blând nazarinean i-a iertat...

Tentaţia este mama păcatului, şi durerea păcatului este înţelepciune.

Christ a iubit pe cel ce a plâns mult, şi i-a spus: „Femeie, pentru că ai iubit umil, te iert” ...

Zeii cei mai divini sunt cei ce au fost cei mai umani.

Zeii cei mai divini sunt cei ce-au fost diavoli.

Cântă, Bel! Cântă-ţi cântecul!

Cântă, Bel! Un cântec de dragoste.

Oh, femeie eşti trandafirul pasiunii, ai mii de nume delicioase, dar numele tău veritabil este dragoste... vreau să înconjur fruntea ta cu lauri, vreau să-ţi sărut buzele cu dragoste.

Vreau să-ţi spun lucruri stranii, vreau să-ţi spun lucruri intime, vreau să-ţi spun totul în încăperea parfumată cu acaju.

Vreau să-ţi spun totul în nopţi înstelate.

Tu eşti steaua Aurorei, tu eşti lumina Altarului...

Sânii tăi distilează mierea şi veninul, şi lichiorul femeii este lichiorul de mandragoras, este pisc, imensitate şi foc.

Ea este flacăra arzătoare şi adorată pe unde intrăm în cer...

De AUN WEOR

◻ CAPITOLUL 18 ◻
MILENIUL ◻

O dată ruptă veriga principală a Logiei Negre, revoluţia lui Bel se întinse pe toată suprafaţa pământului şi Mileniul începu exact în anul 1950. Fundamentele lumii fură zdruncinate şi alţi magi negri au urmat exemplul lui „Bel”. Astaroth, de exemplu, tovarăş nedespărţit al lui

Belzebuth, şi sfânta Maria, tovarăşa lui Marielle marea magiciană, urmară de asemenea exemplul lui Bel.

Revoluţia lui Bel este în curs. Peste tot, oprimaţii se ridică împotriva asupritorilor, şi peste tot există războaie şi rumori de războaie. Vechiul ordin, deja în agonie, se agaţă de viaţă, iar nord vrea să se nască şi să trăiască.

Revoluţia lui Bel este în curs. Era Vărsătorului se apropie şi furtuna exclusivismului s-a dezlănţuit în toată furia sa. Părţi luptă contra altor părţi, religiile contra religiilor, naţiunile se lansează în războaie şi fiecare om se ridică împotriva altui om. Tot ceea ce este vechi şi demodat luptă pentru a supravieţui, în timp ce noul vrea să se impună.

Este lupta dintre două epoci: una în agonie şi alta care se naşte. Intrăm în Milenium. Evoluţia umană a eşuat: aproape toţi oamenii care trăiesc acum pe pământ au primit însemnul bestiei pe fruntea lor şi sunt demoni. Miliardele de suflete care sunt actualmente încarnate, sunt suflete demonice, suflete perverse. Doar un număr restrâns de suflete se va salva.

Astralul era plin de milioane de demoni care luptau teribil pentru a câştiga marea bătălie şi a stabili guvernarea lor mondială aşa cum este scris în protocoalele lui Sion. Jahve şi logia sa neagră era pe punctul de a triumfa total pe pământ. Totul mergea după planurile lor. Furtuna era la apogeul său. Era Vărsătorului se apropia şi nu exista nici o rază de speranţă printre tenebrele de ură.

Al doilea război mondial tocmai se termina şi milioane de suflete care s-au dezîncarnat pe diferitele câmpuri de bătaie ale războiului, au rămas în împrejurimile astrale, încă însetate de sânge.

Atunci, venerabila Logie Albă mi-a dat mie în mână cheile abisului şi un mare lanţ pentru a se împlini versetul I al capitolului 20 al Apocalipsei, care spune: „Apoi am văzut un înger coborându-se din cer ţinând în mână cheia Abisului, şi un enorm lanţ”. Şi am primit ordinul seniorilor Karmei să-l închid pe Jahve şi pe toţi magii negri în Abis.

Sarcina era într-adevăr zdrobitoare pentru mine, dar m-am simţit omnipotent de faptul că venerabilii maeştri, după ce m-au supus la teribilele probe ale iniţierii, mi-au dat sabia justiţiei şi calul cel alb. Mi-au conferit onoarea cea mai mare pentru o fiinţă umană, care este cea de-a „judeca” şi de a iniţia era Vărsătorului.

Mi-au pus galonul pe coapsă, pe care era scris în limbaj simbolic: „Rege al regilor şi Domn al domnilor”, pentru ca să se împlinească Capitolul 19 al Apocalipsei, care spune: „Un nume este scris pe haina şi pe coapsa sa: „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor”. Acel galon îl port pe coapsă pentru a reprezenta că puterea fiinţei umane se găseşte în sex, şi în consecinţă mi-au dat misiunea de a învăţa umanitatea, pentru întâia oară în istoria sa, teribilele secrete ale

sexului. Pentru aceasta, Intimul sau Eul superior al celui ce scrie aceste rânduri, poartă acel galon pe coapsa sa; acel galon simbolizează misiunea mea în acest sens.

Când va sosi noaptea în care va trebui să mă supun ordinului de-al captura pe Jahve, voi merge cu toţi discipolii mei într-o riguroasă formaţiune militară, pentru a face vânătoarea lui Jahve. Îl vom împresura şi-l vom lua prin surprindere. Va fi convins că noi venim pentru a-l sărbători şi de aceea nu ne va scăpa. Îl vom închide apoi în Avitchi lunii negre. Şapte porţi atomice de fier conduc la acest plan de conştiinţă şi pe marea poartă externă este aliniată în permanenţă sabia cu care Mihail îl învinse pe Luzbel şi toate legiunile tenebroase ale anticelor perioade cosmice.

Magii negri sunt înspăimântaţi văzând această sabie. Jahve are o Karma foarte gravă, căci a fost autorul secret al crucificării lui Chrisţ, şi responsabilul direct al eşecului evoluţiei umane pe pământ. Această veche datorie, era inevitabil, va trebui plătită, căci nimeni nu poate să se lipsească de lege, fără urmări neplăcute.

Domnii Karmei, mi-au dat o enormă şi grea cruce, acoperită de spini, pentru a-l crucifica pe Jahve cu picioarele în sus şi capul în jos, căci el l-a crucificat pe Christ şi Karma sa va trebui acum să intre în acţiune. M-am supus, deci ordinului şi l-am lipit de cruce, cu capul în jos şi picioarele în sus. Aşa se împliniră versetele 2 şi 3 ale Apocalipsei, capitolul 20, care spune: „El captură Dragonul, vechiul Şarpe care este Diavolul şi Satana, şi-l înlănţui pentru o mie de ani. Îl aruncă în Abis, trăsese după el zăvoarele, şi pecetlui intrarea deasupra lui ca să înceteze a mai înşela Naţiunile, până se vor împlini cei o mic de ani. După care va trebui dezlegat pentru puţin timp.

O mie de ani semnifică aici mai multe mii de ani. Jahve şi oamenii săi vor rămâne în Abis tot timpul ciclului luminos al Vărsătorului. În ciclul Capricornului, îi vom da o ultimă şansă pe pământul nostru pentru a se căi. Cuvintele „Dragon”, „Diavol”, şi „Satan” sunt cuvinte individuale şi generice, căci ele îl simbolizează pe Jahve şi pe miliardele de suflete pe care eu, Aun Weor, sunt pe cale să le închid în Abis.

Localizând răul lumii, am putut să-mi dau seama că toată răutatea Asiei avea centrul principal în China, şi că toată răutatea occidentului îşi avea centrul în Roma. Mi-am amintit că năpârca se ucide de la cap şi am început prin a duce în Abis toţi Ierarhii altor perioade cosmice, împreună cu miliardele lor de demoni.

Şi l-am văzut pe Luzbel cu tunica sa şi turbanul său roşu; avea înfăşurat pe vârful cozii sale un foarte vechi pergament. Şi l-am văzut pe Ahriman, autorul materialismului grosolan. Acesta purta o tunică şi un capişon roşu. Şi l-am văzut pe Lucifuge Rofocale, autorul argintului. Şi l-am văzut pe Orhuarpa, fondatorul misterelor soarelui tenebros al

Atlantidei. Şi l-am văzut pe Bael, polul contrar al îngerului luminos care este Adonai. Regele Bael purta o coroană şi într-o cavernă din deşert dădea discipolilor săi învăţăminte conţinute într-o carte mare.

Şi i-am văzut pe soldaţii lui Jahve care l-au asasinat pe Christ. M-am deghizat în moşneag şi în mag negru, pentru a-l convinge pe Luzbel că patronul său Jahve l-a chemat la el cu toate legiunile sale. Am dansat în faţa lor şi i-am condus puţin câte puţin spre Abis. Astfel au căzut Lucifer şi legiunile sale, Ahriman şi legiunile sale, Lucifuge şi legiunile sale, Orhuarpa şi legiunile sale, „Baal Peor” şi legiunile şale.

În faţa acestor şefi am făcut minuni: am dansat, am cântat, am cântat la ţambal, etc., am făcut tot ce mi-a stat la dispoziţie pentru a curaţi atmosfera lumii. Am utilizat toate cunoştinţele mele cele mai vechi pentru a închide acele miliarde de demoni care ţineau lumea în ghearele lor. M-am deghizat în mii de feluri pentru a putea conduce magii negri în Abis.

Şi toţi acei magi negri cu oamenii lor s-au dedat la mari bătălii în lumea astrală, şi eu, urcat pe un cal alb, cu sabia justiţiei în gură, i-am învins. Şi astfel s-au împlinit versetele 15 şi 19 ale capitolului 19 al Apocalipsei, care spune: „Din gura sa ieşea o sabie ascuţită ca să lovească Naţiile, pe care le va cârmui cu un toiag de fier; şi va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu”. „Şi am văzut apoi fiara şi pe împăraţii pământului şi oştile lor, adunate să facă război cu cel ce şedea călare pe cal şi oştirea sa”.

Toate aceste minuni sunt „eul superior” al celui ce-a scris aceste rânduri care le-a realizat şi care le-a realizat bine. Cel ce-a scris aceste rânduri nu este decât o umilă şi frustă personalitate a maestrului Aun Weor. Acest maestru este „eul meu divin”, adică „Intimul” meu, „fiinţa” mea reală, „monada” mea.

Şi am curăţat China, am curăţat occidentul, şi au fost mulţi magii negri ai Chinei şi ai occidentului, numeroşi ca şi grăunţele de nisip din ocean. Toţi magii negri ai Chinei depindeau de ordinele Logiei Negre, numită Dragonul Negru. Şi toţi magii negri ai occidentului depindeau de-un anume mag negru din Roma (Papa). Şi milioane de morţi ai celui de-al doilea război mondial căzură în abis. Şi milioane de preoţi catolici şi anumiţi pontifi romani căzură în abis şi rămaseră închişi în abis.

Toate templele negre, toate sălile, rămaseră goale. Şi Domnii Karmei stabiliră un tribunal în Avitchi şi-mi dădură puterea de-a judeca aceşti magi negri şi de-a le aplica pedepse. Astfel se împlini versetul 11 al capitolului 19 al Apocalipsei, care spune: „Atunci am văzut cerul deschizându-se şi se ivi un cal alb. Cel care-l călărea se chema Credinciosul şi Adevăratul, el judecă şi se războieşte cu dreptate”.

Vom umple multe volume dacă vom relata minuţios toate scenele care se produseră şi toate lucrurile ce le-am făcut pentru a putea curăţa

pământul de atâta răutate. Dacă n-am fi făcut aceasta, ar fi fost imposibil iniţierea erei luminoase a Vărsătorului. Eu, Aun Weor, sunt marele Avatar al Vărsătorului, mi-am îndeplinit cu fidelitate misiunea şi am închinat graţie profundă maeştrilor pentru onoarea ce mi-au conferit-o; sunt iniţiatorul noii ere.

Şi maeştri au pus pe capul meu mai multe diademe strălucitoare şi veşmântul meu părea vopsit de sânge în mijlocul unei bătălii. Şi astfel s-au împlinit versetele 12 şi 13 ale capitolului 19 al Apocalipsei, care spune: „Ochii săi erau ca o flacără arzătoare şi avea pe cap mai multe diademe; înscris pe el era un nume ce numai el îl înţelegea. Paltonul cu care era îmbrăcat este vopsit cu sânge şi numele său era Cuvântul lui Dumnezeu”.

În acel nume al Cuvântului lui Dumnezeu este ascuns numele fiinţei mele superioare, căci Biblia este franc simbolică. Dumnezeu este reprezentat prin monosilaba Aun, iar B şi V din „Verbe” (cuvânt) formează W-ul care, unit cu celelalte litere din cuvânt constituie Weor. Astfel că, Aun Weor este numele ascuns în expresia „Verbe de Dieu”, adică „cuvântul lui Dumnezeu”.

Şi este conform planului că numele meu este ascuns în interiorul acestei expresii căci cu „cuvântul pierdut” am realizat această misiune, cu cuvântul lui Dumnezeu, cu fraza care se sprijină pe „fiat”-ul luminos şi spermatic al primului moment, pe adierea „foat”-ului. Şi după toate aceste lucruri planul astral rămase liber şi curăţat de magii negri care îl locuiau.

Cuvântul pierdut al logiei negre „Mathrem” care figurează în monografia celui de-al 9-lea grad al lui Amorc, i-a protejat de-a lungul milioanelor de ani sub vălul obscurităţii, dar acum că Milenium-ul a sosit, el nu-i va mai proteja. Zeii au judecat „Marea Prostituată” a cărei număr este 6 şi au considerat-o nedemnă. Sentinţa zeilor a fost: în abis, în abis, în abis.

Planul astral a fost purificat: milioane de suflete umane căzură în abis. Dar în planul fizic au rămas miliarde de demoni în carne şi oase. Atunci au judecat Zeii marea prostituată pentru a o lansa în abis. Al treilea război este inevitabil şi oamenii vor muri cu milioanele, ca şi nisipul mării, ca să se împlinească versetele 17 şi 18 ale capitolului 19 al Apocalipsei care spune: „Apoi am văzut un înger, în picioare în soare, care a strigat cu voce tare tuturor pasărilor care zburau pe cer: „veniţi şi vă bucuraţi la festinul cel mare al lui Dumnezeu! Ca să mâncaţi carnea împăraţilor, carnea Căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor şi a călăreţilor, şi carnea a tot felul de oameni, liberi şi sclavi, mici şi mari!””

Oamenii muriră cu milioanele ca şi nisipul mării şi colosul din Nord îşi va plăti Karma. Va fi război între orient şi occident pentru binele

umanităţii; astfel vorbi Jehoyah. Sufletele demoniace ale morţilor din cel de-al treilea război mondial vor merge în abis. Începând din anul 1950 nu vom da corpuri fizice decât sufletelor bine pregătite pentru a trăi în era Vărsătorului. Planeta noastră va rămâne aproape nelocuită, dar milioane de locuitori ai altei planete vor veni să ilumineze era Vărsătorului. În cartea noastră „Căsătoria perfectă”, vorbim despre farfurioare zburătoare şi explicăm ce sunt aceste vase zburătoare în care vor veni instructorii Vărsătorului.

În Avitchi Lunii negre s-au stabilit fiinţele pământului nostru cu aceleaşi obiceiuri cu cele ce le aveau aici. Au format o atmosferă ca acea pe care o aveau aici. Şi miliarde de suflete demonice se supun Ierarhiei Logiei Negre. Se văd peste tot mesele divinatorii, faimoasele figuri magice ale lui Phurbu deasupra ţestoaselor pătrate, plăcile şi mesele de sacrificiu, cercurile lui „Chinereg”.

Toţi aceşti magi negri au trezit Kundalini negativ şi coabitează fără încetare pentru a practica magia sexuală neagră pe care o învaţă Omar Cherenzi Lind, pentru a da forţă lui Kundalini a lor negativă. Căci aşa cum am mai spus în această lucrare, există două magii sexuale: una care creează pentru viaţă, alta care creează pentru moarte. Prima este magie albă, cealaltă este magie neagră.

La început, aceşti magi negri făcură miliarde de tentative pentru a scăpa de Avitchi, dar toate tentativele lor eşuară. Credeau la început că Avitchi este o cuvă sau ceva asemănător, dar şi-au dat seama acum că Avitchi este un plan al naturii analog cu atmosfera fizică a pământului. Astfel deci făcură milioane de experienţe şi consultară cărţile lor fără să obţină nici un rezultat; toate cunoştinţele lor nu le serviră la nimic. Şi acolo rămaseră până la era Capricornului unde le vom oferi o ultimă şansă de a se căi pentru răutăţile lor.

Focul transformă totul, căci este pentru foc tot ceea ce intră şi pentru foc tot ceea ce se întoarce. Reînvierea omului este în foc. Foat-ul transformă tot ceea ce este, tot ceea ce a fost şi tot ceea ce va fi. Am învins moartea şi suntem nemuritori. Sabia lui Damocles se ridică ameninţând cadavrul mut. Lumea este în focul Alchimiei şi frânturile cad în abis.

Am terminat această carte în mijlocul furtunii. Tunurile bubuiau, pământul se cutremura, aşteptând teribilele bubuituri ale tunetelor, şi în gemetele înfricoşătoare ale uraganului, se aud voci de majestăţi şi cuvinte teribile. Pământul este în flăcări şi Foal-ul adie fără încetare. Şi deasupra acestei teribile adieri a fuat-ului se aude sentinţa Zeilor focului: În Abis! În Abis! În Abis!